

பண்பாடு

PANPADU

பருவ இதழ்

JOURNAL

மலர் : 17

இதழ் : 02

ஆடி : 2008

- இந்து தத்துவ சிந்தனை - உலகாயதம்
- ஈழத்துச் சைவர்கள் சைவசித்தாந்தத்திற்கு புரிந்த பணிகள்
- சமயச் சான்றோர் போற்றிய சமத்துவம்
- திருக்குறளில் சைவசித்தாந்தம்
- தொன்மைச் சமுதாயத்தில் இந்துப் பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாங்கு
- செம்மொழித் தமிழில் ஒரு பெருந்தத்துவம்

இதழ்: 34

வெளியீடு:

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
இல. 248 1/1, காலி வீதி,
கொழும்பு - 04

பதிப்பு ஆடி : 2008

விலை : ரூபா 50/ =

முப்பத்துநான்காவது இதழின் கட்டுரையாளர்கள்

முனைவர் சி. முப்பால்மணி

இவர் தமிழ்நாடு கோயமுத்தூர் அரசினர் கல்லூரியில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். தமிழ்துறையில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றவர். தமிழ், இலக்கியம் தொடர்பாக பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியதுடன், ஆய்வரங்குகளிலும் கலந்து கொண்டு கட்டுரைகள் பல படித்துள்ளார்.

திரு. எஸ் துஸ்யந்த்

இவர் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் அழகியற் கலைத்துறைப் பட்டதாரி. இந்து நாகரீகம், தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பாக ஆழ்ந்த அறிவும் புலமையும் கொண்டவர். இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் இந்துக்கலைக்களஞ்சியம் ஆலோசனைச்சபை உறுப்பினர். இந்துசமயம், தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பில் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு ஆய்வரங்குகளிலும் கலந்து பங்கேற்று வருபவர்.

முனைவர் ஞா. ஞானசிங்காரம்

இவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர். தமிழ்துறையில் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர். இது தொடர்பாக ஆய்வு கட்டுரைகளை எழுதி வருபவர். இந்துசமயம், தமிழ் இலக்கியம் போன்ற துறைகளில் ஆழ்ந்த புலமை மிக்கவர். ஆய்வரங்குகளிலும் கலந்து கொண்டுள்ளார்.

முனைவர் எஸ். கஸ்தூரிராஜா

இவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர். இந்துசமயம், இந்து நாகரீகம், சைவசித்தாந்தம் போன்ற துறைகளில் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றவர். இவை தொடர்பாக பல ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதி ஆய்வரங்குகளிலும் பங்களிப்புச் செய்து வருபவர்.

முனைவர் கே.பி. அழகம்மை

இவர் தமிழ்நாடு நாமக்கல் மாவட்டம் அழகப்பர் கல்லூரியில் கடமையாற்றுகின்றார். பெண்கள் தொடர்பாக ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருவதுடன் பல ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார். தமிழ், தமிழ் இலக்கியம், இந்து சமயம் போன்ற துறைகளில் ஆழ்ந்த புலமையும், ஆற்றலும் கொண்டவர். இவைகள் தொடர்பாக நூல்களை எழுதியதுடன் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

பண்பாடு பருவ இதழில் பிரசுரமாகியுள்ள கட்டுரைகளில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் யாவும் அக்கட்டுரைகளை எழுதியவர்களின் சொந்தக் கருத்துக்களாகும். இவை இவ்விதழை வெளியிடும் திணைக்களத்தின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகா.

ஆசிரியர்

பண்பாடு

(முப்பத்துநான்காவது இதழ்)

மலர்: 17

இதழ் 02

ஆடி - 2008

ஆசிரியர்
சாந்தி நாவுக்கரசன்

உதவி ஆசிரியர்
சீ.தெய்வநாயகம்

இதழ்: 34

வெளியீடு:
இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
இல. 248 1/1, காலி வீதி,
கொழும்பு - 04

பொருளடக்கம்

பக்கம்

- இந்து தத்துவ சிந்தனை - உலகாயதம்**
முனைவர் சி. முப்பால்மணி 01 - 20
- ஈழத்துச் சைவர்கள் சைவசித்தாந்தத்திற்கு
புரிந்த பணிகள்**
திரு. எஸ். துல்யந்த் 21 - 28
- சமயச் சான்றோர் போற்றிய சமத்துவம்**
முனைவர் ஞா. ஞானசிங்காரம் 29 - 39
- திருக்குறளில் சைவசித்தாந்தம்**
முனைவர் எஸ். கஸ்தூரிராஜா 40 - 44
- தொன்மைச் சமுதாயத்தில் இந்துப் பெண்களின்
வாழ்க்கைப் பாங்கு**
முனைவர் கே.பி. அழகம்மை 45 - 56
- செம்மொழித் தமிழில் ஒரு பெருந்தத்துவம்**
பேராசிரியர். அருணாசலம் சண்முகதாஸ் 57 - 58

இந்து தத்துவ சிந்தனை - உலகாயதம்

முனைவர்.கி.முப்பால்மணி

முகவுரை

உலகாயதம் ஒரு வாழ்க்கை நெறி ; இயற்கையை, பிரபஞ்சத்தை, உலகை விளக்கிக் கொள்ள ஒரு பார்வை: உண்மை அறிந்து செயல்பட, அதன் மூலம் மாற்றத்தை விளைவிக்க ஒரு மனிதகுல வழிமுறை ! இந்திய அளவில் அந்தந்த மொழிபேசும் மக்களில் பூர்வீக எழுத்துக்களின் படைப்புகளில் உலகாயத -தத்துவம் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழ்மொழி இலக்கியங்களில் சமய, தத்துவத்துறை நூல்களில், சாத்திரங்களில், வாழ்வியல் மற்றும் சிந்தனைப் போக்கு என்று உலகாயதம் பேசப்பட்டுள்ளது. கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தமிழகத்தில் உலகாயதம் இருந்து வந்துள்ளது. சமஸ்கிருத மொழி நூல்களில் வேதங்கள் தொட்டே வாழ்ந்து வந்துள்ளது. ரிக்வேதங்களில் உலகாயதம் கொண்டிருந்த மக்களை ஆய்வாளர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். தமிழ் மொழியில் சங்க இலக்கியங்களில் உலகாயதத்தின் தன்மை காணப்படுகின்றன ; ஆனால் தமிழ் மக்கள் அதற்கு முன்பிருந்தே நல்ல முறையில் நாகரிகம் எய்தி வாழ்ந்திருந்தனர் ; அரிக்கமேடு, பாய்யம் பள்ளி ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த தொல்பொருட்கள் இதைப் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் சிந்துவெளி நாகரிகம் இங்கிருந்த மக்களுடைய தொல்கால வாழ்வு எனவும் இனம் காணப்பட்டுள்ளது. அந்த வாழ்வில் இருந்த மக்களிடையே உலகாயத சிந்தனை இருந்ததாக ஆய்வாளர் நிறுவியுள்ளார். இந்தக் கட்டுரையில் சங்க காலம் தொட்டு இங்கு வாழ்ந்து வரும் மக்களிடையே நிலவி வந்த உலகாயதம்

எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. உலகாயதத்தை மனிதகுல சிந்தனை என்ற முறையில் இப்படித் தொடங்கலாம். இந்த விண்வெளியானது பரந்து, விரிந்த நிலையில் எண்ணற்ற மண்டலங்களையும், கோள்கள் கொண்ட குடும்பங்களையும் கொண்டு இயங்குகின்றது. பிரபஞ்சத்தின் இந்தப் பகுதியில் நம் சூரிய மண்டல வளர்ச்சியின் விளைவாகப் பூமியில் உயிர்கள் உற்பத்தியாகிப் பெருகின: உயிர்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் இந்தப் பிரபஞ்ச இயற்கையானது அது தனக்குத் தானே மற்றும் தன்னைத்தானே சுய உணர்வோடு மாற்றிக் கொள்ள, மனித குலம் தோன்றியது ; இயற்கையே மனிதகுல வடிவில் இருந்து கொண்டு சுய நினைவோடு திட்டமிட்டு மாற்றம் செய்து கொள்ள ஆரம்பித்தது! மனித குலத்தின் பக்கமிருந்து கொண்டு சொன்னால், மனிதகுலம் தன்னைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையை மாற்றுவதன் மூலம் தன்னையும் மாற்றிக் கொள்ளுகிறது ; தன்னைத்தானே உணர்ந்து கொண்டே திட்டமிட்டுச் செய்கிறது. இந்தப் புவலகில் மனிதகுலம் இதன் பொருட்டு அமரிக்கையாக, ஆரவாரமின்றி இயற்கையிடமிருந்து தோன்றியது. மனித குலத்தின் செயலோடும், உணர்வோடும் மாற்றத்தோடும் கூடவே சேர்ந்தபடி அவைகளினால் உலகாயதமும் தனது வாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொண்டே வந்தது. அந்தந்தக் காலத்தில் மனித சமூகத்தின் வாழ்வுக்கு ஏற்ப அது நிலவிக் கொண்டே இருந்தது. அந்த நிலையில் தமிழகத்தில் நிலவியது இங்கு பேசப்படுகின்றது.

சங்க காலம்

தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள தொன்மையான தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை ; அவ்வாறே மிகப் பழைய யவன காசுகள் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. சங்க இலக்கியங்கள் இந்தக் காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் ; எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டுப் புலவர்கள் தலைவர்கள் மிகச் சிலர் தவிர அப்போது வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று அந்தக் கல்வெட்டுக்கள், காசுகள் கொண்டு உறுதியாகக் கருதலாம். இந்த இலக்கியங்கள் வேட்டை வாழ்வு, கால்நடை மேய்ப்புவாழ்வு ஆகியனவற்றைக் காட்டுகின்றன. இந்த வாழ்வு நிலைகள் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு எல்லையையும் தாண்டி நிலவி வருபவை ; இந்த மக்கள் நெடுங்காலமாகவே இங்கு வாழ்ந்து வருகிறார்கள் ; அவர்கள் சிந்தனையும் எதிர் பார்ப்புகளும், நம்பிக்கைகளும் மதிப்பீடுகளும் அவ்வாறே ; என்றாலும் சங்க இலக்கியங்கள் கொண்டு உலகாயதம் பற்றித் தொடங்குவது நேரடியான ஆதாரங்கள் சூழ்ந்தது ஆகும்.

எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, தொல்காப்பியம் ஆகியன வேட்டை வாழ்வு, கால்நடை மேய்ப்பு வாழ்விலிருந்து உழவு வாணிப வாழ்விற்குத் தமிழ் மக்கள் மாறிவருவதைப் புலப்படுத்துகின்றன. கொடைக்குப் புகழ் பெற்ற வள்ளல் பாரி உழவும், வாணிகமும் மேற்கொள்ளப்படாத சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன். மூங்கில், நெல், பலாப்பழம், வள்ளிக்கிழங்கு, தேன் ஆகியன அவன் வாழ்ந்த இடத்தில் உள்ளன. இயற்கையிலேயே தயாராகும் இந்த உணவுப் பொருட்களை அந்தச் சமூகத்து மக்கள் சேகரித்து வாழ்ந்து வந்தனர். போரில் பாரி வீழ்ந்தான்: அவன் நாட்டின் வழியாக உப்பு வணிகர் வண்டிகளும், அரசரின் குதிரைகளும் சென்ற வண்ணம் இருந்தன. ஆனால் பாரியின் சமூகத்து மக்கள் அது பற்றிய

துயரமில்லாமலேயே நடமாடினர் ; புலவர் கபிலர் இது குறித்து நெஞ்செரிந்து பாடினார் (புறம் 109, 116) ஆடு, மாடு, எருமை போன்ற கால்நடைப் பராமரிப்பானது உணவு சேகரிப்பை விட அதிக விபர அறிவையும் கொண்டது ஆகும் ; மேய்ப்பு உபகரணங்களோடு, படைக்கலன்களையும் விழிப்புடன் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மற்றபடி இந்த இருவகை வாழ்வு அமைந்த சமூகத்து மக்கள் இனக்குழுவாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். ஒரு குடியிருப்பில் வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும் இரத்த உறவினர்களே ! அக்கம் பக்கத்து ஊர் மக்களும் அவ்வாறே ! உறவுக் காரர்களுக்கிடையே களவு, கற்பு மணங்கள் நிகழ்ந்தன ; தந்தை வழிச் சந்ததி முறை போற்றப்பட்டது! குலதெய்வம், குலமரபுச் சின்னங்கள், சடங்காசாரங்கள், இறைச்சி, கள் வழக்கில் இருந்தன. இந்த நிலைமைகளோடே உழவுப் பாசன உற்பத்தி வாழ்வு, வாணிகக் குழுக்கள், அரசு நிர்வாக முறை முன்னேறிய நிலையில் வலிமையோடு இருந்தன. என்றாலும் உணவு சேகரிப்பு வாழ்வு, அவைகளின் உடனேயே கூடவே இருந்து கொண்டே இருந்தன. கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் வடிவமைந்த சமணம் இங்கும் பரவியது. விந்திய மலைகளுக்கும் வடக்கே இருந்து வணிகர், நான்கு வேதம் அறிந்தவர்கள் இங்கு வந்து போய்க் கொண்டு இருந்தனர். அரசு முறை சார்ந்த இராமாயண, பாரதக் கதைகள் இங்கும் பரவின. மௌரியப் பேரரசு மூலம் பௌத்தம் இங்குப் பயிலப்பட்டது. கி.பி. 47இல் யவன மாலுமி ஹிப்பாலஸ் வெற்றிகரமாக அரபிக்கடலைக் கடந்து மேற்குக் கரையை அடைந்தார். ரோமப் பேரரசின் ஹெல்லனிய கால வணிகம் இங்குப் பெருகியது. ரோம நாட்டுக் காசுகள் வழக்கில் இருந்தன. மேற்கு, கிழக்கு கடற்கரை சார்ந்த மீன் சேகரிக்கும் வாழ்வு, இவ்விரு கடல் வழிவரும் மழை கொண்டு செழித்த மலை சார்ந்த உணவு சேகரிக்கும் வாழ்வு, அம்மழை தந்த கானாறுகள் கொண்டு காடுகளில் கால்நடை மேய்ப்பு வாழ்வு ஆகிய நிலைகளில் வாழ்ந்த மக்கள் சமூக அமைப்பில் உடைமை தோற்றம் பெறாத

இனக்குழு நிலையில் இருந்தனர். நதிகள், ஏரிகள் சார்ந்த உழவு கொண்ட மக்கள் அரசு, வாணிகம் என்று மேலோங்கி உடைமைகள் பொலிய வாழ்ந்தனர். உழவு நிலத்தை அனுசரித்துக் கொண்ட உரிமையாளர், உழைப்பாளர், நலன்களைச் சார்ந்து வர்க்கப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருந்தன.

அப்போது இருந்த அறிஞர் செஞ்ஞாயிற்றினுடைய போக்குவரத்தையும், அதனுடைய மண்டலங்களையும் அறிந்திருந்தனர். சந்திரன் பன்னிரண்டு இராசிகளைக் கடந்து செல்வதாகக் காலத்தைக் கணித்தனர். இந்த அறிவு அப்போது ஆர்மீனியாவிலும் தெரியப்பட்டு இருந்தது. வியாழன், வெள்ளி, சனி, செவ்வாய், கோள்கள் இங்கு அறியப்பட்டிருந்தன. இதன் மூலம் காலத்தை அளக்கும் முறைமை உழவுக்கும், போர் நடவடிக்கைகளுக்கும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சந்திரனைப் பாம்பு கவ்வும் கிரகணம் அறியப்பட்டிருந்தது.

மண், தீ, நீர், காற்று, விசம்பு ஆகிய பூதங்களில் இயற்கைத் தன்மையை ஏற்றிருந்தனர். உலகு என்ற முறையில் கிரேக்கம், யவனம், சிந்து, கங்கை, இமய மலைப் பகுதிகள், கிழக்கு மேற்கு தென்கடல்கள் கொண்ட எல்லையினை அறிந்திருந்தனர் ; இந்தப் பூவுலகின் வேறு பகுதிகள் அப்போது அறியப்பட்டிருக்கவில்லை. தமிழ்ப்பகுதி அளவில் மலைகள், காடுகள், வயல்கள், கடற்கரை நிலங்களை அறிந்திருந்த நிலையில் நீலமலை மேல் பகுதி, குளிர் நிலம் அவர்களால் பேசப்படாமலேயே இருந்தது!

அறிவு ஏற்படுவதில் நேரடியாகச் சென்று அளந்து அறிவது மேலானதாகக் கருதப்பட்டது; இதற்கு மனித ஐம்புலன்கள் தரும் தகவல்கள் சரியான காட்சி எனவும் அவைகளை அமையப் பெற்றுத் தெளிந்தோர் அறிவுடையவர் எனவும் மதிக்கப்பட்டனர். இருந்தாலும் மனித அறிவால்

அறியப்பட இயலாதவன் என எதிரில் இருந்த தலைவன் அனுமானிக்கப்படும் நிலைமையும் அன்று ஏற்பட்டிருந்தது. சூரிய மண்டலத்தை அறிந்த அறிஞராலும் கடல் ஆழம், உலகப் பரப்பு, காற்றின் திசை, அந்தரமாக நிலைபெற்ற ஆகாயத்தை அளந்து அறிந்தவராலும் அறிய முடியாதவன் அரசுத் தலைவன் என்ற பொருள்களுக்கு அப்பால் மேனிவைப்படுத்தப்படும் அனுமானப் போக்கும் இருந்தது (புறம் 30, 20).

உயர்நிலை உலகம், உம்பர் உலகம், செல்லும் உலகம், தொய்யா உலகம் என்று மேலுலக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் ; அங்கு இன்பம் கிட்டும் என்று நினைத்தனர். இறந்தவர் உயிர் அங்குச் சென்று மீண்டும் இவ்வுலகில் வந்து பிறக்கும் எனவும் எதிர்பார்த்தனர்.

நன்மை, தீமை ஆகியன அதனதன் விளைவுகளை அளிக்கும் என்று கூறினாலும் இம்மை, மறுமை, பிறவி வினைக்கருத்துக்களுடன் அவை தொடர்புபடுத்தப்படவில்லை.

உருவமும், நிறமும், உறுப்புக்களும் உடைய கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். சிவன், திருமால், பலராமன் முருகன், காடுகிழாள் இந்திரன், வருணன் என மனித வடிவாக இருப்பதாகக் கருதினர். பஞ்ச பூதங்களைச் சிவன் இயற்றியதாகவும். ஒரு கருத்து நிலவியது (மதுரைக் காஞ்சி 453).

இந்த வாழ்வு மற்றும் சிந்தனை நிலைமையில் நான்கு வேதம், வேள்வி, ஆகியன பேரரசரிடையே பரவின. சமணம், பௌத்தம் வணிகர்களிடையேயும் இனக்குழுமக்கள் பகுதிகளிடையேயும் பரவின. வேத நெறியும், சமண பௌத்த நெறிகளும் மாறுபட்டவை என்பதை அனைவரும் அறிவர். இனக்குழு வாழ்வு உழவு, அரசுமுறை வாழ்வு முறைகளை அவை பிரதிநிதிப்படுத்துவனவும் ஆகும். வேத நெறி சார்ந்த உபநிடத பிரம்மவாதம் தோற்றம் பெற்ற

காலத்தில் சமண, பௌத்த நெறிகள் தமது அநாதம், கடவுளின்மைச் சிந்தனைகளை வெளியிட்டன. இங்கும் தமிழ் மக்கள் இனக்குழு வாழ்வு, உழவு அரசு முறை வாழ்வுக்கு வரும் போக்கில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது கல்ந்தன. இவைகள் அல்லாமல் ஹெல்லனீய கால ரோமப் பேரரசுக்குரிய ஸ்டோயிக் தத்துவ இயல் இங்கு யவனச் சேரிகளில் வழக்கில் இருந்திருக்கலாம் என உறுதியாகச் சொல்லலாம். கடவுள் உருவமற்றது ; அதே சமயம் கடவுளை உலகை விட்டுப் பிரிக்க முடியாது, ஒவ்வொரு பொருளும் கடவுளின் பகுதிகளாகும் ! உலகம் ஒரே பொருண்மையானது, அறிவார்ந்தது, மனித அகம் சுதந்திரமானது! நன்மை, தீமை என்பன உலகப் பொருள்களில் இல்லை, பொருள்களின் பேரிலான நமது நோக்கிலேயே உள்ளன! உயிர்கள் இறப்பிற்குப் பின் கடவுளில் கரைகின்றன. மறுபடியும் பிறப்பதில்லை! ஆதலால் மனித அகத்திற்குரிய விசயம் இன்பமே; இறுதியில் பௌத்த நிர்வாண நிலைக்கு நிகரான சித்தப் பேரமைதியை அடைகிறது என்பதான தத்துவ நிலைகளை இங்கு வந்த யவன வணிகர் கொண்டிருக்கலாம். கி.பி. 56இல் புனித தாமஸ் தமிழகம் வந்து தங்கியதாகத் திருச்சபையாளர் உறுதியாக உரைத்த வண்ணம் உள்ளனர். ஹெல்லனீய கால ரோமப் பேரரசின் அடிமை மக்களுக்காக அமைதியான புரட்சி கண்டதனால், ஜூடியா மாவட்ட ஆளுநர் பாண்டியஸ்யிலாட்டிசயால் சிலுவை ஏற்றப்பட்ட இயேசுவின் நேரடி சீடராக இங்கு வந்தார் ; தெய்வீகக் காப்பாளர் மோஸஸ் தந்த போதனைகளோடு, உயிர்ப்படைந்து கல்லறையிலிருந்து மீண்டு காட்சி அளித்த கடவுளின் மகன் இயேசுகிறித்து என்ற மகிமை உணர்வோடு ஸ்டோயிக் குகளுடைய கடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கண்ட உறுதி பாய்ந்த சித்தத்தோடு இங்கு வாழ்ந்தார் என்ற மேற்குக் கரையில் வாழ்ந்த சிரியன் கிறித்தவர் நம்பிக்கையை முன்னிட்டுக் கொண்டு புனித தாமஸ் பேசப்படுகிறார். அப்போது பைபிளும், சிலுவையும் அவர் கரத்தில்

பொலிந்திருக்க நியாயம் இல்லை !. அருவமான ஒற்றைக் கடவுள் உண்டு, உருவமுடைய பிற கடவுள்கள் இல்லை. உலகு கடவுளால் படைக்கப்பட்டது. அதில் உள்ள எந்தப் பொருளும் கடவுள் ஆகாது. ஏனெனில் அவை படைக்கப்பட்டவை இம்மை, மறுமை, பிறவிக் தொடர்ச்சி என்பவை இல்லை! மனித சித்தம் சுதந்திரமானது ! என்பதான கருத்துக்களை அவர் உரைத்திருக்கலாம்! என்னதான் ரோமப் பேரரசினுடைய கடுமையான ஒடுக்குமுறைக்கு இயேசு கிறிஸ்து ஆளானாலும், அப்பேரரசு போற்றிய ஸ்டோயிக் தத்துவ அறம் , ஒழுக்கவியல்கள் , தொடக்க கால கிறித்துவ இயலுள் பிரவேசித்து அதனை உருவாக்கியும் இருந்தன.

உலகாயதம்

இப்படியான ஒரு கால நிலையில் அப்போதைய உலகாயதம் கண்டுரைக்கத்தக்கது அது இங்கு இருந்தது ! உணவு சேகரிப்பு கால்நடை மேய்ப்பு இனக்குழு சமூகத்தில் இயற்கையைப் பாதிப்பது என்பது இயற்கையிடமிருந்து பிரிந்து விடாமலேயே நடைபெற்றது. அதனால் இயற்கை உலகின் மூலாதாரங்களும், மனித உடலில் மூலாதாரங்களும் ஒன்று என்றே கருதப்பட்டன காற்று நீர், தீ, மண் ஆகிய அடிப்படை பூதங்களினால் உலகம் உடலும் உண்டாகியிருப்பதாக உலகெங்கும் கருதப்பட்டது. தமிழ் மக்களும் அப்படியே கருதினர். மதுரைக் காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனார் சிவன் இந்த பூதங்களை இயற்றினான் என்பர். ஆனால் இந்த அடிப்பூதங்கள் இயற்கையாகவே இருந்து வருவன ; இவை கடவுளால் இயற்றப்படவோ, படைக்கப்படவோ இல்லை ! தமது இயற்கை பண்புகளுடன் என்றும் இருப்பவை. இப்படி இருப்பதை அன்று **சுபாவவாதம்** என்று அழைக்கப்பட்டது. உலகப் பொருள்களின் அடிப்படைப் பொருள்களான

காற்று, நீர், தீ, மண் என்றும் இருப்பன. அவற்றில பண்புகள் மாறாதவை என்று உரைப்பது சபாவவாதமாகும். இனக்குழு வாழ்வில் இயற்கையுடனான ஒருமை உணர்வை இந்தச் சபாவ வாதம் ஏற்படுத்தி இருந்தது! மண்ணின் பொறுமை, ஆகாயத்தின் அகலம், காற்றின் வலிமை, தீயின் அழித்தல், நீரின் அருள் ஆகிய உள்ளத்தின் பண்புகளும் (புறம் 2) பஞ்ச பூதங்களால் உடல் ஆகியுள்ளது. அப்பூதங்களின் பண்புகள் மனித அகவயத்தின் பண்புகளும் ஆகும். அவை சபாவ வாதமாகும் இயற்கையுடனான உறவில் மனித அகமும், புறமும் சம நிலையாக இருப்பதை அப்போது அது காட்டியது !

இவ்வுலக வாழ்வை மகிழ்வுடன் பெருமிதத்துடன், சந்ததிகண்டு நிறைவுடன் வாழ்வதைச் சங்க காலச் சான்றோர் விரும்பினர்! செல்லும் உலகத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு நிபந்தனை ஆக்கக் கூறி இவ்வுலக வாழ்வை வாழவில்லை ! பிசிராந்தையார், கோப்பெருஞ்சோழன், பொத்தியார் ஆகியோருடைய வாழ்வு சிறப்பான முன்னுதாரணமாகும். மாட்சிமையுடைய மனைவி, உளம் ஒத்த மக்கள், பணியாட்கள், ஊர்ச் சான்றோர், நல்லன செய்யும் அரசன் ஆகியோருடன் நிறைவாக வாழ்வதைப் பெருமையுடன் உரைக்கிறார். கோப்பெருஞ்சோழன் தன் மக்களுடன் போரிட்டுக் கசந்து போனவன். அவன் கூற்று கவனிக்கத்தக்கது. காட்சித் தெளிவு உடையவர் நல்வினை செய்வார். நல்வினை செய்தால் தெய்யா உலகத்து இன்பம் கிட்டும். அந்த இன்ப நுகர்ச்சி இல்லை என்றால் மாறிப்பிறந்தால் இன்மை கூடும். மாறிப் பிறத்தல் இல்லை என்பவர் உளர். அப்படியானால் இமயமலை போன்ற தமது புகழை நிறுத்தி உடலோடு இறத்தல் மேலானது என்பதாகும். இதில் புலப்படுவது குறிக்கத்தக்கது. நல்வினை செய்தால் மேலுலக இன்பம் கிட்டும் ; மீண்டும் மாறிப்பிறப்பர் என்று கூறியவர் உண்டு. அதே

சமயத்தில் மாறிப்பிறப்பது என்பது இல்லை; புகழை நிலைநிறுத்தித் தமது உடலோடு கூடி நின்று இறுத்தல் தலையாயது என்று கூறுபவரும் உண்டு. அதாவது மேலுலகம், மாறி மீண்டும் பிறத்தல் உண்டு. எப்போதும் இதை ஏற்காது இவ்வுலகோடு இந்த உடல் வாழ்வு நிறைவடைகிறது என்போரும் அப்போது இருந்தவர் என பழைய உரையாசிரியரை அனுசரித்துக் கொண்டு எடுத்துக் கூறலாம். மனம் கசந்து பேசிய கோப்பெருஞ்சோழன் மேலுலகம் சென்று இன்பம் நுகர்ந்ததாகவோ, மாறிப் பிறப்பதை எதிர்பார்ப்பதாகவோ, அவனுடன் வாழ்ந்த சான்றோரான பிசிராந்தையார், புல்லாற்றார் எயிற்றியனார், பொத்தியார், கண்ணகனார், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்து பூதனார் ஆகியோர் சொல்லவில்லை ! இதில் பொத்தியார் இளையவர்; கோப்பெருஞ்சோழன் அவரை ஒரு குழந்தை பெற்றபின் வடக்கிருக்க வரச் சொல்லுகிறான். இது சந்ததி தொடர்ச்சி ஆகும்; இவ்வுலக வாழ்வு மட்டும் உள்ளது அதை நிறைவேடு, நல்லது செய்து புகழோடு இருக்க வேண்டும்; நல்ல சந்ததி காண வேண்டும் என்பதான அறவியலை இந்தச் சான்றோர் வாழ்வு நிலைகள் காணவேண்டும். இளமையில் சந்ததித் தொடர்ச்சியின்றி வடக்கிருத்தல் கூடாது என்பது கொண்ட இளமைத் துறவையும் ஏற்காது இருப்பவர் இருந்திருக்கலாம். இவை உலகாயத மதிப்பீடுகளைக் கொண்டவை. இந்த வாழ்வில் இன்னொரு வகையான இன்பம் என்பது உண்டு. பாண்டியன் நன்மாறன் காணும் இன்பம் காணத்தக்கது. 'சிவன், பலராமன், திருமால், முருகன் ஆகியோரை ஒத்தவன் அவன் ; அவன் யவனத்தேறலை மகளிர்மடுப்ப மகிழ்பவன்; இந்த மாதிரியான வாழ்வு கோப்பெருஞ்சோழனுடன் வாழ்ந்த சான்றோர் வாழ்வுக்கு மாறானது! இது போன்றவை உலகாயத அறவியலைச் சார்ந்தவை அல்ல'.

நல்லவைகள் நல்லவைகளைத் தரும் ; தீயவைகள் தீயதைத் தரும் என்பது பொதுக்கருத்து. பொளத்தமும், சமணமும் பெரிதும்

இதனை வலியுறுத்தின. அப்போது “நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லை என்பார்” இருந்தனர். இந்த இடத்தில் கணியன் பூங்குன்றனாரது கருத்துக்கள் நினைக்கத் தகுந்தன! அவர் மற்கலி கோசர் எடுத்துக் காட்டிய ஆசீவக நெறியின் பாற்பட்டவர். இது நியதித் தன்மையை மேற்கொண்ட நெறி ஆகும். உலகு இதில் உள்ள பொருள் உண்மையானவை, யாராலும் உண்டாக்கப்பட்டவை அல்ல; நீர், நெருப்பு, காற்று, மண் என்ற பூதங்களால் ஆனவை. இவை ஒருவராலும் இயற்றப்பட்டவை அல்ல; உயிர்கள் மறுபிறவி அடைவதில்லை. உயிர்கள் வினைகளின் நன்மை, தீமைகளில் - வழியில் செல்வதில்லை நியதியின் பாதையில் செல்வதாகும் ! நன்மையும் தீமையும் தாமே வருவன! நோய்கள் பிடிப்பதுவும், தனிதலும் அவ்வாறே! அதொடு மட்டுமல்லாமல் வாழ்தலை இனிமையானது என்று மகிழ்வதும் இல்லை; வெறுப்பு வந்தபோது துன்பமானது என்பதும் இல்லை! நன்மை வந்தால் நல்லது எனப் பூரிப்பதுவும் தீயது வந்தால் கெட்டது எனச் சோர்வதுவும் இல்லை ! இந்தக் கருத்தியலுக்கு இணையாக “நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லை என்பார்” என்ற வரிகளை வைக்கலாம் ! கணியன் பூங்குன்றன் ஆற்றில் மிதவை செல்வது போல் முறையின் வழியில், நியதியின் போக்கில் உயிரானது செல்கிறது என்று கூறியதன் மூலம் உயிருக்கு மறு பிறவித் தொடர்ச்சி இன்மையையும் கொண்டவர் ஆவார். இவருடைய நியதிவாதமும் உலகாயத்தின் தன்மை கொண்டதாகும். பிசிராந்தையார் போன்றவர் நல்வினையின் நல்தன்மைகளைச் செய்தும் போற்றியும் தீவினைகளை விலக்கியும், தவிர்த்தும் அனைவருடனும் கூடி வாழ்ந்தவராவார்.

பிசிராந்தையார், பூங்குன்றன் போன்றவர் மனித அறிவை, காட்சித் தெளிவை ஐயம் இல்லாத நிலையை நெஞ்சத்துணியை, முடிவினைப் போற்றியவர் ஆவார். இயற்கையைப்

பொருள்களின் இருப்பு, செயல்கள் அவைகளை உணர்ந்த புலனறிவு ஆகியன இல்லாமல் தெளிவும், முடிவும், அறிவும் சாத்தியமில்லை! நேரடிக் காட்சியே அறிவின் மூல நிலையாக மதிக்கப்பட்டது. (புறம் 216) காதால் கேட்பதை மட்டும் தெளிந்த அறிவாக மட்டும் அல்லாமல் உண்மையாகவும் கொள்வதை ஐயப்படும் அறிவாளர் கோப்பெருஞ்சோழனோடு நட்பாக இருந்ததோடு அவனோடு வடக்கும் இருந்தனர். பூங்குன்றன் சிறந்த வான நூல் வல்லுநர். சூரியன், சந்திரன், பூமி, கோள்கள், மீன்கள் இயக்கங்களைக் கொண்டு பருவம், நாள், நேரம் கணிக்கும் கணியன் ஆவார். பிள்ளைப்பேறு, பிறப்பு, திருமணம், முடிசூடல், வீடுகட்டல், நாற்று நடல், அறுவடைகாணல் ஆகிய செயல்களுக்குரிய காலக் கணிப்பைக் காட்டுபவர் ஆவார். இந்த அறிவு முற்றிலும் மனித வினைகள், சமூக நடப்புகள், இயற்கை நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஏற்பட்டது. செயல்கள், காட்சி, நெஞ்சத்துணிவு, அறிவுத் தெளிவு என்ற சிந்தனை முறையை அப்போதைய உலகாயதம் கொண்டிருந்தது.

உழவும் வணிகமும் கொண்ட பெருமக்களாலும், அரசுச் சான்றோராலும் தாங்கப் பெற்ற அரசுத் தலைவன் மேலானவனாக ஆதீதமானவனாக மதிப்பிடுதல் சங்க கால நிலையில் உருவானது. இனக்குழு கூட்டுமை நிலை, பொதியில், அவை, மன்றம் என்றும் கூடி அனைவரும் சேர்ந்து முடிவெடுக்கும் புராதன சமத்துவம் இரண்டாம் இடத்திற்குச் செல்ல அரசன் முதன்மையான மேலானவனாக விளங்குதல் நிலை பெற்றது! கடலின் ஆழம், ஞாலத்தின் அகலம், காற்றின் திசை, அந்தரமான ஆகாயம் ஆகிய அளந்தறியப்படலாம். ஆனால் அரசனுடைய அறிவு, ஈரம், கண்ணோட்டம் அளத்தற்கு அரியது! சூரியனது வழியையும் இயக்கத்தையும் மண்டிலத்தையும் காற்றில் இயங்கு திசையை அந்தரத்தில் நிற்கும்

ஆகாயத்தையும் அக்கங்குச் சென்று அளந்து அறிந்தவர் போல், ஒவ்வொன்றும் இப்படிப்பட்டது என்று சொல்லும் அறிவு உடையவர் உள். ஆனால் அவர்களுடைய அறிவாலும் அறிய இயலாத அடக்கத்தினை உடையவன் (புறம் 20, 30). இப்படி இயற்கைப் பொருள்களை விட ஆகும். தகுதியில் உள்ளோருடைய அகவயப் பண்புகள் மேலானவையாக, ஆத்மமானவையாகத் திகழ்வது ஆன்மிக வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தகுந்தது. பொருள்களை விட உணர்வுகள் முதன்மை நிலை வகித்து, தலைமை பூணும் ஆன்மிக வாதம் ஆட்சி பெறுவது இது ஆகும் ! நிலவுடைமை, அது தழுவிய அரசு முறை கொண்ட பெருமக்கள் பௌதிக சக்திகளாக இருக்க இந்தவகையான ஆன்மிக வாதம் தலைமை கொள்வதன் தொடக்கமே அது! தத்துவ வரலாற்றில் இது ஒரு மைல் கல்லும் ஆகும்!

தமிழகத்தில் சங்ககாலம் முடிய இருந்த உலகாயத்தை இப்படி விவரிக்க உறுதியான வாய்ப்புகள் உள்ளன.

1. இனக்குழு சமூக வாழ்விலிருந்து நிலவுடைமைச் சமூக வாழ்விற்கு மக்கள் மாறிவரும் போக்கில் அது அப்போது இருந்தது.
2. பஞ்ச பூதங்களால் இந்த உலகும், உடலும் உண்டாகி வந்துள்ளன.
3. இப்புவலக வாழ்வு மட்டுமே உண்மையானது! மனைவி, மக்கள், இளையர், ஊர்ச்சான்றோர், நல்லவை செய்யும் தலைவன் குழ நிறைவான வாழ்வு ஏற்புடையது ஆகும்; சந்ததி தோற்றுவித்தல் இன்றியமையாதது! மகளிர் குழ இருந்து கள், மது ஊற்றித்தரப் பருகி இனிமையில் முழுகுவது உலகாயத்தில் காணப்படவில்லை; இதுதான் உலக வாழ்வு என்று காட்டப்படவில்லை.

4. மேலுலகம் செல்லுதல் மீண்டும் இவ்வுலகில் மாறிப்பிறத்தல் என்பன இல்லை!
5. நல்லவைகள் செய்யப்படவேண்டும், அல்லவைகள் செய்யப்படக் கூடாது!
6. உலகியற் பொருட்களே அறிவுக்கு முதன்மை ஆகும். சென்று அளந்து அறிவதால் உண்மையான அறிவு ஏற்படுகிறது. காதால் கேட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட அறிவு ஐயத்திற்குரியது வழப்பட்டதும் ஆகும்
7. புகழ் நிற்கும் படியாக வாழ்ந்து முடிவது, வாழ்வு முடிவது பெரிதும் நாடப்பட்டது.
8. சபாவாதம், நியதிவாதம் இரண்டும் அன்றைய தமிழகத்து உலகாயத்தின் விளக்க முறைகளாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டன!

மத்தியகாலம்

கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பின்னாக இருந்து உழவுத் தொழில் பெருவழக்கான, மேம்பட்ட தொழிலாக விளங்கத் தொடங்கியது. நிலம் மக்களுக்கு உணவு தரும் முதன்மை மூல நிலையாகப் போற்றப்பட்டது; ஊர் உடைமை, கோயில் உடைமை, தனிப்பட்ட பெரு மக்கள் உடைமை, அரசனது உடைமை என நிலம் அமையத் தொடங்கியது. அரசன் தலைமையானவனாகத் திகழ்ந்தான். சூரியனது பாதை, மண்டலம், காற்றின் திசை, ஆகாயத்தின் பரப்பு, கடலின் ஆழம், உலகின் அகலம், ஆகியவற்றை அளந்தறிந்தாலும் தலைமையில் நின்றவன் அளக்கப்பட இயலாதவன் (புறம் 30,20). அறிவு, அருள், கண்ணோட்டம் என்ற அவனது அகவயப் பண்புகள் புறநிலைமையை விட மேம்பட்டதாக மதிக்கப்பட்டன. இப்படி மதிப்பிடுவதற்கு அனுமான முறை வேண்டியுள்ளது. கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படும் மணிமேகலை

காப்பியம் இதனை உலகாயத்திடம் வலியுறுத்தியது! தாய், தந்தையரை ஒருவர் அனுமானத்தாலேயே அறிய இயலும் என மணிமேகலை அன்றைய பூதவாதியிடம் வலியுறுத்தினாள். மணிமேகலை காப்பியத்தில் பூதவாதி அல்லாத உலகாயதிகளும் இருந்தனர். அவர்களுக்கும் உரிய எதிர்க்கருத்தாகவே மணிமேகலை கூறினாள் பூதவாதி மணிமேகலையிடம் உணர்வுடைய பூதங்களின் சேர்க்கையால் உயிர்ப்பொருள்களும், உணர்வற்ற பூதங்களின் சேர்க்கையால் உணர்வற்ற பொருள்களும் தோற்றம் அடையும் எனக் கூறினான். ஆனால் உலகாயதர் உணர்வு அற்ற பூதங்களின் கூட்டத்தால் உயிர்ப்பொருட்கள் தோன்றும் என மரபாக உரைத்து வந்தனர். அதே சமயத்தில் பூதவாதியரும், உலகாயதரும் நேரில் காணும் காட்சியை மட்டும் அறிவுக்கு மூலமாகக் கொள்வதில் ஒன்றுபட்டிருந்தனர்; அனுமானத்தை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பது மணிமேகலை காப்பியம் முதற்கொண்டு பரவலாகக் கூறப்பட்டது.

மணிமேகலை கூட, தாய் தந்தையரை அனுமானத்தாலேயே அறிய இயலும் என எளிய முறையில் மறுக்க முயன்றாள். ஆனால் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த வேதாந்த தேசிகர் உலகாயதர் அனுமானத்தை ஏற்றிருந்ததாகக் கூறினார். இன்னொருவர் கண்டு உரைப்பதை ஏற்பது, உணவு உண்டால் பசி தீரும் என எண்ணி உண்டு பசி தீர்வது, நேரில் கண்ட ஒரு பொருளைக் கொண்டு இன்னொரு பொருளைச் சாதிப்பது ஆகிய செயல் சார்ந்த அனுமானங்களை உலகாயதம் கொண்டிருந்ததாகத் தமது தேசிகப் பிரந்தத்தில் சான்று தருகின்றார். (பாடல் 166). யார் ஒருவரும் நேரில் காணாத ஒன்றை அனுமானத்தால் நினைத்துக் கொண்டு உண்மை என்று கூறுவதை நிராகரித்தனர். பூதப் பொருள்களின் சேர்க்கையால் உயிர், உணவு,

அறிவு என்பன தோன்றுகின்றன என்பது அவர்களுடைய முதன்மையான கடைபிடி ஆகும். பூதப்பொருள் வேறு ; உயிர், உணர்வு, அறிவு வேறு, தனித்தனி என்று கூறுவோரை மறுத்தனர். கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நீலகேசி ஆன்மா தனியாக உடலில் உண்டு. அது உணர்வுகளை உண்டாக்குகிறது என உலகாயதரிடம் வலியுறுத்தியது (பாடல் 869). அந்த உலகாயதர் நீலகேசியிடம் ஐந்து பூதங்கள் சேர்வதால் அறிவு, இன்பம் ஆகியன தாமே தோன்றுகின்றன எனக் கூறினர் (858). அப்போது நீலகேசி ஆன்மா உடலில் தனியாக இருந்து உணர்வுகளை உண்டாக்குகிறது என்றாள்.

அப்போது தமிழகத்தில் உயிர், ஆன்மா, பிரம்மம், சினம், கடவுள் பற்றி விளக்கக் கொள்கைகள் வலுப்பெற்றன. நிலவுடைமை வாழ்வு, அரசு முறைமை நன்கு வேருன்றி விட்டன. நிலக்கிழார் மற்றும் அரசர் வாழ்வு ஆட்சி நிலை எய்தியிருந்தன. வேட்டை மற்றும் உணவு சேகரிக்கும் வாழ்வு, கால்நடை மேய்ப்பு வாழ்வு அவைகளுக்கு உட்பட்டன; உப தொழிலாயின் கீழ்ப்பட்டன. ஆட்சி நிலையிலும் நிலக்கிழார், அரசர்களுக்குப் போர் முறையிலோ, நட்பு முறையிலோ, வருண, சாதி முறையிலோ அடங்கியவர்களாக அவ்வாழ்வு நிலையிலிருந்த மக்கள் இருந்தனர். வயல், மாடு, மனை, வீடு, தனம், மனைவி, மக்கள் என்ற தந்தை வழிக் குடும்ப சம்சாரி வாழ்வு முன்னிலை இடத்தை அடைந்திருந்தது! இவர்கள் தேகம்! இனிமை என உலகியல் வாழ்வு நிலையில் சுதந்திரமாக இருப்பதாக வைணவ நூல்களான வார்த்தாமாலை, ஸ்ரீவசன பூஷணம் ஆகியன எடுத்துக் கூறின; அநாதிகாலமாகவே இப்படி வாழ்வதாகவும் காட்டின (மாலை 225,263,431; பூஷணம் 7,156). மேலும் இந்தச் சம்சாரிகள்குடித் தனக் காரர்கள் -இசை முதலான விஷயங்களில் இன்மை காண்பவர்கள் ; இவை

அனைத்தையும் உண்மை என்பவர்கள் . இது தேகாத்மவாதம் கொண்டிருந்த சம்சாரிகளிடம் விளங்கிய சுதந்திரத்தையும் மறுத்தன. ஆனால் உலகாயதமானது தேகாத்மவாதம், இசை முதலான விஷயங்களில் இனிமை, சுதந்திரத்தன்மை ஆகியவற்றை வாழ்வியல் நிலையில் போற்றியது (மாலை 315), சுதந்திரத்தன்மை என்பது கடவுளுக்கு அடிமையாக எந்த சமய நெறிக்கும் உட்படாது இருப்பது; பின்பழகிய ஜீயரும், பிள்ளை லோகாச்சாரியரும் திருமாலுக்கு அடிமையாகாமல் சம்சாரிகள் சுதந்திரமாக இருப்பதாகத் தமது நூல்களில் உரைத்தனர். தேகாத்மவாதம் என்பது உடலை உண்மை எனக் கொள்வது; உடலில் தனியாக, உடலோடு பந்தப்படாமல் ஆன்மா என்ற ஒன்று உள்ளது என்பதை ஏற்காதது; உடலின் பண்புகளே என விளக்குவது. உடலைப் போற்றுவது என்பது நல்ல ஆரோக்கியத்துடன், நோயின்றி வாழ்வது; நல்ல சுவையுள்ள உணவு உண்பது; பாதுகாப்பான வீட்டில், மனையில் வசிப்பது; உற்றார், உறவினருடன் கூடி ஒழுக்குவது; கலைகள் போற்றி, விழாக்கள் கண்டு மகிழ்ச்சியாக இருப்பது! உடல் இறந்த பின் தனியாக ஆத்மா என்ற ஒன்று பிறக்கும். உள்ளது என்பதை மறுத்து உடல் அழியும் போது அதனுடைய பண்புகளும் அழிகின்றன; ஆகவே உடலோடு இருந்து வாழும் வாழ்வே உண்மையானது என உடலைப் போற்றி வாழ்வது, பேசுவது தேகாத்மவாத வழிப்பட்டது! நிலத்தை விளைபொருளை, செல்வத்தை உண்மை எனக் கொள்வதும். அவைகளின் மேல் பற்று வைப்பதும் இதன் வழிப்பட்டது ஆகும்! பதவி வகிப்பது, அதிகாரம் புரிவது, தலைமை ஏற்பது என்பனவும் தேகாத்ம வாழ்வுடன் தொடர்புடையனவே! தந்தை வழியில் குடும்பம், காண்பது, மனைவி, மக்களுடன் வாரிசு கண்டு வாழ்வதுவும் தேகாத்ம நெறியில் பாற்பட்டதாகும். இந்தத் தேகாத்மவாதத்தை உலகாயதிகள் போற்றினர்.

மத்திய கால உலகாயதத்தினர் மேற்கொண்ட தேகாத்மவாதம், வாழ்வின்பம்,

சுதந்திரம் ஆகியன ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைந்தவை. இதில் சுதந்திரம் என்பது சிறப்பாகச் சுட்டுவதற்குரியது. கடவுளுக்கு, கடவுள் என்ற கருத்திற்கு, சமயம் என்ற நிலைக்கு, நிறுவனமாக அது உபதேசிக்கும் வழிமுறைகளுக்கு உட்படாத போக்கில் சம்சாரிகள் வாழ்வதைச் சுதந்திரமாக அவர்கள் இருப்பதாகத் தமிழக வைணவ நூல்கள் சுட்டின! எதிர்மறையாகக் காட்டின (மக்கள் சுதந்திரமற்றவர், கடவுளுக்கு அடிமையானவர், கடவுள் மட்டுமே சுதந்திரமானவர் என்பது அவற்றின் கருத்து). மத்திய கால உலகாயதம் சுதந்திரத்தைப் போற்றி நின்றதாகத் தமிழ் வைணவச் சான்றோர் உரைத்தது இந்திய அளவிலும் முக்கியமானதாகும் (மாலை 315)

உலகாயதம்

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சைவச் சான்றோரான அருள் நந்திசிவாச்சாரியார் தமது சிவஞானசித்தியார் நூலில் உலகாயத நெறியினர் பிருகஸ்பதி அருளிய நூலின் வழி நின்று தமது கடைபிடிக்களை உரைத்ததாக எழுதினார்; பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வேதாந்த அறிஞரான மாதவாச்சாரியாரும் தமது சர்வ தர்சின சங்கிரகம் என்ற நூலில் இப்படியே எழுதினார். வைணவரான பிள்ளை லோகாச்சாரி தமது அஸ்டாதஸ ரகஸியம் என்ற நூலிலும், பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தத்துவராயர் பெருந்திரட்டு என்ற நூலிலும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிவஞான முனிவர் தமது மாபாடியத்துள்ளும் உலகாயதத்தை விளக்கினர். (தத்துவராயர் சைவ வழி நின்று பரமத்துவித வேதாந்தம் கண்டனர்; சிவஞான முனிவர் சைவ வழி நின்று சித்தாந்தம் உரைத்தனர்). இந்தச் சான்றோர்கள் தமது நூல்களில் உலகாயதம் தன்னுள் கொண்டிருந்த வாழ்வியல், ஒழுக்கவியல், அறிதலியல், முறையியல், தத்துவவியல் விவரங்கள் ஒன்று படவே உரைத்தனர்.

1. நாட்டில் அரசன் ஆணை வழி நடந்து, பொருள், தனம், செல்வம் ஈட்டி, இன்பமாக வாழ வேண்டும். உழவு, பசுக்காவல், வாணிகம், செங்கோல், அரசு நிர்வாகம் ஆகிய வழிகளில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். இந்த வாழ்க்கை குறித்துத் தத்துவராயர் காட்டுவது குறிப்பிடத் தகுந்தது. உயிர்க் கொலையால் உணவு உண்டு, குறிச்சியாய்த் திரண்டு வாழ்பவர், வேட்டையாலும், வலையாலும், உயிர்களையும், மீன்களையும் பிடித்துக் கூட்டமாக வாழ்பவர் ஆகியோரை விட நிர்ப்பாசனம் உள்ள நாட்டில் நாற்குலமாய், சாதியாய் வாழ்பவர் அருமை உடையவர் என்பது அவர் காட்டும் காட்சி. உணவு சேகரிக்கும் வாழ்வை விட, நிலவுடைமை வாழ்வு மேலானது; இனக்குழு வாழ்வை விட நாற்குல, சாதி வாழ்வு வளர்ச்சியானது, என்பது அவர் மதிப்பீடு. ஆனால் உலகாயதம் பசுக்காவல், உழவு, வாணிகம், அரசு நிர்வாகம் ஆகியவற்றில் உட்பொலிந்து நிற்கிறது. இப்போது இனக்குழுப் பழமையிலிருந்து நீங்கி உள்ளது. அதே பொழுதில் சமயப் புரோகிதத்தை அனுசரிக்காமல் நிலவுகிறது. இதல்லாமல் இரும்பு முதலான உலோகத் தொழில், பொன் அணிகலத் தொழில், வான் வெளிக் கிரகங்களைக் கண்டு நாள், நேரம் கூறும் பஞ்சாங்கக் கணிப்பு ஆகியன உழவு, வாணிகம், அரசு வாழ்வுகளுக்குட்பட்டவை. இரும்பு, பொன், வான் வெளிக் கிரகங்கள் நான்கு பூதங்களில் ஆனவை; மனிதச் செயலை, சிந்தனையை அளாவி நிற்பன; இவை இரண்டிலும் உலகாயதத்தின் வேர்கள் உள்ளன.

2. மங்கைப் பருவத்து மகளிரை மணந்து வாழ வேண்டும்! ஆண், பெண் குடும்ப வாழ்வு தான் இது! இதில் காதல், காமம், நேசம், இன்பம் உண்டு; பிள்ளைப்பேறும் சந்ததித் தொடர்ச்சியும் உண்டு.

3. நூல்களால், கருவிகளால், நோயால், வறுமையால், பகைவரால் வரும் இன்பம், துன்பம் வாழ்வில் உண்டு.

4. கோயில் கட்டுவது, குளம், கிணறு, நீர்ப்பந்தல் ஏற்படுத்துவது, சத்திரம் சாவடி நடத்துவது ஊர் விட்டு ஊர் போகும் பயணிகளுக்காக ஆகும். மற்றபடி இதில் புண்ணியம் என்ற ஒன்று இல்லை!

5. பொன்தானம், நிலதானம், விருந்து தருதல் ஆகியன வறுமை கொண்டவர்களைப் பேணுவதற்காக ஆகும். பாபம் நீங்கிப் புண்ணியம் சேர அல்ல.

6. இப்படியான வாழ்வில் ஆன்றோர் காட்டிய வழி நடந்து நன்மை, தீமை கண்டு, இன்பம் துன்பம் நுகர்ந்து வாழ்வது ஒழுக்கமாகும். மற்றபடி பல மகளிர் உறவையோ, கள், பொய், களவு, கொலை, குது ஆகியவற்றை அனுசரித்தோ நடக்கும் படி உலகாயத ஒழுக்கவியல் கூறவில்லை! உலகாயத எதிர்ப்பாளர்கள் தான் இவைகளை உலகாயத நெறியினர் கொண்டிருந்ததாக உரைத்தபடியே இருந்தனர்.

7. உண்மையான அறிவைப் பெறுதற்கு உலகாயதம் நேரடியாகக் கண்ணால் சம்பந்தப்பட்ட பொருளை, செயலைக் காண்பதை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டது! பொருள்களின் காட்சியால் வாயில்காட்சி, ஐயக்காட்சி, திரிவுக் காட்சி, விகற்பக்காட்சி, அந்வயக்காட்சி வெதிரேக்க காட்சி ஆகியன தோன்றும்-மற்றபடி இவை அறிவுத் தோற்றத்தின் வரிசை முறை அல்ல. இனங்களின் மூலம் பெயர், சாதி குணம் அறிவது அறிவாகும். புகையை மட்டும் காண்டு தீயை அறிவது அந்வயக்காட்சி ஆகும். வாசனையைக் காண்டு புவை அறிவது அறிவாகும். நீர்நிலையை மட்டும் காண்டு தீயை இல்லை என அறிவது வெதிரேக்க காட்சி ஆகும். இந்த வழிபட்ட அறிவை உலகாயதம் அங்கீகரித்தது.

8. உலகாயதம் நான்கு பூதங்களால் உடல், பொறி, புலன்கள், உயிர் தோன்றியதாக

உரைத்தது. ஆன்மா என்று ஒன்று உள்ளிருந்து புலன், பொறிகள் வழியாக வெளியே உள்ள உலகியற்பொருட்களை அறிகிறது என்பதை அது ஏற்றது இல்லை! பூதப்பொருள்கள் பொறி புலன் வழியாக உணர்வில் புலப்படுகின்றன என்று முறையை ஏற்றது ஆகும். புறத்திலிருந்து தொடங்கி உணர்வுக்குச் சென்று மீண்டும் புறத்தில் முடிப்பதான ஒரு முறையியலை ஏற்றிருந்தது.

சில பொருள்கள் சேர்ந்து முற்றிலும் புதிய குணமுள்ள பொருளைத் தருகின்றன. வீரியமுள்ள மது, விஷம் ரசாயனம், சூண்டபொருள்கள் இவ்வாறு உண்டாக்கப்படுகின்றன. மண்ணிலிருந்து பல குடவகைகள் செய்யப்படுகின்றன. அனைத்தும் மனித காரியங்கள். பலவற்றிலிருந்து ஒன்றும், ஒன்றிலிருந்து பலவும் என்ற முறையியலை உலகாயதம் அனுசரித்தது.

9. உலகு, பொருள்கள் ஆகியன மண், நீர், காற்று, தீ ஆகியவற்றால் ஆகியுள்ளன; மனிதனால் செய்யப்படும் மண் பாண்டங்கள் உலோகக் கருவிகள் உணவுப் பொருள்கள், மருந்துகள், மது வகைகள் ஆகியனவும் அப்படியே. பொருள்கள் என்ற முறையில் அனைத்தும் ஒரே மாதிரியான அடிப்படைப் பொருள்களால் ஆனவை! உடலில் உள்ள உயிர் உணர்வு அறிவு ஆகியன பொருளின் பண்புகளே. இவை உடலை விட்டுத் தனியாக வேறு ஒன்றாக இல்லை!

வாழ்வில் செய்யப்படும் கர்ம வினை, செயல் செய்பவரோடு சேர்வதுவே! ஆனால் கர்மம் மட்டும் தனியாக இருந்து அவருடைய ஆன்மாவிற்கு அடுத்த பிறவிக்கு ஏதும் ஆவதில்லை.

ஒருவர் செயலில் புண்ணியம், பாபம் என்ற அர்த்தம் அல்லது உட்பொருள் இல்லை; பிறவித்

தொடர்ச்சியும் இல்லை. சொர்க்கம் நரகம் இல்லை என்பது உலகாயதம்.

10. ஒருவனுக்கு வரும் இன்பம், துன்பம் இயல்பானவை. அவர் செய்த புண்ணிய, பாபங்களால் வருவன அல்ல. அவருடைய செயலில் வருவன. தெய்வீக சக்திகள் இதை ஏற்படுத்தித் தருவதும் இல்லை. பிரபஞ்சம், உலகியல் மற்றும் வாழ்க்கைப் பொருள்களின் இருப்பிற்கு மாற்றத்திற்கு சுபாவம், இயல்பு மற்றும் இயற்கைத்தன்மை என்று விளக்கம் தந்தது. இது சுபாவ வாதம் எனப்பட்டது! இது கௌடபாதருடைய அஜாதவாதம், சங்கரருடைய அத்தியாசவாதம், அருள் நந்திசிவாச்சாரியருடைய விருத்தி வாதம் ஆகியவற்றிற்கு எதிரானது. அதே சமயம் அனைவருக்கு முன் நெடுங்காலமாகவே உலகாயதத்தால் கைகொள்ளப்பட்டும் இருந்தது!

காலனி ஆட்சிக்காலம்

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ராபர்ட் டிநொபிலி திருச்சபைப்பணி செய்தபடியே இந்த தேசத்து மக்களை நோக்கிய உரையாடலையும் தொடங்கினார். இங்கிருந்த சமயங்களைக் கற்று தமது வழியில் பரிசீலித்தார். அப்போது இங்கிருந்த உலகாயதத்தையும் மதிப்பீடு செய்தார். கோயில் கட்டுவது, கிணறு, குளம் தோண்டி நீர்ப்பந்தல் அமைப்பது, சத்திரம் சாஷி ஏற்படுத்தி உணவு இடுவது, பொன் நிலம், அன்னதானங்கள் எல்லாம் பயணிகளுக்காகவும், வறுமையிலுள்ளோருக்காகவும் செய்யப்படுவதாக. உலகாயதம் முன்பு சொன்னது. அப்படிச் சொல்வதன் மூலம் புண்ணியம் சேர்ந்து பாபம் விலகும் என்ற கர்மவினை மற்றும் பிறவிக் கொள்கைகளை நிராகரித்தது. ஆனால் டிநொபிலி அவை எல்லாம் அவரவர் தமது புகழ் என்ற பிரயோசனத்திற்காகச் செய்யப்படுகின்றன என்றார். பல்லக்கில் செல்பவர், சுமப்பவர் தத்தமக்குரிய பிரயோசனத்திற்காகப் பிரயாசைப் படுகின்றனர் என்று பிரயோசன வாதம் பேணி இங்கிருந்த கர்மவினை மற்றும் பிறவிக்

கொள்கைகளை மறுத்தார். கூடவே அவனவன் தானேதான் பிழைத்திருக்கிறதற்குப் பிரயாசைப் படுகிறான் என்பது தேவதிருவுளம் என்றார். அதே சமயத்தில் மனித சுதந்திரத்தினால் கடவுளை விட்டுவிட்டு உண்டாக்கப்பட்ட பொருள்களிடத்தில் இறுதிப் பயன் காண்பது அவரால் நிராகரிக்கப்பட்டது. பொருள் முதலும் முடிவும் காண்பது உலகாயதம் ; ஆனால் பயன், பிரயோசன விளக்கத்தை அது தந்ததில்லை! மேலும் உண்டாக்கப் பொருள்களிடத்தில் கடைசியான அவதியைப் பண்ணுவது தனக்குத் தானே கேடு விளைவித்துக் கொள்வதாகும் எனவும் மதிப்பீட்டுரைத்தார். உலகாயதத்தைப் பற்றிய இம்மாதிரியான மதிப்பீடு தமிழகத்துத் தத்துவ மரபில் இல்லாதது! இப்படியான ஒரு மதிப்பீடு தன்மேல் இருக்க, உலகாயதம் தனது வரலாற்றைத் தொடர்ந்தது.

மாதவசிவஞான முனிவருக்குப் பிறகு திருச்சபையாளர் உலகாயதத்தைப் பற்றிப் பேசினர். டிநொபிலி அதற்கு முன்பு நித்திய ஜீவன சல்லாபம், ஆத்மநிர்ணயம், தூஷண திக்காரம் என்ற நூல்களில் விசாரித்தார். அவர் வழியில் பின் வந்த திருச்சபையாளர் சத்திய வேதப்பரீட்சை என்ற நூலை எழுதி தென்னகமெங்கும் அதனைக் கொண்டு உலகாயதத்தையும் மறுத்தனர். கத்தோலிக்கர்களிடையே அந்த நூல் 1770 முதற்கொண்டு 150 ஆண்டுகள் வழக்கில் இருந்தது. 1858 முதற்கொண்டு புராடஸ்டன்ட் திருச்சபையினர் சமய பரீட்சை என்ற நூலில் சிறிது பேசினர். அருட்திரு பவர் ஐயர் 1842இல் தமது வேத அகராதியில் கொஞ்சம் விளக்கினார். அப்போதைய திருச்சபையாளர் சார்லஸ் பிராட்லா போன்ற சுதந்திர சிந்தனையாளர்களையும், ஜே.எஸ்.மில், ஹெர்பார்ட் ஸ்பென்சர் பெந்தம் கார்லைல் போன்ற நேர்காட்சி வாத வழிப்பட்ட நாத்திகர்களையும், ஹாப்ஸ், ஸ்பினோசா புசுனர் போன்ற பொருள் முதல் வாதிகளையும் அறிந்திருந்தனர்!

பௌதிகவாதம்

1835 இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆங்கிலக் கல்வி மூலமாக ஐரோப்பிய அறிவியல் இங்குப் பயிலப்பட்டது. கூடவே பௌதிக வாதம் அறிமுகமானது. மண், நீர், காற்று ஆகியவை தாங்களே மூலபதார்த்தங்களால் இராமல் வேறு பல மூலபதார்த்தங்களால் உண்டாகி உள்ளன. ஆகாயம், தீ என்பன மூலபதார்த்தங்களே அல்ல என அறிவியல் விளக்கியது. இதனால் நான்கு பூதக் கோட்பாடு சிதைவுற்றது. 1857 முதல் பல்கலைக்கழகங்கள் மூலம் புவியியல் இயற்பியல் வேதியியல், உயிரியல், வானியல், அடங்கிய கல்வி கற்கப்பட்டது. 1840இல் 58 மூலகங்கள், 1885இல் 67 மூலகங்கள் 1900இல் 81 மூலகங்கள் கண்டுபிடித்து அறியப்பட்டன. இதனோடு பொருள்களின் இயக்கம், மாற்றம் திரிபு ஆகியன அவற்றின் சுயசெயல், தன்செயல் என்ற விளக்கம் பரவியது. தனக்குத்தானே பொருளின் போக்கில் அனைத்தும் உண்டாகியுள்ள பூதியம் / வஸ்து அல்லது பொருள் கவர்ச்சி - சேர்தல், பிரிதல் போக்கில் பலவிதமான உலகியல் பொருள்கள் ஆகி வந்துள்ளன. இன்பம், துன்பம், சினம், விருப்பு, வெறுப்பு, சாந்தம் ஆகியன மனித அகவயமானவை. இந்த உணர்வுகளிலிருந்து சுதந்திரமாகப் பொருள்கள் உள்ளன. பொருள்களை அறிய இயலும். புலனுணர்ச்சிகள் நம்பகமானவை! மனித அறிவு புறப்பொருளிலிருந்து உண்டாவது, இயல்வது என்ற பௌதிக வாதக் கருத்தியல்கள் பொலிவு பெற்றன. மின்சாரம் இங்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நீராவி இயந்திரம், மின்னந்தி, நீர் அழுத்தத்தால் இயங்கும் பஞ்சுப் பொதி இறுக்கும் இயந்திரம், அச்சுக்கூடம், புகைப்படச்சாலை, பருத்தி ஆலை, கடிக்காரம் பற்றி அறியப்பட்டுச் சம்பந்தப்பட்ட தொழில்கள் ஏற்பட்டன. புதிய கண்டுபிடிப்புகள் இங்கு இல்லை, ஆனாலும் தொழில் துறை இங்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் இங்கிருந்த உழவோடு இணக்கம்

பொருத்தம் கொள்ளவில்லை! பொருள்கள் இங்கிலாந்து சென்று செய்பொருள்களாகி மீண்டும் இங்கு வந்தன. இதனால் அந்த நாட்டுத் தொழில் அதிபர், வணிகர், தனிநபர் வணிக சுதந்திரம் பெற்று இந்தியப் புறநிலை வாழ்வோடு உறவு புண்டு ஆட்சி செய்தனர். வணிக மூலதனம் கொண்டிருந்த அவர்கள் தொழில் மூலதனம் படைத்தனர். இங்கு முதலாளித்துவ உறவுகள் தோற்றம் பெற்றன. சுயசொத்து, சுயநலம் (சுவத்துவம் சுவார்த்தம்) இரண்டும் புறவாழ்வில் ஒழுங்கங்களாக மேலோங்கின.

தத்துவராயர் உணவு சேகரிப்பு இனக்குழு வாழ்வு, கால்நடை மேய்ப்பு வாழ்வு, உழவுநிலை வாழ்வைச் சுட்டிக் காட்டியது முன்பு பார்த்தோம். இப்பொழுது பல்கலைக்கல்வி கற்றவர் புராதன பொதுவுடைமை சமூகம், கால்நடை மேய்ப்பு சமூகம், நிலவுடைமைச் சமூகம் எனக்காட்டி, தனிச் சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம் பற்றித் தத்துவ போதினி மாத இதழ்களில் 1864இல் எழுதினார். 1870ஆண்டுகளுக்கு முன் சார்ந்து இங்கு சார்லஸ் டார்வின் கண்டுபிடித்த உயிர்களின் தோற்றம் பற்றிய பரிணாமக் கோட்பாடு கற்றவரிடையே மதிப்பு பெற்றது. தொல்பழங்காலத்தில் தாய்வழிச் சமூகம் இருந்த பிறகு தந்தை வழிச் சமூகம் வந்தது என்ற விபரம் கூடவே சேர்ந்து கொண்டது. தாய்வழிச் சமூகத்தின் ஒரு வடிவமான புனலூவா குடும்பம் பற்றி மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை அறிந்திருந்தார்.

உலகாயதம்

ஐரோப்பிய அறிவியலும், ஆங்கிலக் கல்வியும், பௌதிக வாத சிந்தனை உடையவர்களை உருவாக்கியிருந்தன. அவர்கள் இங்கிருந்த உலகாயத மரபுவழி வந்தவரும்

ஆவார். அப்போது இருந்தவர்கள் கூடி, சென்னையில் இந்து சுயக்கியானிகள் சங்கம் என்ற சபையை ஏற்படுத்தினர். இந்து என்பது இந்திய என்ற அர்த்தத்தில் ஆகும் தத்துவ விவேசினி என்ற வார இதழையும் நடத்தினர்; தத்துவவாதம் புரிந்தனர். இவர்கள் 1878-1882களில் "தத்துவ விசாரணி என்ற பெயரில் அதே வார இதழையும் நடத்தினர். 1882இல் பு. முனுசாமி, 1885இல் சோமையா ஆகியோர் பத்திராதிபராக இருந்தனர். திங்கர் என்ற ஆங்கில மாத இதழையும் இவர்கள் நடத்தினார்கள்.

சங்க காலத்திற்குப் பிறகு தமிழகத்தில் பெயர் அறியும்படியாக சமூகத்தில் வாழ்ந்த உலகாயத நெறியினர் இவர்கள்! இந்தச் சபை 1878 முதல் 1892 முடிய இருந்தது! இதழ்களும் அப்படியே! சென்னையில் அப்போது ஆசார சீர்திருத்த சபைகள், இலக்கியக் கழகங்கள், சதேசி கழகங்கள் இருந்தன. 1884இல் ரிப்பன் பிரபு சென்னைக்கு வந்தபோது இவை வரவேற்பளித்தன. ஆனால் இந்த சுயக்கியானிகள் சங்கம் வரவேற்புரை அளித்ததாகத் தெளியவில்லை. தத்துவ விசாரணி 4.12.1881 இதழில் அப்போதைய உப்புவரியை எதிர்த்துக் கடுமையாக எழுதினார். "உயிர்வாழ உப்பு தேவை, உப்புக்கு வரி என்றால் அது உயிருக்கு வரிதானே" என்று கேட்டனர்.

இந்தச் சபையினர் மற்றும் இதழ் கருத்துக்களைக் கோயம்புத்தூரில் வாழ்ந்த பிரம்மசமாஜியான சே.ப.நரசிம்மலு நாயுடு 1879, 1880களில் ஆஸ்திரேலிய சித்தாந்தம் நூலிலும், சைவசித்தாந்திகளான குளை-சோமசுந்தர நாயக்கர் 1880இல் ஆபாச ஞான நிரோதம் நூலிலும் யாழ்ப்பாணம் சபாரத்தின முதலியார் 1885க்கு முன் ஈச்சுர நிச்சயம் மற்றும் 1894இல் பிரபஞ்ச விகாரம் நூல்களிலும் மறுத்து எழுதினார். அப்போதைய உலகாயதத்தை மறுப்பதற்கென்றே

இந்த நூல்கள் வெளிவந்தன! இவை அனைத்திலும் அன்றைய உலகாயதம் ஒன்றுபடவே பேசப்படுகின்றது.

1. மனிதன் சிரேஷ்டகன், மனுஷீகத்துவம் உடையவன்.
2. கடவுள் - இது மனிதரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது; இக்கடவுளுக்கு மனிதரால் குணங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.
3. உலகு என்றுமுள்ள உண்மை. இது உண்டாக்கப்பட்டது அன்று, படைக்கப்பட்டதும் அன்று. இதற்கு முன் இருந்த ஒரு மூலப் பொருளின் காரியப்பொருளும் அன்று.
4. உலகு இருந்தாலே உடல் இருக்கும், உடல் இல்லையெனில் உடலை அறியஇயலாது. உலகு உண்டாவதை, படைக்கப்பட்டதை உடல் கொண்ட ஒருவரே அறிய இயலும். வேறு ஒருவர் கடவுள் இருந்து கண்டதாகக் கூறுவது ஏற்க இயலாது, ஆகவே உலகு என்றும் உள்ள காரணப்பொருள். உண்மையானது.
5. பொருள்- இது தர்க்க சாஸ்திரத்திலுள்ள பதார்த்தம் என்கிற சொல் அல்ல; பதார்த்தம் பொருள் ஆகாது ; பதார்த்தத்தில் ஒன்பது திரவியங்கள் அடங்கும். பொருள் அடங்காது.
6. பொருள்கள் அழிவதில்லை; சுய இயக்கம், தன் செயல், கொண்டு மாற்றங்கள் அமைகின்றன.
7. பொருள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்தல், பிரிதல், கவர்தல், விலகல் காரணமாகப் பலவகைப்பட்ட பண்புள்ள பொருள்கள் ஆகியுள்ளன. மற்றபடி எல்லாமான சத்தியின் வெளிப்பாடு என்பது தவறு.
8. இரண்டு பொருள்கள் ஒரு இடத்தில் இருக்கும் பொழுது அவை மாறுதல் அடையும், வேறாகும், ஒன்றாகும்; புதிய பண்பு பெறும்

9. பொருள் இயக்கம் முக்காலத்தோடு பிரிவற்று உள்ளது.

10. உலகம் அல்லது வஸ்து அல்லது புதியம் என்பது தனக்கென ஓர் சொருபமின்றி, மூன்று காலத்து நிகழும் எல்லாச் சொருபங்களும் தாமாய்க் குருத்துவம், இயக்கம், ஆகர்ஷணம், திரிவு முதலியவற்றை அபின்னமாய் யாண்டும் உடைய உண்மைப்பொருள்; இதுவே சத்து என்றும் சொல்லப்படும்.

11. உடலின் குணம் உயிர்; உயிர்பொருள்களது அகத்தாற்றலும் தாக்கமுறும், மாறும் திரியும்.

12. காரணம்காரியம் சங்கிலித்தொடர் போன்றவை, இரண்டும் உண்மை, காரியமாக இருப்பது காரணமாவும் இருந்து இன்னொரு காரியத்தைத் தரும். சொருப (வடிவ) மாற்றமே இரண்டும்; மூல பெளதிகப் பொருள் ஒன்றே; பண்பும் மாறும்

13. மனிதசெயல் ஆதிபூர்வமாய் அமைந்தது; அது இயற்கையாகவே அறிவு உடையது. மனிதச் சகல செயல்களும் பகுத்தறிவிலிருந்தே உண்டாகின்றன என்பது சரியல்ல.

14. கண் பார்ப்பதற்காக உண்டாக்கப்பட்டது அன்று; செய்யப்பட்டது அன்று; கண் இருப்பதால் பார்க்கிறோம்.

15. பொருள் முன்னது, அறிவு பின்னது ஆகும் பொருள் மேல் ஒளிபட்டு பொறிகள் நரம்புகள் வழி மூளையை அடையும் பரீட்சை செய்தல், சோதித்தறிதல் கொண்டு உண்மையான அறிவைப் பெற முடியும். உடல் உறுப்புகளாலும் கல்வியாலும் பழக்கத்தாலும் அறிவைச் சேர்க்க இயலும். உடல் இறக்கும்போது அறிவும் மறையும்.

16. உயிர்கள் பரிணாம முறையில் தோற்றம் பெற்று வந்துள்ளன.

17. சமூகப் பரிணாம வளர்ச்சி விவரங்களை அப்போதைய உலகாயத சபையினர் அறிந்து ஏற்றிருக்கலாம். இதற்கு அகச்சான்றுகளைத் தேடிக் கண்டு உறுதி காணப்பட வேண்டும்.

ஆங்கில ஆட்சியில் உப்புவரியை எதிர்த்தது, ரிப்பன் பிரபு வருகை உடன்பாடான இடம் அளிக்காதது ஆகியன உலகாயத உணர்வின் வீரியத்தைக் காட்டுவன ஆகும்.

18. தாம் வாழும் அப்போதைய சமூக வாழ்வு மற்றும் ஒழுக்கங்கள் சட்டமுறைமைகள் அனுசரிக்கப்பட்டன. உலகத்தவர் மேற்கொண்டிருந்த குடும்பம், மக்கள், சொத்து, சுகம், நன்மை, தீமை, இன்பம், துன்பம் கண்டு வாழ்வது ஏற்கப்பட்டிருந்தது.

19. கடவுளை, பிறவி மற்றும் கர்மக் கோட்பாட்டை எதிர்த்தனர்.

20. மரபு வழியாக வந்த உலகாயத சபாவாதம் அந்தச் சபையினரால் மேலும் வலுப்பெற்றது. பொருள் இயற்கை தனது செயலால்-தன்செயல்-தன்னைத்தானே மாற்றிக் கொள்கிறது. இது சுதந்திரமானது; கடவுளுக்கு ஆட்பட்டது அன்று என்பதில் விளக்கமாக இருந்தனர். இதனால் பிரம்ம சமாஜத்தினர், சித்தாந்த சைவர் ஆகியோரது கண்டனத்திற்கு ஆளாயினர்! தமது பொருள் பற்றிய கோட்பாட்டிற்காக சங்கர அகவய அத்வைத்தினருடைய மறுப்பிற்குட்பட்டனர்.

21. ஐரோப்பிய பொருள் முதல்வாதிகளான ஹப்ஸ், ஸ்பினோசா, புச்னர் நூல்களைப் படித்திருக்கலாம்.

ஒரு விளக்கம்

1875 முன், பின் ஆங்கிலேயே நேர்காட்சி வாதம் இங்கு பரவி இருந்தது. புலனுணர்வுகள் தரும் தகவல்களுக்கு முதன்மை தந்தும், அதைக் கொண்ட அனுபவவாதம் பேசியும் இவ்வுலக வாழ்வின்பத்தின் மையப்பகுதியும் தன் சுதந்திரத்தையும் வலியுறுத்தி அது தனது கருத்தியல்களை உரைத்தது; பகுத்தறிவைப் போற்றியது. ஒரு பக்கம் ஆத்திகத்தையும் இன்னொரு பக்கம் நாத்திகத்தையும் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது சுதந்திர சிந்தனையாளரான சார்லஸ் பிராட்லாவின் நாத்திகத்தைப் போற்றுவோர் இங்கு இருந்தனர். இவருடைய நாத்திகத்தைச் சமூக விரோதமான ஒழுக்கக் கேடான தத்துவம் பிறழ்ந்த சிந்தனை கொண்டதாகத் திருச்சபையாளர் பிரசாரம் செய்தனர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் புதிய அறிவியல் பௌதிக வாதத்தால் இங்கிருந்த உலகாயதம் வளம் பெற்றுத் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டது. இது மரபாகவும், இயல்பாகவும் நாத்திகத்தைக் கொண்டிருந்தது. இந்த மூன்றும், புலன் உணர்வையும், இவ்வுலக வாழ்வின்பத்தைக் கொண்டாடிக் கடவுளை, அது சார்ந்த நிறுவனங்களை மறுப்பன ஆகும். அதனால் மாக்ஸ் முல்லர் இந்திய உலகாயத்தை. சார்வாகத்தை- நேர்காட்சி வாதத்துடன் ஒன்றெனக் கொண்டு எழுதினார். பின்னாளில் திலகர் கூட அப்படியே செய்தார்! இந்த மூன்று வகை நாத்திகத்தை மறுக்கும் நோக்கிலே மாயவரம் வேத நாயகம் பிள்ளை பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் படைத்தார். பேரா. சுந்தரம்பிள்ளை வேதாந்தம் கமழும் தமது மனோன்மணியம் நாடகத்தில் குடிலன், இவனைச் சூழ்ந்த பிரபுக்கள், மகன் பலதேவன், மனைவி ஆகியோரைப் படைத்தார். இந்த நாத்திகங்கள்

வள்ளலார் காலம் தொட்டு பாரதி காலம் முடிய இருந்தன.

இம்மூன்றில் உலகாயதம் முற்றிலும் வேறுபட்டு நின்றது. நேர்காட்சி வாத நாத்திகமும், பிராட்லாவின் சுதந்திர நாத்திகமும் சித்தத்தின் பகுத்தறிவைப் பற்றி நின்றவை. புறநிலை இயற்கைப் பொருளின் உண்மையையும் அது தரும் அறிவையும் இரண்டாம் இடத்தில் மதித்தவை. நேர்காட்சி வாதம் ஸ்பென்சர் விளக்கிய பரிணாமத்தையும் அதன் பொருட்டு இங்கு முதன்மைத் தத்துவங்கள் என்ற நூலையும் மேற்கொண்டது ! இந்நூல் 1865இல் மாநிலக் கல்லூரி பேராசிரியர் டன்கன் என்பவரால் இங்கு வெளியிடப்பட்டது. ஆனால் தமிழகத்து உலகாயத சடையினர் பொருளின் புறநிலைத் தன்மையை முழுமையாக ஏற்றிருந்தனர். அதனாலேயே புலனறிவு ஏற்படுவதாக வலியுறுத்தினர் ; பொருள் இல்லையெனில் புலனறிவும் இல்லை என்றனர் ; டார்வின் விளக்கிய பரிணாமத்தைப் பாராட்டினர். ஸ்பென்சரின் மூல் தத்துவக் கோட்பாட்டையும் பரிணாமத்தையும் அனுசரிக்கவில்லை. மேலும் நேர்காட்சி வாத வழிபட்டவர் இங்கு ஆட்சியில் இருந்ததனால், உலகாயத சிந்தனை வழிபட்டவரை நேசமாக நடத்தியதற்குச் சான்றுகளும் இல்லை.

ஆக, அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளாலும், தொழில்துறை வளர்ச்சியாலும் நான்கு பூதக் கோட்பாடு சிதைவுற்ற போது, இங்கிருந்த உலகாயதம் வெறுமை அடைந்து விடவில்லை! மாறாக புதிய அறிவியல் துறைகளைக் கற்றுணர்ந்து அனுசரித்துத் தன்னை வளப்படுத்தி நிலை நிறுத்திக் கொண்டது. இந்தச்சூயக்கியான சங்கத்தாருக்கு தத்துவமாகவும் திகழ்ந்தது. தொழில் மூலதனத்தின் வரி ஆட்சியாளர் உப்புவரி விதித்தபோது எதிர்க்கவும் செய்தனர். கடவுளை நிராகரித்தனர்; பைபிளையும் அறிவியலையும் பரிசீலித்தனர்; தெய்வீகத்தையும் பரிணாமத்தையும் பேசி உண்மை நிறுவினர் கடவுளில் இருப்பைச் சோதித்துத் திறனாய்ந்தனர். இந்திய நாத்திகத்தை ஆராய்ந்தனர். மதசார்பற்ற பிரிட்டிஷ் கட்டமைப்பை விவாதித்தனர். மூட

நம்பிக்கைகள் பழக்க வழக்கங்கள் பொது மகளிர் முறை வறுமை ஆகியவற்றின் மீது போர் தொடுத்தனர். இதனால் அவர்கள் வீறுடன் நின்றது அறிய முடிகிறது. டிநொபிலி முன்பு குறிப்பிட்டது போலத் தனக்குத்தானே கேடு விளைவித்துக் கொண்டு வீழ்ந்துவிடவில்லை! 1907இல் ஆட்சிக் கட்டிலிலிருந்து கிறிஸ்துவத் துறையிலிருந்து இந்த அறிவுரை வந்தது. மற்றவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள், என்ன செய்கிறார்கள் என்று கவனிக்க வேண்டாம். உமது வேலையை மாத்திரம் பாரும. ஏனெனில் இதற்கு மாத்திரம் கடவுளுக்குக் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டும் (செந்தமிழ் சூன் இதழ்) உலகையும் மனித உறவுகளையும் பிரயோசன நோக்கிலும் தன் வாழ்வை மட்டும் முதன்மைப்படுத்தும் தற்சுதந்திரமும், இந்தத் தனி மனிதமும் அகவய நெருக்கடியை உண்டாக்கின. மனித ஆன்மா கடவுளின் பிரதிபிம்பமாகவும் உள்ளது; அதனுடன் நமது ஆன்மாவில் பசாசம் (பாவ அழுக்கு) குடிகொண்டு காலால் உதைக்கிறது என அகவயமான பிளவைக் கிறித்தவத்துறை புலப்படுத்தியது. இதற்கு விடையை உள்முகமாகத் தேட ஆலோசனை கூறியது. மாறாக உலகாயதம் தொழில் மூலதன வாழ்வு உண்டாக்கிய நெருக்கடியிலும் தனது ஆளுமையுடன் விளங்கியது.

நவீன காலம் - தொடக்கம்

1920களில் இந்தியாவில் தொழில் மூலதனம் இருந்த இடத்தில் நிதி மூலதனம் கோலோச்சியது. இங்கும் உள் நாட்டு மூலதனம் தொழில் துறையில் விளங்கியது. முதலாளி, தொழிலாளி வர்க்கங்கள் உருப்பெற்றன. அப்போது தொடர்ந்து திருச்சபைகள் தன்னாக்கத் தேவியலைத் திட்டப்படுத்தி இந்தியாவை மறுருப்படுத்த விழைந்தபடி உள்ளன! புதிய நேர்காட்சி வாதம் ஸ்பென்சரின் பரிணாம விளக்கத்தை விட்டும் பொருளியக்கத்தைக் கருத்து முதல் வாத அர்த்தத்துடன் புலப்படுத்தியும், புலனுணர்விற்கும் புறநிலைப் பதார்த்தங்களுக்கிடையே மொழியை நிறுத்தி மொழியை ஆராய்வதில் முனைந்தது; மொழியில்

புற உலகைக் கரைத்தது. புறப்பொருளுக்கும் சொல்பவருக்கும் மொழியுடன் உள்ள தொடர்பை விட, பார்ப்பவருக்கும் கேட்பவருக்கும் உள்ள தொடர்பை மேனிலைப்படுத்தியது. காரணம் காரியம் என்ற கருத்தியல்களை விட்டொழித்து விட்டுச் சம்பந்தப்பட்ட, பரிசீலிப்பதற்கு எடுத்துக் கொண்ட இரண்டினது தொடர்புகளைப் பெரிதாகப் பேசியது. ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வருதல் என்பதை அடியோடு நிராகரித்தனர். கூடவே வாழ்வியல் மற்றும் ஒழுக்கியலில் துறைகளில் தனி மனிதத்தையும் பயன்வழி ஆர்வத்தையும் தன்னயத்தையும் இவை தொடர்பான உணர்வெழுச்சிகளைப் போற்றியது. அழகியலும் அறிதலியிலும் இப்படியே! இப்படியானதை நவீனத்துவம் என்றனர்.

உலகாயதம்

சம்சாரிகளிடம் இருந்த உலகாயதம் இப்போது புதுப்பொலிவு பெறத் தொடங்கியது. தொழில் சங்கங்கள் தோன்றின. பொருளாதார மற்றும் அரசியல் காரணங்களுக்காகத் திரண்டனர்; திட்டமிட்டனர் செயல்முறைகளை மேற்கொண்டனர். கடுமையான எதிர்ப்புகள் ஆட்சியாளரிடமிருந்து வந்தன. இப்போது உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் நலம் நாடி உலகாயதம் நின்றது. ம. சிங்காரவேலர் பெரும் பணியாற்றினார். வெளிப்படையாகத் தெரிந்த நிலையில் இந்தியாவின் முதல் பொதுவுடையாளர் என்று புகழ் கொண்டார். முதலில் பௌத்த நெறியில் ஈடுபட்டிருந்த பிறகு, தொழிலாளருக்காக வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டபோது உலகாயதத்திற்கு மாறினார். பு. முனுசாமி, சோமையா முன்பு கைக்கொண்டிருந்த உலகாயதத்தினின்று முன்னேறினார். தமது கருத்தியல்களைச் சுதர்மா, குடி அரசு பகுத்தறிவு, புரட்சி புது உலகம் இதழ்களில் வெளியிட்டார்!

1. குடும்பம், மக்கள், மனை, சொத்து, சுகம், இன்பம், துன்பம் இவ்வுலகப் புது வாழ்வு என்பவைகளோடு உழைப்போர், வர்க்கம், புரட்சி, விடுதலை, சமதர்ம நோக்கம் ஆகியன இணைப்புண்டன.

2. இதன் பொருட்டு அனைத்து உலகம் அளாவி, பிரபஞ்சம் தழுவி சிந்தனையை விரித்துக் கொண்டது.

3. ஸ்பென்சரின் பரிணாமக் கோட்பாட்டின் மேல் நம்பிக்கை இன்மையைப் புலப்படுத்தி டார்வினது பரிணாமக் கோட்பாட்டின் மேல் மேலும் ஈடுபாட்டை வைத்தது. இயற்கைத் தேர்வை அனுசரித்த உயிர்களின் பன்மைத் தன்மைக்கு விளக்கம் கண்டது.

4. மனிதன் பலவித கருவினைக் கொண்டு இருப்பதால் மிருகங்களிடமிருந்து உயர்ந்து நிற்கின்றான்.

5. மனித குலம் சமத்துவத்தை நோக்கிச் செல்கிறது என்ற வரலாற்றுப் பொருள் வாத விளக்கத்தை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டது.

6. காலம், இடம், பொருள், இயக்கம், நிகழ்ச்சி என்று புற உலகை உணர்ந்தது.

7. பொருள்கள் மாறும் குணத்தால் புதிய வாழ்க்கை உண்டாகிறது; இருந்தாலும் அளவுக்கும் குணத்திற்கும் உள்ள உறவு அறியப்படவில்லை. இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதம் கேள்விப்பட்ட நிலையேயே அறியப்பட்டிருந்தது.

8. உடல் முழுமையாகச் சலனிக்கிறது. உடலின் கூட்டுறவு கலைவது மரணம். மற்றபடி உயிர், ஆன்மா, தெய்வ அம்சமோ உடலில் இருந்து நீங்குவது என்பது இல்லை.

9. ஜட வஸ்துக்கள் கலக்கும்போது, மனம், எண்ணம், நினைவு ஆகியனவற்றை அந்த வஸ்துக்கள் பெறுகின்றன.

10. பிரபஞ்சப் பொருள்களில் காணும் நடத்தையைப் போன்ற ஒரு பிரத்தியேக நடத்தையை நமது உடலில் காண்கிறோமே அல்லாது வேறு வஸ்துக்கள் நமது உடலில் புகுந்து நடத்தைகளை உண்டாக்கவில்லை

11. உலகம் மாயை அன்று. பரீட்சையினால் இவ்வுலகை அறிகிறோம்.

12. உண்மை, பொய் என்பதைப் புலன்களால் உண்டாகும் அனுபவத்தைக் கொண்டு தான் தெரிந்து கொள்ளக்கூடும் ; நாளை அனுபவம் மாறும்!

13. புலன்களால் தோன்றித்தானே வந்தது இவ்வுலகமாகும் என்பதே நமது அனுபவமாகும்.

14. அனுபவக் காட்சிகளை வகுப்பது மூளையின் தன்மை புலன்களால் அறிந்தவைகளின் ஒற்றுமையையும், வித்தியாசங்களையும் வகுத்துப் பார்ப்பது பகுத்தறிவு ; அனுபவத்தைச் சொற்களால் வகுத்துச் செல்வது பகுத்தறிவு.

15. கண்ணில் பிரபஞ்ச வஸ்துக்கள் பிரதிபிம்பிக்கின்றன. இந்த அளவுக்கு மேல் இந்தக் கருத்தியல் செல்லவில்லை.

16. ஒன்றிலிருந்து இயற்கையாகவே மாறுதல் என்ற நிலையிலேயே இவர் மேற்கொண்டிருந்த சபாவ வாதம் நின்றிருந்தது!

நவீனகாலம் - இன்று

ப. ஜீவானந்தம், கே. பாலதண்டாயுதம், ஆர்.கே கண்ணன், பேரா.நா. வாணமாமலை ஆகியோர் வாழ்ந்த காலப்பகுதி இது! மத்திய கால நான்கு பூதக் கோட்பாடு சிதைவுற்ற பின் காலம், இடம், பொருள், இயக்கம் என்ற மரபு உலகாயத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது! இவர்கள் காலத்தில் மார்க்சிய இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதம் உலகாயத்தில் உட்பொலிந்தது! தாய்வழிச் சமூகம், தந்தை வழிச் சமூகம், தனிச் சொத்து, அரசு தோன்றிய வரலாறு மற்றும் புராதன இனக்குழு பொதுவுடைமை, கால்நடை மேய்ப்பு, வேளாண்மை நிலவுடைமை சமூகங்கள் பற்றிய தமிழக உலகாயத அறிவுடன் முதலாளித்துவ சமூகம், சோசலிச மற்றும் பொதுவுடைமை சமூகங்கள் பற்றிய வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம் உலகாயதத்தில்

உட்பொலிந்தது! இப்போது ஆங்கிலேயே நேர்காட்சி வாதம் இதன் கிளைகளான சந்தேக மரபு, பயன்வழிக் கொள்கை, நவீனத்துவம் ஆகியவற்றோடும் சங்கர அகவய அத்வைத்தோடும் முற்றாக முரண்பட்டு எதிர்த்து நின்று உலகாயதம் மார்க்சியத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டது! புலன் வழி அனுபவவாதம், பகுத்தறிவு நெறி மற்றும் புறவய அத்வைத வேதாந்தத்தின் கருத்து முதல் வாதப் பக்கங்களை மறுத்தபடி தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. தமிழக உலகாயதம் தன் வரலாற்றில் புதிய குணங்களைப் பெற்று நின்றது. தொன்மையான சபாவவாதம் இப்படி இன்று பொலிவுடன் நிகழ்கிறது.

தேசிய விடுதலை தொழிலாளர் இயக்கங்களோடு முன்னேறும் காலத்தில் உலகாயதமானது ஆங்கிலேயக் காலனி ஆதிக்கத் தத்துவத்தின் தாக்குதலுக்கு ஆளாவன. 1870 களிலிருந்தே பிரம்மசமாஜமும், சித்தாந்த சைவமும், திருச்சபையும் சங்கர அத்வைதமும் தாக்குதல் தொடுத்து வந்தன. தேசிய விடுதலைப் போர் உச்சநிலை எய்தும் போது ஆங்கிலேயே நேர்காட்சி வாதம் உலகாயதத்தை நசுக்கி அழிக்கவே செயல்பட்டது. இம்முயற்சி இரண்டாம் உலகயுத்தம் சார்ந்த அதனுடைய கொள்கையோடும் இணைத்ததும் ஆகும். இப்படியான வாழ்வு நெருக்கடியில் தமிழக உலகாயதம் மார்க்சியத்தோடு முற்றாகப் பிணிப்புண்டதே அதனுடைய உரன் மிக்க வளர்ச்சியாகும்.

இந்த வளர்ச்சிக் காலத்தில் உலகாயதம் தனக்கென வெளிப்படையான ஒரு கட்சியையும், பத்திரிகையையும் அடையப் பெற்றது! தொழிலாளி, விவசாய, உழைக்கும் மக்கள் என்று பௌதிக சக்திகளுக்கு உயிர்ப்புள்ள தத்துவமும் ஆனது.

உலகாயதம்

உலகு, உடல், உயிர்தோற்றவியல் துறையில் நவீன விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளை

ஏற்றுக் கொண்டது. உயிரானது உடலின் பண்பு, பொருளின் இயக்க வளர்ச்சியில் தோன்றும் உயர்நிலையான பண்பு, மனிதமுளை மிக உயர்நிலையான வளர்ச்சி நிலை என்ற கருத்துக்களைக் கொண்டு விளங்கியது.

வாழ்வியல் துறையில் இயற்கை-சமூகம் பரஸ்பர பாதிப்பு, சமூகத்தின் படைப்பாற்றல், அதனால் விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி இதனால் இயற்கையைப் பயன் வழி கொள்கையில் அல்லாது, படைப்பாக்க முறையில் மேலும் உழைப்பினால் உருப்படுத்துதல், அதனால் சமூகம் தனது இன்பமான உயர்தர வாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்ற மெய்மைகளை உணர்ந்து கொண்டது. தனிப்பட்ட காதலுடன் அமைந்த குடும்பம், மக்கள், மனை, செல்வம், இன்பம், துன்பம் அமைந்த இல்லறம் அனுசரித்தது; சமூக வளர்ச்சி, விடுதலை, மனித நேயம் என்ற வாழ்வு நிலைகளுடன் முன்னோக்கியது. இதன் பொருட்டு வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதத்தைக் கைகொண்டது!

தத்துவஇயல் துறையில் இயங்கியல் பொருள் முதல் வாதம் உருப் பெற்றது. உணர்ந்தாலும், உணராவிட்டாலும் புறநிலையில் பொருள் உண்டு; அக இயக்கத்தில் உள்ளது. எதிரும் புதிருமான சக்திகளின் மோதல், அளவு, குணங்களின் பரஸ்பரபாதிப்பு, நிலை மறுப்பு ஆகிய நியதிகளைத் தமிழக உலகாயதம் அடைந்தது. காலம், இடம், பொருள் பற்றிய ஒருமைக் கருத்தியலை மேற்கொண்டது. காரண, காரியச் சங்கிலித் தொடரில் இயங்கியல் முறைமையைப் போற்றியது, தனிப்பட்டது-பொதுவானது, குறிப்பிட்டது - அனைத்துமானது, உருவம் - உட்பொருள் என்ற வகைப்பிரிவுகளை முறைப்படுத்திக் கொண்டது, தனிப்பட்டதே முதன்மையானது, அது அதனளவில் சுய ஆட்சி கொண்டது, மற்றதனோடு வேறுபட்டது, சுயதீர்மானம் உடையது என்பவைகளை இந்த உலகாயத முறையியலைக் கொண்டு நிராகரித்தது !

அறிதலியல் துறையில் மனித

முளையின் செயலாக்கமும், பிரதிபலிப்பு ஆற்றலும், நடைமுறையின் முதன்மை நிலையும் உலகாயதத்தில் உணர்ந்தேற்கப்பட்டன. புறநிலையை அறிய இயலும்; அறிந்து புறநிலையைச் செயல்வழியில் மேலும் உருவாக்கல் என்ற நிலையில் அறிதலியலை அமைத்துக் கொண்டது. இந்த அறிதலியல் சார்ந்து கடந்ததை, நிகழ்வதைச் சரியாக அறிந்தால் எதிர் காலத்திற்குள் வெற்றிகரமாக நுழைய இயலும் என்ற முறையில் எதார்த்தவாதம் கொண்ட அழகியலை உருவாக்கிக் கொண்டது!

முறையியல் துறையில் புறத்திலிருந்து தொடங்கி அகத்தை அடைந்து மீண்டும் புறத்தை அடைதல் புறத்தை மாற்றுதல், உருவாக்கல் என்ற முறைமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. இந்த, மாற்றுதல், உருவாக்கல் என்று புறநிலையில் உள்ள ஒன்றைப் பார்த்து கேட்டு மட்டும் சொந்தமாக அர்த்தங்களை உண்டாக்கிக் கொள்வதை இம் முறையியல் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை!

மேலும் இதன் மூலம் உலகாயத முறையியல் சமூகம், அறிவு, கலை சார்ந்த தனித்தனியாக ஞானத்துறைகளின் முறையியல்களைப் பொதுமைப் படுத்துகிறது! அதோடு அவைகளின் தனித்தன்மையான முறையியல்களின் விதிகளை வகுத்துரைக்கவும் முயல்கிறது.

முடிவுரை

இன்று அனைத்தும் உலகமயமாக்கி வருகின்றன. இதனால் உலகத்து இயற்கைப் பொருள்கள், விளைபொருள்கள், செய்பொருள்கள் ஒற்றைச் சந்தைக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. இதன் பொருட்த் தாராளமையம் ஆக ஆலோசனைகள் தரப்படுகின்றன. இதனை முன் இட்டுக் கொண்டு நேர்காட்சி வாதத்தின் பிரயோசன, பயன்வழிக் கொள்கைகள் மேலும் செறிவடைந்துள்ளன. தனக்கென ஒன்றும், பிரத்தியாருக்கென ஒன்றுமென நவீனத்துவமாகக் கருத்தியல்களை அளிக்கின்றது. இதனால் இங்கு

அனைத்தையும் மறுபுப்படுத்தப்படும் திட்டம் முனைப்பாக உள்ளது. கூடவே சங்கர அகவய அத்வைதம் நவீன வேதாந்த வடிவம் புனைந்துள்ளது. விஞ்ஞானத் துறைகளில் மதிப்பீடுகளை சமூகத்துறைகளின் ஆய்வுகளை அழகியல்துறை விமர்சங்களைத் தனது அத்தியாச வாதம், விவர்த்தவாதம் புலப்படுத்தும் பார்வை வழி நின்று நவமொழிகளில் தருகின்றது. சைவ, வைணவத் துறைகள் இனிமேல் தத்தமக்குரிய வழிகளில் நவநெறிகளைக் காண

முயலலாம்.

தமிழக உலகயாதமானது சுபாவ நெறி, தேகாத்ம வாதம், சுதந்தர நியதி ஆகியவற்றை அன்று போற்றி நின்றது. இன்று இயங்கியல், மனித சமூகத்தின் பொருளாதார, ஆன்மிக வளர்ச்சி, மானுடத்தின் முதன்மை ஆகியவற்றைப் போற்றி நிற்கின்றது. இயற்கை மனிதன் ஆகியவற்றிற்கிடையே படைப்பாக்கம் மிக்க ஒருமையை உணர்த்தி எதிர்வரும் நூற்றாண்டை நோக்குகின்றது.

ஈழத்துச் சைவர்கள் சைவ சித்தாந்தத்திற்குப் புரிந்த பணிகள் எஸ். துவஷ்யந்த்

அறிமுகம்:

கி.பி 16ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஐரோப்பியர்களது ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டதன் பலனாக கீழை நாடுகளை ஆக்கிரமித்த போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலங்களில் இலங்கை ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட போது கிறிஸ்தவ சமய செல்வாக்கினால் சுதேச சமயங்களின் மதச் சுதந்திரங்கள் மறுக்கப்பட்டன. கோயில் வழிபாடு, விரதக் கிரியை, சிவசின்ன அனுட்டானங்கள் என்பனவும் ஒல்லாந்தரால் முற்றாக தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. இச் சூழ்நிலையில் சைவத்தின் மீதும், தமிழ் மீதும் அக்கறை கொண்ட தமிழ் அறிஞர்கள், பெரியோர்கள், பொதுமக்கள் பலர் தமிழ் நாட்டுடன் பல கலாசாரத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி வந்தார்கள். தென்னாட்டுக்கும், ஈழநாட்டுக்குமுள்ள புராதன கால அரசியல், சமயம், தத்துவம், பொருளாதாரம், கலை, கலாசாரம் ஆகிய தொடர்புகளின் பயனாக ஈழத்து சைவர்கள் தென்னாட்டில் சைவத்தையும் அதன் தத்துவமாகிய சைவசித்தாந்தத்தையும் கற்று, அதில் புலமை பெற்று பின்பு அவற்றை ஈழத்திலும் வளர்த்தார்கள். இலங்கையிலே குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் சைவசித்தாந்த மரபு நீண்டகாலமாக நிலவி வந்திருப்பதை சமீபத்திய பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

ஈழத்து சைவ சித்தாந்திகள்

ஞானப்பிரகாச முனிவர்
நீர்வேலி சங்கர பண்டிதர்
ஈழகேசரி பொன்னையா
தெல்லிப்பழை சிவானந்தையர்
தெல்லிப்பழை திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை
காசிவாசி செந்திநாதையர்
சுவாமி நாத பண்டிதர்
இணுவில் நடராஜ ஐயர்
நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர்
மு.திருவிளங்கதேசிகர்

கொக்குவில் சபாரத்தின முதலியார்
கோப்பாய் சபாபதி நாவலர்
முத்துக்குமார சுவாமித்தம்பிரான்
க. சிவபாதசந்தரனார்
ஏழாலை மு.கந்தையா
க.கணபதிப்பிள்ளை
க.சி. குலரெத்தினம்
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
பொ. கைலாசபதி
அருணாசல தேசிகர்
அம்பல நாவலர்
மேலைப்புலோலி வ. கார்த்திகேயப்பிள்ளை

ஈழத்து சைவ சித்தாந்திகளின் நூல்களும் - பணிகளும்

திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாச முனிவர்.

17ஆம் நூற்றாண்டில் டச்சுக்காரர் ஆட்சிக் காலத்தில் சைவ சித்தாந்த மரபினை சாஸ்திரக் கோட்பாட்டு முறையிலேயே முதன்முதலில் ஈழத்தில் ஆரம்பித்து வைத்தவர் இவராவார். ஈழத்தில் தோன்றிய சித்தாந்த சிந்தனையாளர்களில் குறைந்த வயதினை (33) உடையவரும், முதன்மையானவரும் ஆவார் சைவசித்தாந்த சிந்தனை மரபிற்குச் செழுமையளித்த யாழ்ப்பாணத்தவர்களில் காலத்தால் முந்தியவராகவும் இவர் கருதப்படுகின்றார்.

ஈழத்தில் சைவசித்தாந்த அறிவாராட்சிக்கு முன்னோடியாக விளங்கிய நூல் பிரமாண தீபிகை ஆகும். இந்நூலில் ஞானப்பிரகாசர் உரையாசிரியர் என்ற வகையில் ஈழத்துச் சைவசித்தாந்த வளர்ச்சிக்குப் பல பங்களிப்புகள் புரிந்துள்ளார். சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், பௌஷ்கர ஆகமம் ஆகிய நூல்களிற்கு சமஸ்கிருதத்தில்

உரைகள் எழுதியுள்ளார். இவை தவிர சித்தாந்த சிகாமணி, பிரசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்தினம், சிவாகம மகாந்ரிய சங்கிரகம், ஓமாத்திரிகற்பம் ஆகிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவை ஞானப்பிரகாசரின் சித்தாந்த நூற்பணிக்கு நன்கு எடுத்துக்காட்டானவை.

வடமொழி நூல்கள் மாத்திரமன்றி தமிழிலே சிவஞான சித்தியார் உரையும் தீட்சாலட்சணம், தத்துவ விபாபார விவரணம், அவஸ்தா நிருபணம், மகாவாக்கிய நிருபணம் ஆகிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

சிவஞானசித்தியாரின் சுபக்க பகுதிக்கு அறுவர் உரை செய்துள்ளனர். அவற்றில் ஞானபிரகாச முனிவரின் உரை தலையானது. இவ் உரை மூலம் “பாசஞானத்தை நீக்கி நின்ற இடம் பசு ஞானம் என்றும், பசு ஞானத்தை நீங்கி நின்ற இடம் பதி ஞானம்” என்றும் சித்தாந்தத்தின் உட்பொருளை தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இவ்வுரை சைவசித்தாந்த நிலைப்பாடு தொடர்பான காரசாரமான தருக்கங்களை தோற்றுவித்த பெருமை கொண்டது. காண்டல், கருதல், உரை, அபாவம், அர்த்தாபத்தி, உவமானம் ஆகிய அளவைகள், பாசுபதம், வாமம், வைரவம், மகாவிரதம், காளாமுகம் போன்ற அகச்சமயங்களின் விளக்கம், சிவமுகத்தி, சிவசாயுச்சியமுகத்தி, தீட்சை பற்றியும் விளக்கியிருப்பதோடு பதி, பசு, பாச முப்பொருள் விளக்கங்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

ஈழத் தமிழ் மக்களது சைவசித்தாந்த வரலாற்றை சம்பிரதாயபூர்வமாக ஆரம்பித்து வைத்ததுடன் மாத்திரமல்லாது தொடர்ந்து ஈழத்து சைவக் கலாசாரத்தில் சைவசித்தாந்தத்தில் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்திய மகானாகவும் ஞானப்பிரகாச முனிவர் விளங்கினார்.

காசிவாசி செந்திநாதையர்

இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் குப்பிளான் கிராமத்தில் கி.பி 1848 இல் பிறந்தார். சிலகாலம் காசியில் வசித்தமையால், காசிவாசி செந்திநாதையார் என அழைக்கப்பட்டார்

செந்திநாதையர். சைவ சித்தாந்தத்திற்கும் சித்தாந்த சமயத்திற்கும் புரிந்த பணிகள் அளப்பரியன. அன்னாரின் சித்தாந்த சமயப்பங்களிப்புக்களை மூவகைப்பட்டதாக நோக்கலாம்.

அ. வேதம், உபநிடதம், இதிகாசம், புராணம், பிரம குத்திரம் போன்ற யாவும் வேதத்தின் முடிவான சைவ சித்தாந்த அடிப்படை உண்மைகளை கூறுபவை என்பதை நிலைநிறுத்தியமை.

ஆ. சைவசித்தாந்த சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தும் நூல்கள், கண்டனங்கள், கட்டுரைகள் என்பவற்றை வெளியிட்டமை.

இ. சைவத்திற்கும் சைவசித்தாந்தத்திற்கும் எதிராக மேற்கொண்ட கிறிஸ்தவர்களின் நடவடிக்கைகளை புத்தியூர்வமாக வலுவடன் எதிர்த்து, சித்தாந்த உண்மைகளை சாதித்தமை, ஸ்தாபித்தமை.

செந்திநாதையர் “தேவாரம் என்பது வேதசாரம் ஆகும்” என்றார். வேதம் கூறியவற்றையே தமிழிசை பக்தியுடன் தேவாரங்கள் கூறுகின்றன. எனவே வேதம் வேறு தேவாரம் வேறு அல்ல எனக் குறிப்பிட்டார். செந்திநாதையர் 45க்கு மேற்பட்ட நூல்கள், கட்டுரைகள், கண்டனங்கள் என்கின்ற வகையில் வெளியிட்டு இருப்பினும் 29 நூல்கள் மட்டுமே கிடைக்கப் பெற்று இருக்கின்றன. நீலகண்ட பாஷிய உரை, கந்தபுராண நவநீதம், சிவஞானபோத வசனலங்கார தீபம், மகாவுக்கிர வீரபத்ராஸ்திரம் (1915), சைவவேதாந்தம் (1920), வைதிக சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த தத்துவப் படமும் சைவ வினாவிடையும் (1907) முதலிய நூல்கள் அவரின் சித்தாந்தப் புலமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிவாத்துவிதம் தொடர்பாக எழுதப்பட்ட நீலகண்டரது உரை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இந்நூல் சைவ சித்தாந்தக் கருவூலங்களை உள்ளீடாகக் கொண்டது. இது ஐயவர்களது படைப்புக்கள் அனைத்துக்கும்

மகுடம் போன்றது. இதேபோல் சித்தாந்த விளக்கத்திற்கு கருவூலமாக அமையும் மற்றொரு நூல் கந்தபுராண நவந்தம் ஆகும். இந்நூலில் கந்தபுராணத்தின் சாரம் சைவசித்தாந்தமேயென நியாயித்தல் வழி, அந்நிய மத ஊடுருவல்களால் தடுமாறி நின்ற மக்கள் முன் எடுத்துக் காட்டினார். சிவஞானபோத வசனலங்கார- தீபத்தில் அதிகாரங்கள் முற்றுப் பெறுகையில் வினா விடை வடிவில் விளக்கம் தருவதும் சித்தாந்த விளக்கத்திற்கு சிறந்தது ஆகும்.

15 அதிகாரங்களைக் கொண்ட உபோற்காதம் எனும் நூலில் சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நயமாக கூறப்பட்டுகின்றது. 6-10 அதிகாரங்களில் பதி, பசு, பாச உண்மை இயல்புகள் கூறப்படுகின்றன. 11 -14 அத்தியாயங்களில் ஆன்ம ஈடேற்ற வழிகள் கூறப்படுகின்றன. 15ஆம் அத்தியாயத்தில் வேதாந்தத் தெளிவே சைவசித்தாந்தம் என்ற சமரசப்பாடு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. குற்றப்பத்திரிகை பிரகடனத்தின் ஊடாக வலிதான சைவ வேதாந்தத்தை நிறுவியுள்ளார்.

இவ்வாறு ஈழத்தில் சைவசித்தாந்தம் குறித்த தெளிவைத் தரக்கூடிய சித்தாந்த நூல்களை எழுதி சைவத்திற்கும் அதன் தத்துவத்திற்கும் புத்துயிர் கொடுத்தவருள் செந்திநாதையரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர்

யாழ்ப்பாணத்திலே நல்லூர் என்னும் ஊரில் கந்தப்பருக்கும் சிவகாமிப்பிள்ளைக்கும் 1822 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர். ஈழத்திலே 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சைவ சித்தாந்த நெறியை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் முன்னின்று உழைத்தவர் ஆறுமுகநாவலராவார். பதிப்பாசிரியர் என்ற வகையில் சைவசித்தாந்த சாஸ்திர முக்கியத்துவத்தை தமது நூல்களிலும் குறிப்பிட்டு சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் பதிப்பித்த இலங்கையர்களில் நாவலர் முன்னோடியாவார்.

நாவலரால் எழுதப்பட்ட சைவ வினாவிடை, நான்காம் பாலபாடம், சிதம்பர

மான்மியம் முதலியன சித்தாந்த விளக்கத்தை விளக்குவதாக அமைவதாகும். சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு வரிசையிலே சிவத்துவ விவேகம், உபநிடதவுரை, தருக்க சங்கீதம், அன்னம் பட்டியம், சிவஞானபோத சிவஞான முனிவரின் சிற்றுரை முதலியவற்றையும் பதிப்பித்துள்ளார். சைவ வினாவிடையின் இரண்டாம் புத்தகத்தின் அமைப்புமுறை சிவஞானபோதத்தின் பன்னிரண்டு குத்திரங்களால் சொல்லுகின்ற தத்துவமுறை அமைப்பிலே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பதி, பசு, பாச இயல்புகளை தெளிவாக மெய்கண்ட சாஸ்த்திர மரபு முறையிலேயே வைத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. நான்காம் பாலபாடத்திலும் கடவுள், ஆன்மா, அருள் பற்றிய சித்தாந்தக் கொள்கைகள் சுருக்கமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சிதம்பர மான்மியம் என்ற நூலிலே சித்தாந்தப் பரம்பொருளான பசுபதி உலகம் யாவும் நீக்கமற வியாபித்து நிற்கின்றார் என்ற தத்துவம் கூறப்பட்டுள்ளது.

சைவசித்தாந்த மரபினை ஈழத் தமிழ் மக்களிடையே நிலை பெறச் செய்யும் முயற்சியிலே சைவசமயம், தத்துவம் சார்ந்த நூல்கள் அனைத்தையும் புராணம், வேதம், ஆகமம், மெய்கண்ட சாஸ்த்திரங்கள் முதலிய நூல்களில் உள்ள சித்தாந்த விளக்கங்களை உரை நூல்களிலும், கண்டன நூல்களிலும், சுய நூல்களிலும் வெளிப்பாடு செய்தார். யாழ்ப்பாணத்திலும் தென்னாட்டிலும் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரசங்கங்களையும் நடத்தினார். சிவஞான- மகாபாடியம், சிவஞானபோத சிற்றுரை என்ற நூல்களை பரிசோதித்தும் பதிப்பித்தார். இந்த அரிய பணி ஈழத் தமிழ் சைவ உலகிலே அவருக்குச் சித்தாந்த வளர்ச்சியிலே மேலான இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தது.

எனவே ஈழத் தமிழ் சித்தாந்த வளர்ச்சியிலே ஏனையோர்களை விட அதிகம் தொண்டாற்றியவர், தனியான பரம்பரையொன்றை உருவாக்கியவர் ஆவார். ஒரு சைவத்துவ சரித்திரம் - சகாப்தம்.

கோப்பாய் சு.சபாபதி நாவலர்

நாவலர் விட்ட பணியை சபாபதி நாவலர் முன்னெடுத்துச் சென்று ஈழத்தில் சைவ சித்தாந்தப் பணியை நிலைநிறுத்தினார். நாவலரைப் போன்று சைவப்பிரசங்கம், பிறமத கண்டனம், பத்திரிகை வெளியீடு, அச்சியந்திரசாலை அமைத்தல் முதலியவற்றிலே ஈடுபட்டிருந்தாலும் சைவசித்தாந்தத்தின் வளர்ச்சிக்கும் பாடுபட்டுள்ளார்.

திருவாடுதுறை ஆதீன வித்துவானாக இருந்து ஈழத்தமிழருக்கு பெருமை சேர்த்தவர் அவ்வாதீனத்தில் இருந்து சித்தாந்த தத்துவத்திற்கு அவர் செய்த வியாக்கியானங்கள் ஈழத்து சித்தாந்த வளர்ச்சிக்கும் மூலமானது எனலாம். இவர் இயற்றிய நூல்களில் "திராவிடப்பிரகாசிகை" என்பது சிறப்பானது. அடுத்து "சிவஞான சுவாமிகள் உரை செய்யுள்" என்ற நூலினையும் எழுதியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்திலே சைவமும் சைவசித்தாந்தமும் வளர்ச்சியடைந்து நிலை பெறுதற் பொருட்டு பணியாற்றியவர்களில் சபாபதி நாவலரும் முக்கியம் வாய்ந்தவர்.

அச்சவேலி சிவஞான சுவாமிகள் குருக்கள்

சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் அளப்பரிய பணியாற்றியவர். ஈழத்தமிழர் ஆறுமுக நாவலர் தொடங்கி ஏழாலை பண்டிதர் மு.கந்தையா வரை பல அறிஞர்கள் தோன்றி சைவத்தையும், சைவசித்தாந்தத்தையும் வளர்த்தனர். இதன் வரிசையில் அந்தணர் குலத்து அறிஞரான அச்சவேலியில் தோன்றியவர் ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் ஆவார்.

முப்பொருள் விளக்கம் என்ற சிந்தனை நூலையும், சிவபூசை விளக்கம் என்ற சைவக் கிரியை பற்றிய நூலையும் எழுதியவர்.

முப்பொருள் விளக்கத்தைக் கூறும் நூல் சித்தாந்த புதையல் என்று கூறுமளவுக்கு சிறப்பு

பெற்றது. பதியுண்மை, சொருப தடத்தலக்கணங்கள், நவந்தருபேதம், ஐந்தொழில், எண்குணம், பசவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், ஆணவ மலபரிபாகம், மாயா காரியங்கள், கன்ம விணைப்பாடு, வீடைவதற்கான இருவிணையொப்பு, மலபரிபாகம், நாற்பாத மார்க்கங்கள், சிவசின்னங்கள், குருலிங்க சங்கம வழிபாடு, பஞ்சாட்சர மந்திரம், தீட்சை, சுத்தாத்துவித பரமுத்தி நிலை என்பன இந் நூலில் தரப்பட்டுள்ளன. சுருங்கக் கூறின் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தின் அனைத்துக் கூறுகளையும் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் இந் நூல் தருகின்றது.

நீர்வேலி ச.சிவப்பிரகாச பண்டிதர்

சங்கர பண்டிதரின் சிரேஷ்ட புதல்வர். இவர் நாவலரோடு இணைந்து சைவப்பிரசங்கமும், கிறிஸ்தவ சமய கண்டனமும் செய்தவர். சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் குமாரசுவாமிப் புலவருக்கு உதவி ஆசிரியராக விளங்கிய சிவப்பிரகாசர், நீர்வேலியில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை நிறுவினார். திருக்கழிப்பாலைப் புராணம் எனும் செய்நூலைப் பாடினார். பாலாமிர்தம், பால பாடநூல்களை எழுதினார். திருச்செந்தூர் புராணவுரை கண்டவர், சங்க நூல்களுக்குத் தமிழுரை கண்டவர். இவ்வாறு பல பணிகளைப் புரிந்துள்ளார்.

இவரின் சித்தாந்தப் பணியை நோக்கின், வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு உரை கண்டவர்களில் இருவர் சிறப்புப் பெறுகின்றனர். அவர்களில் ஒருவரான சிவாக்கிரக யோகிகளின் சிவஞானபோத வியாக்கியானம் (சிவாக்ரக பாடியம்) எனும் நூலின் முதற் சூத்திர வியாக்கியானம் சங்கர பண்டிதரின் மகனான சிவப்பிரகாச பண்டிதரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. பின்பு யாழ்ப்பாணம் கந்தர் மடத்தைச் சேர்ந்த சுவாமிநாத பண்டிதரால் 1916 இல் வெளியிடப்பட்டது.

சங்கர பண்டிதர் பாலசிவைய முதலாம் புத்தகம், இரண்டாம் புத்தகம், சப்தசக்கிரகம்,

தாதுமாலை, பிரசாத சுட்கலோகித் தமிழுரை போன்ற நூல்களோடு சித்தாந்த சாராவலி, சைவப் பிரகாசனம், சிவாக்ரக பாஷ்யத் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு போன்ற சித்தாந்த விளக்கத்தைத் தரும் நூல்களையும் ஈழத்திலே தந்துள்ளார். கோயில்களில் பெரிய புராணம், கந்த புராணம், தணிகைப் புராணம் முதலியவற்றுக்குப் புராண படலமும், நயம்பட சித்தாந்தக் கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளக்கிக் கூறுவதிலும் வல்லமை பெற்றிருந்தார். அன்னாரின் இத்தகைய பணிகள் ஈழத்தின் சித்தாந்த வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியது.

ஏழாலை பண்டிதமணி

மு.கந்தையா

சைவ சித்தாந்த பேரறிஞர், இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி ஏழாலையூர் முத்தர் கந்தையா அவர்கள் ஈழத்தில் சைவ சித்தாந்த ஞானக் களஞ்சியமாகவும், சைவ உலகின் கலங்கரை விளக்கமாகவும் வாழ்ந்தவர்.

இவரால் ஆக்கப்பட்ட சித்தாந்த நூல் "சித்தாந்தச் செழும் புதையல்கள்" என்பதாகும். இது ஆங்கில மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் "சித்தியார்த் திறவு கோல்" எனும் நூலும் இவரால் எழுதப்பட்டதாகும்.

ஈழத்தின் சைவசித்தாந்த அறிவு விளக்கத்தின் பெறுமானத்தை "சித்தாந்தச் செழும் புதையல்கள்" எனும் நூல் விளக்கிக் காட்டுகின்றது. அம்மைக்கும் இம்மைக்கும் சைவசித்தாந்தம் சதசத் ஆராய்ச்சி, ஆணவ விசாரணை, மாயா வியபகாரம், திரோதான மான்மியும், ஊழ்ப் பிரச்சினை போன்ற அந் நூலின் கட்டுரைகள் சித்தாந்த வளர்ச்சிக்கு மூலமானவை. மேலும் சைவ சித்தாந்த நூற் கருத்துக்களை ஆதாரமாகக் காட்டி விளக்குவது, இவரின் தனித் திறமையாக விளங்குகின்றது. சித்தாந்தம் கண்ட முடிவுகளைத் திருமுறைகளில் கண்டு விளக்கிய பெருமையும் பண்டிதரைச் சாரும். இதனை அவரின் நூல்களில் பரவலாகக் காணலாம்.

மு.திருவிளங்கம்

யாழ்ப்பாணத்திலே சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் நாவலருக்கு அடுத்த பயிற்சி வாய்ந்த புலமையாளராக விளக்கியவர்களிலே மு.திருவிளங்கமும் சிறப்பானவர். இவர் மானிப்பாய் என்ற கிராமத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பாரம்பரியம் மிக்க சைவாசாரக் குடும்பத்திலே தோன்றியவர். இவர் சைவ இலக்கியங்களிலும், சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றிருந்தமையினை இவரால் எழுதப்பட்ட உரை நூல்கள் உணர்த்துகின்றன.

ஈழத்து சைவசித்தாந்த வளர்ச்சியிலே சிவஞான சித்தியின் சுபக்கத்திற்கும், சார்பு நூலாகிய சிவப்பிரகாசத்திற்கும் புத்துரைகளை எழுதிய பெரும் சித்தாந்த அறிஞரில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். அது மட்டுமன்றி கந்தரலங்காரம், திருப்புகழ் திரட்டு, கந்த புராண நவந்தம் போன்ற பல நூல்களுக்கும் புத்துரை எழுதி வெளியிட்டார்.

திருவிளங்கத் தினது 'சித் தியார்' அளவைப் பாடல்களிற்கான விளக்கவுரை சிறப்பானது. தமிழ் நூல் மரபினால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட தருக்கக் கருத்துக்களை அடியொற்றியே அளவைப் பாடலிற்கு உரை கண்டார். அதேபோல் சிவப்பிரகாச உரையை சிவஞான பாடியம், சித்தாந்த சாராவலி, பௌஷ்கரம், மிருகேந்திரம் முதலிய ஆகம நூல்களையும் அதிலுள்ள கருத்துக்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்த உரை எழுதப்பட்டது. சிவப்பிரகாச உரையினை படிப்போர் சிவஞான சித்தியாரையும், ஏனைய சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு அவ்வுரைகள் தெளிவாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவரது உரை நூல்கள் சித்தாந்தம் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு உறுதுணையாகும் வண்ணம் அமைந்திருக்கின்றன.

அன்னாரின் சைவசித்தாந்தப் பணி ஈழத்து சித்தாந்த வளர்ச்சியிலே ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க காலகட்டமாகும்.

சைவப்பெரியார் க. சிவபாத சுந்தரனார்.

யாழ்ப்பாணம் புலோலியைச் சேர்ந்தவர். 19ஆம் நூற்றாண்டில் சைவத்தையும் அதன் தத்துவத்தையும் வளர்த்த ஆறுமுகநாவலரைத் தொடர்ந்து இந்த நூற்றாண்டில் சைவமும், தத்துவமும் தளைக்கப்பாடுபட்டவர் சிவபாத சுந்தரனார். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கூறியது போன்று “பெரியார் அவர்களது வாழ்க்கை சமய வாழ்க்கையாகும். அவரின் ஒவ்வொரு மூச்சும் சைவ மூச்சாகும்” என்பதிலிருந்து அவரின் வாழ்வும், பணியும் எத்தகையதென்பது எம்மில் புலனாகின்றது.

பெரியார் அவர்கள் சைவசித்தாந்த நெறியின் சிறப்புக்களை தமது சொற் பொழிவுகளினாலும் நூல்களினாலும் வெளிப்படுத்தினார். சைவபோதம்-IIஆம் புத்தகம், திருவருட்பயன் விளக்கவுரை, சைவக்கிரியை விளக்கம், சைவசமயசாரம், கந்தபுராண விளக்கம், திருப்பெருவடிவம், திருவாசக மணிகள், சிவஞானபோதச் சுருக்கம் போன்ற நூல்கள் சைவசித்தாந்தத்தின் பெருமையினை பிறர் அறியும் முகமாக எழுதப் பெற்றது.

சைவபோதம் - II ஆம் புத்தகத்தில் சைவசமயத்தின் பிரமாண நூல்கள், ஆன்மாவின் இயல்பு, மும்மலங்கள், இறைவனின் பரிபூரண நிலை, அத்துவிதம் போன்ற சித்தாந்த கோட்பாடுகள் இலகு மொழியில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. திருவருட்பயன் விளக்கவுரை சித்தாந்த உட்பொருளை விளக்கி எழுதப்பட்ட உரை நூலாகும். கந்தபுராண விளக்கத்தில் பாலில் நெய்போல் கலந்திருக்கும் சித்தாந்த நுண்பொருளை விளக்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. திருவாசகமணிகள் சைவ சித்தாந்தத் தத்துவத்தை பக்தி மரபுடன் எடுத்துக் கூறும் நூலாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சைவசித்தாந்த வளர்ச்சிக்கு அர்ப்பணிப்புடன் செயல்பட்டவர்களில் சிவபாதசுந்தரனாரும் சிறப்புக்குரியவர்.

ஈழகேசரி பொன்னையா

1950ஆம் ஆண்டின் பின்னர் ஈழத்துச் சைவ சித்தாந்தத் துறையிலே ஒரு புதிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பொன்னையா என்பவர் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே சைவ சித்தாந்த ஆராய்ச்சிகளை தொடங்கி வைத்தார்.

சித்தாந்த சாஸ்திரப் பயிற்சிக்கு அடிப்படையாக விளங்கும் பிரமாணம், அதன் இயல்புகள், அதன் வகைகள், இலக்கணத்திற்கும் அளவையியலிற்குமிடையிலான தொடர்பு போன்றவற்றை பொன்னையா அவர்கள் தமது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு நிகழ்த்தினார். மேலைத்தேய மெய்யியற் புலமையுடன் சைவசித்தாந்த அறிவாராய்ச்சி பற்றி ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட மேற்படி ஆய்வு Saiva Siddhantha Theory of Knowledge என்ற பெயரில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தால் 1952 இல் வெளியிடப்பட்டு பல பதிப்புக்களைக் கண்டது. காட்சி, அனுமானம், ஆப்தம் என சைவசித்தாந்த அறிவாராய்ச்சியியற் கருத்துக்களை மேலைத்தேய அறிவியலில் சித்தாந்தக் கொள்கையை விளக்குவதாக இவரது இந் நூல் அமைகின்றது.

இவை தவிர, சமகால மெய்யியலின் அடிப்படையில் சைவசித்தாந்த அறிவாராய்ச்சியியல் என்ற இவரது கட்டுரை 1995இல் இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டது.

இணுவில் நடராசையர்

யாழ்ப்பாணம் இணுவில் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர். 1846 இலே நாவலர் அவர்களின் திண்ணைப் பள்ளியிலே சேர்ந்து பயின்று 1848 இலே அவர்களுடைய வண்ணைச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையிலே வேதனமின்றிப் பயின்ற எழுவரில் இணுவில் நடராசையரும் ஒருவராவார்.

ஐயர் அவர்கள் சித்தாந்த சாஸ்திரத்திலே வல்லுநர் என்று பேரெடுத்தவர். ஈழத்தில் மட்டுமன்றி

தமிழ்நாட்டிலும் சிதம்பரம், மதுரை முதலிய இடங்களில் வசித்துச் சித்தாந்த சாத்திரம் படிப்பித்தவர். ஞானப் பிரகாச முனிவர் சிவஞான சித்தியாரின் சுபக்கவுரையினை திருப்பற்றுாரிலே 1822 இல் தனியாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். செந்திநாதையரால் நீலகண்ட சிவாச்சாரியாரால் பிரம சூத்திரத்திற்கு சைவபரமாக எழுதப்பட்ட “சிவாத்துவித சைவ பாடியம்” என்ற நூலினை தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்த்தார். இதனை நடராசையர் ‘நீலகண்ட பாஷ்யம்’ எனும் பெயரில் அதனைப் பதிப்பித்தார்.

ஈழத்தமிழ் சித்தாந்த வளர்ச்சியில் பதிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டு கால் பதித்தவர். இணுவில் நடராசையராவார்.

கொக்குவில் ச.சபாரத்தின முதலியார்

கொக்குவில், நல்லூர், முனிஸ்வரம், ஓட்டுசட்டான் முதலிய திருத்தலங்களிலே கோயில் கொண்டுள்ள தெய்வங்கள் மீது பல பக்திப் பாமாலைகளைச் சூடியபோதும் சிறந்த சித்தாந்த அறிஞராக பேரெடுத்தவர்.

சைவம் பற்றியும், சைவசித்தாந்த சாஸ்திர நூல்களில் காணப்படும் கருத்துக்களைத் திரட்டியும், வியாக்கியானப்படுத்தியும் வழி நூல்களையும், ஆங்கில மொழியிலும் சித்தாந்த நூல்களை ஆக்கியுள்ளார். சீவான்ம பேதம், ஈச்சுர நிச்சயம், பிரபஞ்ச விசாரம் எனும் சித்தாந்த நூல்களையும் Essentials of Hinduism எனும் ஆங்கில நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

இந்து சமயத்தின் பொதுப் பண்புகள் இறைவன், ஆன்மா பற்றிய இந்து சமய நிலைப்பாடு, தீமையும் அதன் மூலமும், விடுதலை, வழிபாடு, சமய ஒழுக்கம் எனும் பொருளடக்கங்களில் ஆங்கிலப் புலமைசார் நூலாக்க மரபிற்கேற்றவாறு எழுதியுள்ள விதம், மேற்குலகத்தாரும் சைவ சித்தாந்த மரபுகளை உணரக்கூடிய வகையில் அமைந்துள்ளது. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சித்தாந்த

மாநாடுகளுக்குச் சென்று தலைமை தாங்கியுள்ளார்.

இவ்வாறு ஈழத்துச் சைவசித்தாந்த வளர்ச்சியில் சபாரத்தின முதலியாரின் பணிகளும் அளவிடத்தக்கவை.

பண்டிதமணி சீ.கணபதிப்பிள்ளை

நாவலர் பரம்பரையின் இறுதி வாரிசாகக் கருதப்படும் சி. கணபதிப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணம் மட்டுவில் என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். தமிழையும், சைவத்தையும் அதன் தத்துவமாகிய சைவ சித்தாந்தத்தையும் ஈழத்தில் உயர்வுபடுத்தியவர்.

இலக்கிய உலகில் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த இவரை பொ. கைலாசபதி அவர்கள் சமய உலகிற்கு கொண்டு வந்தார். சமய வாழ்வில் முழுகிய கணபதிப்பிள்ளை சைவத்தின் தத்துவமானி சித்தாந்தப் பெருங்கடலிலே முழுகி பல சித்தாந்தம் சார்பான மகத்தான நூல்களை ஆக்கியருளினார். அவற்றுள் கந்தபுராணப் போதனை, அத்வைத சிந்தனை என்பன சிறந்த சித்தாந்த விளக்க நூல்களாகும். ‘அத்வைத சிந்தனை’ எனும் நூலில் சைவசித்தாந்தம் கூறும் அத்வைதம் பற்றிய கோட்பாட்டினையும், வேதாந்த அத்வைத கோட்பாட்டினையும் கூறாக விளக்குவதோடு இறைவன், ஆன்மா பற்றிய சம்பந்தத் தொடர்புகளையும் விளக்கிக் காட்டுகின்றது. அதேபோல் கந்தபுராணம் போதனையென்ற நூலிலும் பதி, பசு, பாச சித்தாந்தக் கோட்பாடுகளையும் தெளிவாக எடுத்து விளக்கி வாழ்வியலுடன் கலக்கச் செய்தார். சிவஞான சித்தியாரின் சுபக்கத்திற்கும் எழுதப்பட்ட உரையை நன்கு விளக்கி தெளிவுபடுத்தியவர்.

இவ்வாறு நாவலர் வழி நின்று சைவ சித்தாந்த தத்துவத்தினை வளர்த்த முயற்சிகளில் ஈழத் தமிழரிடையே பண்டிதமணி அவர்கட்கு என்றும் தனித்துவமான இடமுண்டு.

முடிவுரை:

ஈழத்தில் சைவ சித்தாந்தம் வளர்ச்சி பெறுவதற்கு ஈழத்துசைவர்கள் பலர் பங்களிப்பு புரிந்தாலும் ஆறுமுகநாவலரும், அவரின் மாணவர் பரம்பரையும் புரிந்த பங்களிப்புகள் ஈழத்தில் சித்தாந்த மரபுகள் செழுமை பெறுவதற்கு காரணமாக அமைந்தன. இருப்பினும் இவை பற்றிய ஆய்வுகள் விரிவுபட்டன. எனினும் சில இலங்கையர்களின் பணிகளுடன் இக்கட்டுரை நிறைவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கட்டுரையாக்கத்திற்கு

உதவிய நூல்கள்

01. வேத பாரம்பரியமும் சைவ சித்தாந்தமும் கலைவாணி இராமநாதன், யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகம்
02. ஆய்வரங்குச் சிறப்பு மலர் - 1997 - கொழும்பு இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.
03. சித்தாந்தச் செழும் புதையல்கள். - மு.கந்தையா - இரண்டாம் பதிப்பு - 2005
04. சிறப்பு மலர் - இரண்டாவது உலக இந்து மகாநாடு - 2003 - இலங்கை

05. இந்துக் கலைக் களஞ்சியம் - தொகுதி ஆறு - பேராசிரியர் - சி.பத்மநாதன் - 2003
06. இந்துக் கலைக் களஞ்சியம் - தொகுதி ஐந்து - பேராசிரியர் - சி.பத்மநாதன் - 2003.
07. இந்துக் கலைக் களஞ்சியம் தொகுதி மூன்று - பேராசிரியர் - சி.பத்மநாதன் - 1996
08. ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம் சி. கணேசையர் - மறுபதிப்பு - 2006
09. கைலாசபிள்ளை த. நாவலர் சரிதம் - 1916
10. கந்தையா மு. சித்தாந்த விளக்கியற் சைவக் கிரியைகள், இந்து சமய விருத்திச் சங்கம் 1978
11. துஷ்யந். எஸ் - இலங்கையில் சைவத்திற்கும், சைவசித்தாந்தத்திற்கும் பணியாற்றியவர்கள் கட்டுரைத் தொகுப்பு வெளியீடு - 2006 (மாணவர்களுக்கு பிரசுரிக்கப்பட்ட கட்டுரை)

சமயச் சான்றோர் போற்றிய சமத்துவம்

முனைவர். ஞா. ஞானசிங்காரம்

உலகின் பல்வேறு சமயங்களில் பல்வேறு சான்றோர்கள் வாழ்ந்தார்கள், வாழ்ந்து மறைந்தவர்களும் உண்டு. இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மகான்களும் உண்டு. மகான்கள் சாதாரண மனிதர்களை விட ஞானத்தில், தியானத்தில், நிதானத்தில் பெரியவர்கள். மனித சமுதாய வாழ்க்கை முறையினின்றும் அவர்கள் வேறுபட்டவர்கள். ச.தாசர் வகர்லமும் இறைவனையே தியானித்து நல்ல பண்புகளை கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தவர்கள்.

உலகில் எத்தனையோ சமயங்கள் தோன்றின. உலக சமயங்கள் பலவும் மாந்தரால் படைக்கப்பட்டவையே. அனைத்து சமய மகான்களும் இறைவனின் தூதர்களே. இறைவன் ஒருவனே. அதுவே உண்மை. இறையணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் பல்வேறு மதங்கள் தோன்றின. இறையணர்வு என்ற நறுமணத்தை மக்களுக்குப் புலப்படுத்தும் நறுமலர்களாகவே நல்ல சமயங்கள் விளங்குகின்றன. உலகில் தோன்றிய அனைத்து சமயங்களுமே மக்கள் நல்வாழ்விற்காக ஏற்பட்டனவே. எல்லா சமயக் கொள்கைகளும் அவற்றின் அடிப்படைகளும் ஏறக்குறைய ஒரே தன்மையன. சமயம் என்பது தன்னலமற்ற வாழ்வில் தோன்றிய ஒன்று. வாழ்வைத் தனதென ஆக்கிக் கொள்ளாது அனைத்து உயிர்களையும் ஒன்றெனக் கொண்டு அனைத்துச் செல்வதே உண்மையான சமய வாழ்வு.

உண்மையான சமய வாழ்வு என்பது அன்பும் உண்மையுமேயாகும். உண்மையான சமயவாதி அன்பு, ஆமைதி மற்றும் ஆனந்தத்தின் வழியைப் பின்பற்றுபவர் ஆவார். சமயச் சான்றோர் அனைவருமே தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்தியவர்களேயன்றி வேற்றுமையை வளர்த்தவரல்லர்.

சமயங்கள் அனைத்தின் சாரம் இறையணர்வு தான். இறையணர்வின் அடிப்படையில் தோன்றிய சமயங்களிடையே

குழந்தைகளைக் கேற்ப சமயச் சடங்குகள் வகுக்கப்பட்டன. நாளடைவில் அச்சடங்குகளே சமயங்களின் சாரம் என்று மக்கள் கருத்தலைப்பட்டனர். சடங்குகளின் வேறுபாட்டால் சமயங்கள் வேறுபட்டன. மாறுபட்ட சமயத்தினிடையே போட்டியும் பூசலும் தோன்றின. சமயச் சான்றோர் அனைவரும் தங்கள் சமயத்தில் தான் உண்மை உள்ளது, பிற சமயங்கள் பொய்யானவை என்று கூறிவந்தனர். சமயப்பற்று என்பது சமய வெறியாக மாறி தாம் சார்ந்துள்ள சமயத்தைப் போற்றுவதை விடுத்து, மற்ற சமயங்களைத் தூற்றுவதையே தொழிலாகக் கொண்டனர். இத்தகைய மதவெறியால் தானே உலகில் எத்தனையோ சண்டைகள், வெட்டு, குத்து என்று கொடுமைகள் நடக்கின்றன.

“மத நெறிகள் எல்லாம் பேய்ப்பிடித்த பைத்தியக்காரன் விளையாடும் விளையாட்டுப் போன்றதென்று கொள்ளாமல், மக்களிடையே எத்தனை வேற்றுமை”

என்று மனம் நொந்து பாடுகிறார் இராமலிங்க அடிகள்.

“பேருற்ற உலகிலொரு சமய மத நெறியெலாம் பேய் பிடிப்புற்ற பிச்சப் பிள்ளை விளையாட்டென உணர்ந்திடாது உயிர்கள் பலபேதமுற்று அங்குமிங்கும் போருற்று இறந்து வீண் போயினர்.”

என்று உள்ளம் உருகுகிறார்.

வேற்றுமைகளை வளர்க்கும் சமய சாத்திரங்கள் என்ற கடலுக்குள் விழுந்து நாம் தடுமாறி விடக்கூடாது என்பதற்காகத் தான்

“உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம் சவலைக் கடலுள்ளாய்க் கிடந்து தடுமாறும்”

என்று மாணிக்கவாசகர் பாடுகிறார்.

இறைமையின் பெயரால் மக்களிடையே பிளவுகள் தோன்றாமல் ஒற்றுமை ஏற்படவேண்டும். இறையணர்வு என்பது மக்களை இணையச் செய்வது, உயிர்களனைத்தையும் ஒன்று சேர்ப்பது.

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்”

என்பது திருமுல் வாக்கு.

சமயங்களிடையே வேற்றுமைகள் இருக்கக்கூடாது. சைவமும் வைணவமும் ஒன்றே என்று அழகாகக் கூறுகின்றனர் வைணவச் சான்றோர்.

“பொன்திகழு மேனிப் புரிசடை புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும் - என்றும்
இரு வரங்கத்தால் திரிவரேலும், ஒருவன்
ஒருவன் அங்கத்து என்றும் உள்ள”

என்று பொய்கையாழ்வாரும்

“பிறை தங்கு சடையாணை வலத்தே வைத்து
பிரமணைத் தன்னுந் தியிலே தோற்றுவித்து”

என்று திருமங்கையாழ்வாரும் பாடுகின்றனர்.

உலகில் எத்தனையோ மதங்கள் இருக்கின்றன. “எல்லா மதங்களும் உண்மைதான். ஒரு மதமும் முழு உண்மையன்று. ஆதலால் மதப் பிரிவுகளைக் கருதி மனிதர் பிரிந்துவிடக் கூடாது” என்பது பாரதியின் கருத்து. இதனையே தமது பாடலிலும்,

“யாமறிந்த மதங்கள் பல உளவாம் அன்றே
யாவினுக்கும் உட்புதைந்த கருத்திங்கு
ஒன்றே”

என்று உணர்த்துகின்றார்.

சமயம் என்ற பெயரால் நாட்டில் வேற்றுமையை வளர்க்கக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்தும் வகையில். “சமயத்தின் பெயரால் வேற்றுமை வளர்க்காதீர், தெய்வம் ஒன்றே அதனை அடையும் வழிகளே சமயங்கள். வழிகள் வேறுபடினும் சென்று சேருமிடம் ஒன்றே. மூட

மதியால் மனிதர் ஒருவரையொருவர் சமயத்தின் பெயரால் வெறுத்துப் பகைமை கொள்ள வேண்டாம்.” என்று சமரச முரசு கொட்டுகிறார் பாரதி. சிவன், திருமால், பராசக்தி, இயேசு, அல்லா என்று சமயத் தெய்வங்களைப் பாடிய தோடல்லாமல் விலங்குகளிலும், தாவரங்களிலும் தெய்வத்தின் தோற்றத்தைக் காண்கிறான். எல்லா உயிர்களிலும் தெய்வம் உள்ளான் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்டால் மனிதன் குறைவின்றி பகையின்றி வாழலாம் என்பது பாரதியின் கருத்து.

சமயப்பொறை

சமயச் சான்றோர்கள் விலங்காய்ப் பிறந்த மனிதனை மனிதனாக வாழ்வதற்குப் பக்குவப்படுத்தவே சமயநெறிகளைத் தோற்றுவித்தனர். சமயம் தொடர்பான இலக்கியங்கள் பல்வேறு சமயப் புலவர்களால் காலந்தோறும் படைக்கப்பட்டன. எனினும், அவர்களிடையே ‘தம் சமயம் உயர்ந்தது. தம் கடவுள் உயர்ந்தவர் என்ற சமயக் காழ்ப்புணர்ச்சி இருந்ததில்லை. அவர்கள் ஆக்கிய இலக்கியங்களிலும் அத்தகைய காழ்ப்புணர்ச்சி இருந்ததில்லை. மாறாக ‘சமயப்பொறை இருந்திருக்கிறது. மனிதர்களைத் தீமையிலிருந்து விடுவித்து இன்ப நிலை அடையச் செய்வதே சமயங்களின் அடிப்படை நோக்கம். மேலும் மனிதனை விலங்குப் பண்பில் மலர்ச்சியுறச் செய்வதே சமயத்தின் குறிக்கோள் ஆகும்.

“பொங்கு பல சமயமெனும் நதிகளெலாம்
புகுந்து கலந்திட நிறைவாய்ப் பொங்கி
ஒங்கும் கங்கு கரை காணாத கடலே”

என்பது வள்ளலார் வாக்கு.

சைவம், வைணவம், கிறிஸ்தவம், பௌத்தம், இஸ்லாமியம் என்னும் பற்பல சமயங்கள் இருந்தாலும் அவைகாட்டும் நெறியில் சென்றால் முடிவில் ‘பரம்பொருள் ஒன்றே’ என்ற உண்மையை உணரலாம்.

‘ஒன்று பரம்பொருள் நாம் அதன் மக்கள்’ என்பது மகாகவி பாரதியாரின் வாக்கு. சமயவாதிகள் அவரவர் சமயம் பெரிது என்று வாதிட்டாலும் எல்லாச் சமயத்தவரும் ‘பரம்பொருள் ஒன்றே’ என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். ஆறு சமயங்கள் தோறும் வேறு வேறு விளையாடும் உணையாவர் அறிவார்? என்ற கேள்வியிலேயே எல்லாச் சமயங்களிலும் இருப்பது ஒரே பரம்பொருளே என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார் வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தராகிய தாயுமானவர்.

மனித இனத்தைத் தீமையிலிருந்து விலக்கி நல்வழிப்படுத்துவதற்கு ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அருளாளர் பலர் அவதரித்தனர். அவர்கள் அனைவருமே சமுதாயத்திற்குச் சமயம் தேவையென்றும், பரம்பொருள் ஒன்று, அதனை அடையும் வழிகளே இச்சமயங்கள்” என்றும் எடுத்துரைக்கின்றனர். எல்லா சமயத்தவரும் “பரம்பொருள் ஒன்றே” என்பதைத் தனித்தனியே தடையெதுவும் சொல்லாமல் ஏற்றுக்கொள்வர். ஆனால் பல சமயத்தைச் சார்ந்தோர் கூடினால், ‘என் தெய்வம் தான் பெரிய தெய்வம்’ என்றும் ‘என் தெய்வம் தான் ஒரே தெய்வம்’ என்றும் வாதாடுகின்றார்கள். உண்மையான அன்பும், தெய்வ பக்தியும் இருக்குமென்றால் அங்கு வேறுபாட்டிற்கும், வழக்கிற்கும் இடமில்லை.

‘கண்டுமுட்டு கேட்டு முட்டு’ என்று சமய அரங்கிலே இரண்டு தொடர்கள் உண்டு. மாற்றுச் சமயத்துச் சின்னங்களைக் கண்டு விட்டால் தீட்டு, வேற்றுச் சமயத்துத் திருநாமங்கள் காதில் விழுந்து விட்டால் தீட்டு என்ற எண்ணம் மக்களிடையே இருந்தது. சமயக்காழ்ப்பால் அனல் வாதம் புனல்வாதம் என்ற எதிருணர்வுப் போராட்டங்களைச் சமயங்களிடையே கண்டிருக்கின்றோம். இத்தகைய எதிருணர்வு நாளடைவில் தீராப் பகையாகி இறைவன் சந்நிதானத்திலே சண்டைபோடும் அளவிற்கு வளர்ந்து விடுகிறது. பரம்பொருள் ஒன்றே என்பதை மறந்து தெய்வங்களைப் பழிக்கின்றனர்.

“அறியார் சமணர் அறிவார் பவுத்தர்
சிறியார் சிவப்பட்டார் செப்பில் -
வெறியாய மாயவனை மாலவனை
மாதவனை ஏத்தாதார் ஈனரே ஆதலால்
இன்று”

என்றும்

“சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறில்லை
அதில் சார் சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேல்தெய்வம் இல்”

என்றும் பிற சமயங்களைப் பழிப்பதாக பாடல்கள் உள்ளன. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை சமயக்காழ்ப்பும் சமயப்பழிப்பும் சமுதாயத்தில் இருக்கின்றது.

ஓர் உண்மையான சமயவாதி பிற சமயங்களைப் பழிப்பவனாக இருக்கமாட்டான். இறையணர்வைப் புரிந்து கொண்ட ஒருவன், மற்றவனை எப்படிப் பழிக்க முடியும்? இறையணர்வு என்பது மக்களை இணையச் செய்வது. உயிர்களனைத்தையும் ஒன்று சேர்ப்பது. அந்த இறைமையின் பெயராலேயே மக்களிடையே மாறாத பிளவுகள் தோன்றுவதைக் கண்டு மனமுடைந்து போகின்றனர் ஞானிகள்.

இறைமை என்ற உண்மையினை எத்தனையோ பெயர்களைக் கொண்டு குறிக்கலாம் என்று மறைகள் கூறுகின்றன. ஆனால் மக்களோ அந்தப் பெயர்களில் ஒன்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு இதுதான் உண்மை என்று வாதிடுகின்றார்களே! நான்மறைகள் கூட இதை எதிர்ப்பார்க்கவில்லையே என்று பாடுகின்றார் பாரதியார்.

“நாமம் பஸ்கோடி யொர் உண்மைக்கு உளவென்று
நான் மறை கூறிடுமே - ஆங்கோர்
நாமத்தை நீர் உண்மையென்று கொள்வீரென்று
நான்மறை கண்டிலதே”

என்று நொந்து போகிறார்.

இறைமையை எண்ணுபவர்கள் எந்த உருவத்தை எந்தப் பெயரால் குறிக்கின்றார்களோ

அவ்வண்ணமே இறைமை விளக்குகின்றது.

“தமர் உகந்த எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே
தமர் உகந்தது எப்போர் மற்று அப்போர்
தமருகந்து
எவ்வண்ணம் சிந்தித்து இமையாதிருப்பரே
அவ்வண்ணம் அழியானாம்”

என்று பொய்கையாழ்வார் பாடுகிறார்.
இதே கருத்தை

“ஆரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே
அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளுந்
தோன்றும்”

என்று நாவுக்கரசர் கூறுகிறார்.

நம் மாழ்வார் திருவாய் மொழி
சமயப்பொறைக்கு ஒரு வேத விதியே
வகுத்துள்ளது

“அவரவர் தமதம் அறிவறி வகைவகை
அவரவர் இறையவர் என அடி அடைவர்கள்
அவரவர் இறையவர் குறைவிலர் இறையவர்
அவரவர் விதிவழி அடையநின்றனரே”

அதாவது அவரவர் ஞானத்துக்கு ஏற்ப
அவரவர்க்கு ஏற்ற கடவுளை வணங்கித் திருவடிப்
பேறு அடைவர். அவரவர்களால் வணங்கப்படும்
எந்தக் கடவுளும் எவ்விதத்திலும் குறைபட்டுப்
போவதில்லை. அவரவர் சமய விதிகளின் படி
இறையருளை அடைகின்றனர் என்பதே
இப்பாடலின் பொருள். இங்ஙனம் பாடல்கள்
வழியாக இத்தகைய உயர்ந்த சமரசக்
கருத்துக்களைப் புகட்டிச் சென்றுள்ளனர் நம்
முன்னோர்கள். எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே
பரம்பொருளை ஏற்றிப் போற்றுவதால்
சமயங்களுக்குள் வேறுபாடு என்பது இல்லை.
வடிவத்தாலும் பெயராலும் மூர்த்திகளே
வேறுபடலாம் சடங்குகள் வேறுபடலாம் ஆனால்
பரம்பொருள் ஒன்றுதான். இந்து சமயத்தின்
இருவேறு பிரிவுகளாய் விளங்குபவை சைவமும்
வைணவமும். நாயன்மார்கள் சைவ சமயத்தையும்
ஆழ்வார்கள் வைணவ சமயத்தையும் போற்றிக்
காத்து வளர்த்தவர்கள். இந்து சமயத்தின் இரு

வேறு பிரிவுகளாய் விளங்கினாலும் இரண்டும்
ஒன்று தான் என்ற உண்மையினை உலகிற்கு
உணர்த்தும் வகையில் பாடியுள்ளனர் இரு சமய
ஞானிகளும். கங்கை நீர் தங்கும் சடையுடைய
சிவனும் திருமாலும் வேறல்ல என்று பாடுகின்றார்
நம்மாழ்வார்.

“வெள்ள நீச் சடையானும் நின்னிடே வேறலாமை
விளங்க நின்ற துவம்”

என்று திருவாய் மொழியில் கூறுகிறார்.
சிவனில் திருமாலும் திருமாலில் சிவனும் உண்டு.
இரண்டும் வேறல்ல என்று தெளிவாக
உணர்த்துகின்றார் பொய்கையாழ்வார்.

“பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும் - என்றும்
இருவரங்கரத்தால் திரிவலேனும் ஒருவன்
ஒருவன் அங்கத்து என்றும் உள்ள”

என்ற பாடல் மேற்கூறிய கருத்தை
வலியுறுத்துவதாய் உள்ளது.

சைவத்தையும் வைணவத்தையும் வேறு
வேறு என்று கூறுபவர்கள் நரகத்தில் வீழ்வர்
என்றும் வாய்ப்புழுத்துச் சாவர் என்றும்.
சாபமிடுகின்றார் சிவவாக்கியர். உமையொரு
பாகன் சிவனென்றால் சக்தியாக உள்ளது
திருமால் என்கிறார் சிவஞானி நாவுக்கரசர்.

“அரியலால் தேவியில்லை ஐயன்
ஐயாறனார்க்கே”

என்றும் “சீரேறு திருமாலோர் பாகத்தான்
காண்;” என்றும் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

“பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து
பிரமனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்து”

என்று வைணவ ஞானி திருமங்கையாழ்வார்
கூறுகிறார்.

தாயுமானவர் சைவசித்தாந்தி. மஸ்தான்.
சாகிபு இஸ்லாம் போற்றுவவர். ஆனால் இருவரும்
சமயப் பொதுமை போற்றியுள்ளனர்.
சமயங்களனைத்தும் இறைவனையே மூலமாகக்

கொண்டுள்ளன என்று கூறுகின்றனர்.

“சமய கோடிகள் எல்லாம்
தந்தெய்வம் எந்தெய்வம் என்று
எங்கும் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவும்
நின்றதெது?”

என்று தாயுமானவர் கேட்கும் அதே
கருத்தை மஸ்தான்

“அறியாமல் என் தெய்வம் உன் தெய்வம்
என்பார்க்கும் அவ்வகைக் காரணத்தை”

என்று பாடுகின்றார். மேலும்
சமயத்தார்க்கம் புரிபவரை “மத பேத மோதி மதி
கெட்டவர்” என்று மஸ்தான் கடுமையாகச்
சாடுகின்றார்.

“வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கும் உணர்வரிய
மகிமை பெறு பெரிய பொருளே”

என்று சமய வாதிகளை வெறுக்கின்றார்
தாயுமானவர். இறைக் கோட்பாட்டில் இருவரும்
ஒன்றுபடும் இடங்கள் பல உள. இறைவன்
ஒருவனே அவன் ஈடு இணையற்றவன். முற்றும்
உணர்ந்தவன், வல்லவன், அருளாளன். இன்ப
ஊற்று, எல்லாவற்றிலும் நீக் கமற
நிறைந்திருப்பவன் போன்ற இறைக்
கோட்பாடுகளை இருவருமே போற்றியுள்ளனர்.

குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு பாடல்கள்
மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கருவூலமாகக் கொண்டு
திகழ்கின்றன. இவரது பாடல்களில் இஸ்லாமியக்
கருத்துக்கள் காணப்படும் சமரச நோக்கங்
கொண்டன. இப்பாடல்கள் மத அளவிலான
கருத்துக்களைச் சாராமல் இறைபக்தியையும்,
தாய அன்பையும் வலியுறுத்திப் போற்றுகின்றன.
இவரது படைப்புக்கள் சமய ஒற்றுமையை
வலியுறுத்தும் இலக்கியச் சுவை நூல்களாகும்.

மஸ்தான் சாகிபு அட்டாங்க
யோகங்களாக நியம நிலையினை, எட்டு
செயல்பாடுகளாகக் கூறுகிறார்.

“பொய் கொலை களவு காமம் பொருளாசை
யிவ்வகை யெவையு மடக்க வியமம்
பெற்றதற்குவத்தல் பெருந்தவத் தாய்மை
மற்றறி வுணர்த்தல் வழிபடல்
நியமமும்

நிற்றிலி ருத்தல் கிடத்தல் நடத்த வென்
றுற்ற விந் நான்கா முயராதனமும்
அவ்விரு வகைக்கு மாதியு மந்தமும்
செவ்வியலா லிவை சிறந்திருந்தமையால்
பிரியாது நியம நிலை பெற்ற தருள் கென”

என்ற பாடலில் கூறியுள்ள அனைத்தும்
இஸ்லாமிய சமயத்தவர்க்கு மட்டுமல்லாமல்
அனைத்து சமயத்தவர்க்கும் பொதுவாகக்
கூறுவதாகவே அமைந்துள்ளது.

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
ஒன்றது பேரூர் வழியாறு அதனுள்”

என்று திருமுலரும்

“யாதொரு தெய்வம் கண்டீர் அங்கே
அத் தெய்வமாகி
மாதொரு பாகனார் தாம் வருவாரே”

என்று அருணாந்தி சிவாச்சாரியாரும்,

“சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே
சாத்திர சந்தடிகளிலே
கோத்திரச் சண்டையிலே
ஆதியிலே அபிமானித் தலைகின்ற உலகீர்!
அலைந்து அலைந்து வீணே நீர்
அழிதல் அழகலவே
நீதியிலே சன்மார்க்க நிலைதனிலே நிறுத்த
நிருத்தமிடும் தனித்தலைவர் ஒருத்தர்
அவர் தாமே
வீதியிலே அருட்சோதி விளையாடல் புரிய
மேவுகின்ற தருணம் இது
கூவுகின்றேன் உமையே”

என்று வள்ளலாரும்

“அரியும் சிவனும் ஒண்ணு
அறியாதவன் வாயில் மண்ணு”

என்று பழமொழியும் கூறுவதிலிருந்து

இவ்வுண்மையை உணரமுடிகிறது. சமயச் சான்றோர் அனைவருமே சமுதாயத்திற்குச் சமயம் தேவை என்றும் பரம்பொருள் ஒன்றே அதனை அடையும் வழிகளே இச்சமயங்கள் என்றும் எடுத்துரைத்துள்ளனர். இங்ஙனம் சமய வேறுபாடற்ற சமயப் பொறையுடைய சமுதாயத்தை உருவாக்க முனைந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

“மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைச் செம்மைப்படுத்தி அவர்களை நன்னெறியில் புகுத்த ஆன்றோர்களால் சமைக்கப்பட்டதே சமயம் ஆகும். சமயம் ஒரு தூய்மையான வாழ்க்கை முறை; சமய வாழ்க்கையில் புலன்கள் தூய்மையடையும்; பொறிகள் இன்ப வைப்புக்களாக மாறும்; இதயம் விரியும்; அன்பு பெருகி வளரும்; வேறுபாடுகள் மறையும்; ஒருமை தோன்றும்; ஒழுக்கம் மலரும் இதவே சமயத்தின் பயன்” என்றுரைப்பார் குன்றக்குடி அடிகளார்.

வள்ளலார் எச்சமய நெறியும் சமரச சன்மார்க்கத்திற்கு ஏற்றதே என்ற கருத்துடையவர். சமயங்களிடையே சமரசம் நிலவுவது மனித வாழ்வில் இன்றியமையாத ஒன்று என்ற உணர்வு இப்போது வளர்ந்து வருவதைக் காணலாம். இதனை முன்னமே உணர்ந்தவர் வள்ளலார். “உண்மையில் கடவுள் எனப்படுவது அகிலமாம். அன்பாம். அ.து உலகிலுள்ள எல்லாவற்றிலும் பரிபூரண சமாதானத்தையும் சமரச நிலையையும் ஏற்படுத்தி அவைகளை நிலைநிறுத்துகின்றது”. என்ற வாக்கிலிருந்து அவர் பேணிய சமய சமரசத்தை உணரலாம்.

எல்லாச் சமயமும் ஒரே கடவுளையே பேணுகின்றன பேணவேண்டும். சமயங்களுக்குள் வேறுபாடு என்பது இருக்கக்கூடாது. சாதிமத பேதமின்றித் தானிருந்த நிலையைக் கூறுகிறார் இராமலிங்க வள்ளலார்.

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத
தனிச் சுடராகி இன்ப
நீதியும் நேர்மையும் ஒங்கப்
பொதுவில் நிருத்தமிடும்
சோதியும் வேதியும் நான் அறிந்
தேன்இச் சுகதலத்தில்
சாதியும் போதச் சமயமும்
நங்கித் தனித்தனனே”

என்று பாடுகிறார்.

உலக இலக்கியங்களிலே மிகப் பழமையானது ரிக் வேதம். அதில் “ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி” என்ற ஒருவரி வருகிறது. அதன் பொருள் ‘கடவுள் ஒருவரே அவரை ரிஷிகள் பல பெயர்களால் அழைக்கின்றனர் என்பதாகும். ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்பது நமது திருமந்திரச் சொல். மனிதர்களிடையே வேற்றுமை உணர்விற்கு இடம் கொடுப்பதே தவறு.

சாதி சமயங்களிடையே வேற்றுமை பாராட்டாது மனிதர்களை மதித்து வாழவேண்டும் என்று வலியுறுத்தியவர் வள்ளலார். மனிதத் தன்மைக்கு மாறுபட்ட இக்கொடுமையைக் கடுமையாகச் சாடியவர் சுவாமி விவேகானந்தர்.

“நம் சமயம் சமையலறைக்குள் செல்லும் அபாயமுள்ளது. நம் சமயம் அடுப்பங்கரை! சமையல் பானை தான் கடவுள், என்னைத் தொடாதே நான் புனிதமானவன் என்பதும் நம் மதம். மேலும் ஒரு நூற்றாண்டு இது நீடிக்குமானால் நாம் ஒவ்வொருவரும் பைத்தியக்கார விடுதியில் இருப்போம்” என்று மொழிகின்றார் சுவாமிஜீ.

“எல்லா மதங்களும் உண்மைதான். ஒரு மதமும் முழு உண்மையன்று ஆதலால் மதப் பிரிவுகளைக் கருதி மனிதர் பிரிந்து விடக்கூடாது” என்பது பாரதியின் கருத்து.

“யாமறிந்த மதங்கள் பலஉளவாம் அன்றே யாவினுக்கும் உட்புதைந்த கருத்திங்கு ஒன்றே”

என்று உணர்த்துகின்றார்.

“சமயத்தின் பெயரால் வேற்றுமை வளர்க்காதீர் தெய்வம் ஒன்றே, அதனை அடையும் வழிகளே சமயங்கள், வழிகள் வேறுபடினும் சென்று சேரும் இடம் ஒன்றே, மூடமதியால் மனிதர் ஒருவரை ஒருவர் சமயத்தின் பெயரால் வெறுத்துப் பகைமை கொளல் வேண்டாம்” என்று சமரச முரசு கொட்டுகின்றான் பாரதி. பாரதி ஒரு சமுதாயக் கவிஞன். சிவன், திருமால், சரஸ்வதி,

பராசக்தி, இயேசு, அல்லா என்று அனைவரையும் பாடி இயற்கைப் பொருள் களினெல் லாம் இறைவனைக் காணுகின்றான்.

இந் துக் களும் , இஸ் லாமியரும் , கிறிஸ்தவர்களும் பரஸ்பரம் அன்பு பூண்டு வாழ வேண்டும் என்பதைப் பல இடங்களில் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றான் பாரதி.

“இன்று புதிதாய் பிறந்தோ மென்று நீவிர்
எண்ணமதைத் திண்ணமுற இசைத்துக்கொண்டு
தின்று விளையாடி இன்புற்றிருந்து வாழ்வீர்
தீமையெலாம் அழிந்து போம் திரும்பி வாரா”

கவிஞனின் கருத்தை மனத்துட் கொண்டு கருத்தாய் வாழ வேண்டும்.

இந் த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு அருட்தந்தை வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் அறிவுறுத்தும் சமய நெறி இதுதான்.

“உன்னுள்ளே தெய்வம் அறிவாக உள்ள உண்மை
உற்றுப்பார் அறிவு தெய்வம் இரண்டும் ஒன்றாய்க்
காண்பாய்

உன்னுள்ளே அறிவைத் தெய்வமாக உணர்ந்தீர்கள்
உலக மக்கள் அனைவருமே உடன் பிறந்தோராவீர்”

“தெய்வம் நீ யென்று உணர்” என்று பாரதி பாடியதன் வளர்ச்சி தான் இது. இந்நெறியே இன்றைய நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற உயர்ந்த நெறியாகும். “யாவரும் கேளிர்” என்று ஒரு சேரத்தழுவிக் கொண்டு தெய்வம் நீ யென்று உணர்ந்தால் அங்கே ஒற்றுமையன்றி வேற்றுமைக்கு இடமேது?

இன்று சமயம் மக்களுக்கு வேண்டியதை மக்கள் விரும்புவதைத் தரும் என்ற மனோபாவம் வளர்ந்து விட்டது. சமயம் மனிதனை வாழ்வாங்கு வாழச்செய்ய வேண்டும். நாளைய சமயம் மனிதகுலம் உய்யும் நெறிகாட்டும் திசை நோக்கி நகரட்டும்.

ரிக்வேதம் தொடங்கி திருமுலர், தாயுமானவர், வள்ளலார், நபிகள், இயேசு, பாரதியார், மகரிஷி வரையில் சமயங்களின்

பெயரால் - கடவுள் பெயரால் சண்டையிட்டுப் போராடுவதை ஏற்கவில்லை. சமயப் பூசல் நேற்று இன்று மட்டுமல்ல. நாளையும் அது தவறானதாகும். இந்தத் தவறு நேராமல் நம்மைப் பிரித்துக் கெடுக்காமல் இருக்க வேண்டுமானால் “ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி” (கடவுள் ஒருவரே, அவரை ரிஷிகள் பல பெயர்களால் அழைக்கின்றனர்) என்ற ரிக்வேத உண்மையை உணர்ந்து, சமய வேற்றுமைகளை மறந்து நமது சான்றோர்கள் காட்டிய வழியில் ஒற்றுமையாய் வாழ்வோமாக.

சாதி பேதமற்ற சமூக நல்லினக்கம்

இந்தியச் சமூகம் “வேற்றுமையில் ஒற்றுமை” எனும் உயர்ந்த கோட்பாடுடையது, இருந்த போதிலும் சாதி வேற்றுமை, சாதிப்போராட்டம் இன்றும் நம்மிடையே நாளுக்கு நாள் வலுத்துக் கொண்டு வருவது கண்கூடு. இந்திய சமுதாயத்தை இன்று வரை கூறு போட்டு வைத்திருக்கும் சின்னம் சாதி, பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு என்னும் ஈனக் கோட்பாடு நம்மிடமிருந்து இன்னும் மறையவில்லை. மனிதத் தன்மைக்கு ஒவ்வாத இக்கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் போராடிய சமயச் சான்றோர் எவ்வளவோ பேர் உள்ளனர்.

சமூகத்தில் வேரறுக்க முடியாத இச்சாதிக் கொடுமையைத் தகர்க்கும் வழியை கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தம் வாழ்வில் நிகழ்த்திக் காட்டியவர் திருஞானசம்பந்தர். சுமார் 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு சமயவாதி தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சார்ந்த யாழ்ப்பாணரை மனித நேயத்துடன் கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்று பாடச் செய்ததோடு, தான் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் தன்னோடு அழைத்துச் சென்று சிறப்புச் செய்தார். சைவ சமயச் சான்றோர் நால்வருமே சமூக மலர்ச்சிக்கு மிகச் சிறந்த தொண்டாற்றியுள்ளனர்.

சாதி பேதங்கள் மனிதர்களினாலன்றி வேறு எவராலும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. நாட்டு மக்களிடையே மேலாதிக்கம் செலுத்துபவனவாக, உயர்சாதிகள் தங்கள் அறிவின் பலத்தால் கீழ்ச்

சாதியினரின் உழைப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவர்களை ஆட்டிப்படைத்தன. பணக்காரன், ஏழை என்ற பாகுபாட்டுடன் உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்ற பாகுபாடும் மிகுந்திருந்தது. சாதிக் கொடுமைகள் மிகுதியாகவே, சாதிகளின் போக்கையும் அவை எழுந்த நோக்கத்தினையும் சமுதாய மக்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பிய சான்றோர்கள் தங்களது கருத்துக்களைத் தமது பாடல்களில் வடித்துச் சென்றனர். இவ்வலகில் மக்கள் சிறப்புடன் வாழ வேண்டும் என்பதற்காகவே தொழில்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அத்தொழில்களே பின்னர் சாதிகளாயின.

“தொல்லலகில் நாற்சாதி அநீதகம் சாதி தொகுத்தார்கள் அவரவர்கள் பிழைக்கத்தானே”

என்ற வால்மீகர் வாக்காலும்,

“நானென்றும் நீயென்றும் சாதியென்றும் நாட்டினர் உலகத்தோர் பிழைக்கத்தானே”

என்ற அகத்தியர் வாக்காலும் இவ்வுண்மையை உணரலாம். அழகான சான்றுகளைக் காட்டிச் சாதி பேதங்களைக் கடுமையாகச் சாடுகிறது சிவவாக்கியம்.

“சாதியாவ தேதபா கலந்திரண்டும் நீரெலாம் பூதவாச லொன்றலோ பூதமெந்து மொன்றாயே? காதில்லாளி காரைகம்பி பாடகம் பொன்னொன்றலோ சாதிபித மோதுகின்ற தன்மை பென்ன தன்மையே?”

என்ற பாடலால் அறியலாம். சாதி என்ற பெயரால் சமுதாயத்தில் நடத்தப்பட்ட கொடுமைகள் தெளிவாகின்றன. தீண்டாமையை ஒழிக்க சிவவாக்கியம் முனைந்துள்ளதைப் பாடல்களால் அறியலாம்.

சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் சாதிக் கொடுமைகளைத் தகர்த்தெறிய வேண்டும் என்று சாதியத்தைச் சாடியுள்ளனர் சித்தர்கள்.

“சாதிப் பிரிவினிலே தீ முட்டுவோம்”

என்று பாம்பாட்டிச் சித்தர் மனங்குமுறிக்

கூறுகிறார். சாதி இல்லையென்று பொதுமக்கட்கு எடுத்துரைத்தவர்கள். சமயத்தின் பெயரால் மக்களை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் நிலையினைக் கண்டதால் “சமயம் மாறுமடி, அகப்பேய் தாமாகி வந்தவடி அமைய நின்ற இடம் அகப்பேய் ஆராய்ந்து சொல்வாயே” என்று அகப்பேய்ச் சித்தர் உரைக்கட்டை முனியோ “ஆறு சமயங்களும் காய்ந்த மரம் பட்டுப் போவதைப் போல கெட்டுப் போகும்” என்பர். காகபுகண்டர் என்ற சித்தர் சாதி குலம் பார்க்கக்கூடாது என்கிறார். இதனை

“காண்ப்பா சாதிகுலம் எங்கும் இல்லை கருத்துடனே எங்குலக்கக் குலந்தான் மைந்தா தோணப்பா தோணாமற் சாதி வேதஞ் சொல்லுவான் சுருங்கமாகச் சுருண்டு போவான்”

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

உலகில் உள்ளோர் அனைவரும் இறைவனின் குழந்தைகள் என்ற இறைமை ஞானம் பெற்ற சான்றோர்கள். மக்களிடையே நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஏற்பார்களா? சாதி வேறுபாடுகளைச் சகிப்பார்களா? ‘இறையுணர்வு பெற்றவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று தான்’ என்பதை உணர்ந்து ஒதுகின்றனர் ஞானிகள்.

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்”

என்பது திருமூலர் வாக்கு. சாதியில் சண்டாளர்கள் என்று கருதப்படுவோர் இறைவனின் அடியார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு நான் அடிமை என்கிறார் நம்மாழ்வார்.

“குலம் தாங்கு சாதிகள் நாலும் கீழிருந்து எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர் களாகிலும் வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆளென்று உள் கலந்தார் அடியார்தம் அடியார் எம்மடிகளே”

தீண்டாமை என்னும் சமயத் தீயினை இதைவிடக் கடுமையாக எங்ஙனம் சாடமுடியும்? சமயச் சான்றோர் எல்லோரும் இங்ஙனம் போதித்தும் கூட சமுதாயத்தில் தீண்டாமைப் பேய் தலைவிரித்தாடுவதை என்னவென்று சொல்வது? சாதி, குலம், பிறப்பு என்று

அடிப்படையில் வேற்றுமை காட்டுவது வெள்ளச் சுழியிலே அகப்பட்டுத் தவிப்பது போலாகும் என்று மாணிக்கவாசகர் கூறுகிறார்.

“சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும் ஆதமிலி நாயேனை”

என்று பாடுகின்றார்.

பக்தி நெறியிலே நின்று அருட்பெருஞ் சோதியினைக் காணவேண்டுமெனில் சாதி, சமயம் என்ற வேற்றுமைகளை விட்டுவிடவேண்டும் என்கிறார் வள்ளலார்.

“சாதி சமயச்’ சமூகக் கண்டேன் அருள் சோதியைக் கண்டேனடி”

என்று கூறுவதோடு சாதி சமயம் சண்டையிட்டுச் சாவதைக் கண்டு பாடுகிறார்

“சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே சாத்திரச் சந்தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே ஆதியிலே அபிமானித் தலைகின்ற உலகீர் அலைந் தலைந்து வீணேநீர் அழிதல் அழகலவே”

என்கிறார் இராமலிங்கர்.

திருவிளையாடற் புராணத்தில் சிவபெருமான் பல சாதியுள்ளும் பிறந்து பின் தாழ்த்தப்பட்டவராக வடிவமெடுத்தார் என்பதை

“மறையவன் அரசன் செட்டி தன் தாதை வயங்கு நூல் சூத்திரன் புவனம் பறை தரு நல்ல சங்கரன் வேடம் பணி சிவன் விளங்கு முக்கண்ணன் அறம் செய்யபட்டன, நமது புறத்தே கலியாட் டரவமா ரிடையவன் பறையனும் முன்னரே நீ இன்று பள்ள னானமை தெரிந்தேன் யான்”

எனக் கச்சியப்பமுனிவர் பல சாதிகள் இருந்தன என்பதைப் பேரூர் புராணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமது சன்மார்க்க நெறியே சாதீய வேறுபாடுகளைக் களைய சிறந்த வழி என்கிறார்

வள்ளலார்.

“சாதி சமய விகற்பங்களெல்லாம் தவிர்த்தே எவ்வகும் சன்மார்க்கம் பொதுவடைதல் வேண்டும்”

என்று கூறுவதோடு

“சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே சாத்திரச் சந்தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே”

என்றும்

“நால்வருணம் ஆசாரம் முதலான நவீற்ற கலைச் சரிதம் எல்லாம் பிள்ளை விளையாட்டு”

என்றும் கூறி சாதியும் சமயமும் பொய் என்கிறார்’.

பெரிய புராணத்தில் பல்வேறு சாதிகள் இருந்தன. ஆனால் அவற்றைக் கொண்டு வேற்றுமையை வளர்க்க விரும்பவில்லை சேக்கிழார். பல்வேறு சாதிகளைச் சார்ந்த நாயன்மார்களை ஒன்றிணைத்துக் காட்டுகின்றார். “பெரியபுராணம் ஒரு பெரிய சீர்திருத்த நூல் என்பது எனது உள்ளக்கிடக்கை. சேக்கிழார் காலத்தில் சாதிப்பேய் பேராதிக்கம் பெற்றிருந்தது. அப்பேயை ஓட்டுவதற்கு கடவுளன்று என்னும் பெயரால் அக்காலக் குறைபாடுகளைக் களைந்தார் ஆதிசைவராகிய வன்தொண்டப் பெருந்தகையார், உருத்திர கணிகை பரவையாரையும், வேளாள சங்கிலியாரையும் மணங் கொண்டார். அந்தணராகிய அப்பூதியடிகள் வேளாள குலத்தினராகிய அப்பர் சுவாமிகளை குருவாகக் கொண்டதும் இத்தகைய சீர்திருத்த முறைகளால் தமிழ்நாட்டைச் செம்மை செய்த சேக்கிழார்” என்று பாராட்டப்படுகிறார்.

சாதி மத வேற்றுமை களையப்பட வேண்டும் அற இலக்கியங்களில் தலைமையானதாக விளங்கும் திருக்குறள் சாதீய ஏற்றத்தாழ்வை சாடுகிறது. ‘பிறப்பால் எல்லோரும் ஒன்றே என்று வலியுறுத்துகிறது. “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்ற குறள் இதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. “வள்ளுவர் மொழி சாதி வேற்றுமையை ஒழிக்கவல்ல சிறந்த ஆயுதமாக அமைந்திருந்தும் அது சரியாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை” என்கிறார் ந. சுப்புரெட்டியார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் சாதீய உணர்வும், தீண்டாமையும் சமுதாயத்தில் மேலோங்கி மிகுந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இன்றும் கிராமப்புறங்களில் இந்நிலை இருந்து வருகிறது. பாரதியார், பாரதிதாசன் போன்ற கவிஞர்களும் தங்கள் கவிதைகள் வாயிலாக சாதி சமய வேறுபாட்டைக் களைய முயன்றுள்ளனர். எல்லா உயிர்களும் இறைவனால் பேதமறப் படைக்கப்பட்டவர்கள் என்ற உண்மை ஞானத்தினை உணர்ந்தவர்கள். சாதிகள் என்ற அடிப்படையில் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்று மக்களை வேறுபடுத்தி நினைக்க முடியுமா? அவ்வாறு நினைப்பதே பாவச் செயலென்கிறார் சமரசக் கவிஞர் பாரதி.

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா! குலத் தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்ல பாவம்”

என்று பாப்பாவுக்குச் சொல்வது போல் சொல்லி சமுதாயத்துக்குப் புரிய வைக்கிறார்.

பொய்யான சாத்திரங்களினால் உருவான வர்க்கப் பிரிவுகளினால் சமூகத்தில் தொழில் அடிப்படையிலும், பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளிலும் உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி என்கிற சமூகக் கொடுமை இன்றளவும் மக்களை மாக்களாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்நிலை மாறவேண்டும் அல்லது அடியோடு அகற்றப்படவேண்டும் என்று எண்ணியவன் பாரதி. மக்கட் சமுதாயத்தை மாண்புற மாற்றியமைத்து மறுமலர்ச்சி பெற்ற சமுதாயமாகப் புத்துக் குலங்கச் செய்ய வேண்டும் என்பது பாரதியின் அய்ராத வேட்கையாக இருந்தது.

“வண்ணங்கள் வேறுபட்டால் அதில்

மானுடர் வேற்றுமையில்லை

எண்ணங்கள் செய்கை களெல்லாம் - இங்கு யாவர்க்கு மொன் றெனல் காணீர்”

என்றும்

“ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்
எவனுமில்லை ஜாதியில்
இழிவு கொண்ட மனித ரென்ப
திந்தியாவில் இல்லையே”

என்று சாதி வேறுபாடற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்கிட எண்ணியவன் பாரதி. “எல்லோரும் ஓர் குலம் எல்லோரும் ஓரினம்” என்கிற சமத்துவத் தன்மை வளர வேண்டும் எனவும் சாதி, மதம், இனம் என்கிற பிரிவுகளைக் கடந்து பொதுவுடைமை நெறியானது மக்களிடத்தே வளர்ச்சி பெறுமாயின் இனத்தாலும் வர்க்கத்தாலும் சிதறிக் கிடக்கும் சமுதாயமானது ஒன்றுபடும் எனும் புது நெறியினை வலியுறுத்துகின்றான். மேலும்

“சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி -அதில்
தாழ்வென்றும் மேலேன்றும் கொள்வர்
நீதிப் பிரிவுகள் சொல்வார் -அங்கு
நித்தமும் சண்டைகள் செய்வார்
சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம் -அன்பு
தன்னிற் செழித்திடும் வையம்”

என்றும்

“சாதி மதங்களைப் பாரோம் - உயிர்
ஜன்ம மித்தேசத்தினி லெய்தினராயின்
வேதியராயினு மொன்றே - அன்றி
வேறு குலத்தினராயினும் மொன்றே
ஈனப் பறையர்களுளும் - அவர்
எம்முடன் வாழ்ந்திங் கிருப்பவரன்றோ”

என்றும் பாடி சாதி மத வேறுபாட்டை வேரோடு பிடுங்கி எறிய முயல்கின்றான்.

சாதிகளுக்குள் சண்டை போட்டுக் கொள்வதைக் கண்டு

“சாதிச் சண்டை போச்சோ - உங்கள்
சமயச் சண்டை போச்சோ”

என்று வினவுகின்றான் பாரதி.

நாமக்கல் கவிஞரும்

“மனிதர் யாவரும் ஒரு சாதி
மாநில மெங்கணும் ஒரு நீதி”

என்று முழுக்கமிடுகின்றார்.

சாதி சமயச் சண்டைகள் இன்றும் சமுதாயத்தில் ஒழிந்தபாடில்லலை. சாதிப் பெயரில் சங்கங்கள் அமைப்பதும் சண்டைகள் போடுவதும் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. சமுதாயத்தில் இன்றும் உலவிக் கொண்டிருக்கும் சாதி சமய வேறுபாடுகள் தகர்த் தெறியப்படவேண்டும்.

இந்து சமயத்தின் அடிநாதமாகக் கருதப்படும் ரிக்வேதம் பாசுபடுத்திக் கூறிய நான்கு வருணங்களை ஒன்றெனச் சமப்படுத்திக் கூறுகின்றார் பாரதி.

“நாலு வகுப்பு மிங்கு ஒன்றே -இந்த
நான்கினில் ஒன்று குறைந்தாலும்
வேலை தவறிச் சிதைந்தே - செத்து
வீழ்ந்திடும் மனிதச் சாதி”

என்று கூறுவதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

சாதி ஒழிப்பு என்பதும் சமுதாயப் பணி என்பதும் புதுமையோ புரட்சியோ அல்ல. காலங்காலமாய்ச் சமயச் சான்றோர் எடுத்துக் காட்டிய நெறிகள் தாம்.

ஆனால் அவர்கள் வலியுறுத்திய கருத்துக்களை ஏற்று நடக்கும் பக்குவத்தை தான் நாம் இன்னும் பெறவில்லை. நாம் இறையணர்வில் முழுகும் போது அகத்தினிலே அருளுணர்வு ஆறாகப் பெருகிவரும் வேற்றுமைகள் மறைந்து ஒற்றுமை ஓங்கும். இந்நிலையில் தான்

“மருட் சமய வாதுகளும் மாமால்சு சுடங்குகளும்
மண்ணைக் கௌவும்

இருட்சாதி வேற்றுமைகள் இடர் செய்யும்
பிரிவினைகள் இரிந்து தேயும்”

என்றுரைக்கின்றார் இராமலிங்க அடிகள்.

இன்றைய இந்தியா எங்கே போய்க்

கொண்டிருக்கின்றது? சாதிக் கலவரங்களும், இனப்பூசல்களும், மதவெறிகளும் இன்று கோரத் தாண்டவம் ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றன. நாட்டில் இவற்றின் பேரால் கொலைகளும் கொள்ளைகளும் பெருகி வருகின்றன. இவற்றைத் தடுப்பது எப்படி? அன்பு அருள் இவற்றால் மட்டுமே முடியும். ஆருயிர்க்கெல்லாம் அன்பு செய்து தான் பெற்ற இன்பத்தை இவ்வுலகம் பெற அருள் செய்து வாழ வேண்டும். பொங்கி வரும் அன்பு வெள்ளத்தில் சாதிச் சண்டைகளும் சமயச் பிளவுகளும் அழிந்து ஒழிய ஒற்றுமை ஓங்கி நிற்கும்.

இன்று பலர் தங்களைச் சுற்றிலும் அமைதியின்றி உலக அமைதிக் காசுப் பாடுபட்டுவருகின்றனர். அவர்களது உரத்த பிரசாரமும் விளம்பரங்களும் மேலும் அதிகமான பிரிவினையையே தோற்றுவிக்கின்றன. எல்லாச் சமயங்களும் அன்பையே போதிக்கின்றன. என்றாலும் மனிதர்கள் பேதங்களை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்நிலை மாற வேண்டும். மத நெறிகள் மனிதனைப் புனிதப்படுத்தட்டும். மேம்படுத்தட்டும். மனிதனாகக் கட்டும். சில ஆன்மீகவாதிகள் பயிர்வளர்ப்பதாகக் கூறிக் களைகளை வளர்க்கின்றனர். களையைப் பிடுங்குவதாகக் கூறி பயிரையே பிடுங்கிவிடுகின்றனர். சில பகுத்தறிவுவாதிகள். இம் முரண்பாடான நிலை மாற வேண்டும். ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன்னைச் சீர்திருத்திக் கொண்டால் உலக அமைதி தானே ஏற்படும்.

“கிறிஸ்தவர்களாயினும் பார்ஸிகளாயினும்
முகம் மதிய ராயினும் எங்கிருந்து வந்து
எந்த இஷ்ட தெய்வத்தைக் கொண்டாடிய
போதிலும் பாரத பூமியிலே பிறந்து வளர்ந்து
இதையே சரணாகக் கொண்ட மனிதர்களை
யெல்லாம் பாரத ஜாதியிலே சேர்த்துக்
கணக்கிட வேண்டும்
இது ஒரே ஜாதி பிரிக்க முடியாதது
அழிவில்லாதது”

என்ற பாரதியின் ஆழமான கருத்தை மறக்காமல் மறுக்காமல் மனத்துட்கொண்டு நாம் இருக்கும் நாடு நமது என்பதை அறிந்து சாதி சமய வேற்றுமைகளை மறந்து நம் சான்றோர்கள் காட்டிய வழியில் ஒற்றுமை உணர்வுடன் வாழ்வோமாக!

திருக்குறளில் சைவ சித்தாந்தம்

முனைவர் எஸ். கஸ்தூரிராஜா

உலகில் பிறந்த எந்த உயிரும் வாழ்வதற்கு வேண்டியவைகளை இங்கிருந்தே பெறுகின்றன. அந்த உலகை ஒருவர் படைத்திருக்க வேண்டும் அவ்வாறு படைக்கும் ஒருவர் நம்மிலும் உயர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். அந்த உயர்ந்த சக்தி பெற்றவரே இறைவன் எனலாம்.

நாம் உடலோடு பிறக்கிறோம், வாழ்கிறோம். இறக்கும்போது உடலைவிட்டு உயிர் பிரிந்து போகிறது. நமது உடல் பிறத்தல். இருத்தல். இறத்தல் ஆகிய முத்தொழிலுக்கும் உட்படுகிறது. இவற்றை முறையே தோன்றுதல், நிற்கல், அழிதல், என்று கூறுவர். இம்முன்று தொழில்களும் இயல்பாகவே நடை பெறுகின்றன.

இயற்கை அறிவற்ற பொருள் அல்லாது அறிவுடையது என்று கொண்டால் அதுவே கடவுள் என்று சொல்ல வேண்டி வரும். அறிவற்ற எந்தப் பொருளும் தன் நிலையிலிருந்து மாறுதல் அடைய வேண்டுமானால், அதற்குக் காரணம் அந்தப் பொருளிலேயே இருக்க முடியாது அதனின் வேறாகிய ஒரு பொருளே. அந்த மாறுதலைச் செய்ய வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, தண்ணீர் ஆவியாக மாற வெப்பம் வேண்டும். அது தானாகவே ஆவியாக மாறாது. அதனை ஆவியாக மாற்றும் குடு அதனின் வேறாகவே இருக்கிறது. அவ்வாறே இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவிக்க, உயிர்களைக் காக்க, அழிக்க, அறிவுடைய வேறொரு பொருள் இருந்தாக வேண்டும். அந்தப் பொருளையே சைவ சித்தாந்தம் 'கடவுள்' என்று சொல்கிறது. அந்தப் பொருளும் வேறொரு பொருளால் இயக்கப்படுமானால் அதற்கு மேல் வேறான பொருள் இருந்தாக வேண்டும்.

“வேறொரு பொருளினால் இயக்கப்படாததாய்த் தோற்றம், இறுதி ஆகிய இரண்டிற்கும் உட்படாததாய்” என்றும் உள்ளதாய் ஒரு பொருள் இருந்தாக வேண்டும். அதனைத் தான் 'கடவுள்' என்று சைவ சித்தாந்தம் வரையறை செய்துள்ளது. தோற்றமும்

ஈறும் உள்ள உலகியல் இயக்கம், தோற்றமும் ஈறும் இல்லாத ஓர் அனாதிப் பொருளால் தான் இயக்கமுடியும். இந்த உண்மையை

“நிலம்புனல் அனல்கால் காண
நிறுத்திடும் அழிக்கும் ஆக்கும்
பலம் தரும் ஒருவன் இங்குப்
பண்ணிட வேண்டாம் என்னில்,
இலங்கிய தோற்றம் நிற்கல்
ஈறுஇவை இசைத லாலே,

என்ற பாடலின் மூலம், தொழிலைச் செய்விப்பதற்கும், பூதங்களின் வேறாகிய இறைவன் வேண்டும் என்று கூறுவதிலிருந்து கடவுள் உண்டு, என்ற பேருண்மையை அறிய முடிகிறது.

கிறை-தன்மை

தமிழர்களின் வாழ்வியல் விளக்கும் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமாகும். இந்த தொல்காப்பியத்தில்

“காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார் (தொல் பொருள் நூல் 81) என்று கடவுளைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. 8000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த கடவுள் என்னும் சொல் தமிழர் வழக்கில் இருந்திருக்கிறது என்பதற்குத் திருமுலர் எழுதிய திருமந்திரமே ஆதாரமாகும். இதனை.

“ஒழிந்தேன் பிறவி உறவென்னும் பாசம்.
கழிந்தேன் கடவுளும் நானுமென் றானேன்
அழிந்தாங் கினிவரு னாக்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக் கண்டேனே”
(திருமந்திரம் : 2958)

என்ற பாடலால் அறியலாம். 'கடவுள்' என்ற சொல் இறைவனின் பேரியல்புகளைக்

குறிப்பது உயிர்களையும், உலகங்களையும் கடந்து நின்று அவற்றை இயக்குபவன் என்ற பொருளைக் “கட” என்னும் பகுதியும், ஒவ்வொரு பொருளின் உள்ளிருந்து, அது அதுவாய் அவற்றுடன் கலந்து நின்று அவற்றின் இருப்புக்கும், அவை இயங்குவதற்கும் துணையாய் இருப்பவன் என்ற பொருளை ‘உள்’ என்னும் விசுவயும் குறிக்கின்றன. பொருள்களைக் கடந்து நிற்பது கடவுளின் சிறப்பியல்பு அவற்றுடன் கலந்து நிற்பது கடவுளது பொதுஇயல்பு என்று சைவ சித்தாந்தம் கூறுகிறது.

இறையருள்

வடமொழி, தமிழ்மொழி ஆகிய வேதங்களைச் சிவபெருமானே அருளினான் என்பதை அப்பர் வாக்கால் அறியலாம். இதனை

“ஆரியன்கண்டாய் ; தமிழன் கண்டாய்” (6:23-5) என்ற அடியால் அறியலாம். தமிழ் மொழியில் உள்ள நான் மறைகளைத் சிவபெருமானே அருளியதாக சம்பந்தர் (1-53-6), சுந்தரர் (7:28-3), மாணிக்கவாசகர் (8-12-20) போன்ற அருளாளர்களின் கூற்றால் அறியலாம்.

தமிழில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு வேதங்கள் இருந்திருக்கின்றன என்றும், அந்த நான்மறைகளில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களையே திருக்குறள், தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் போன்ற மறைகளும் பேசுகின்றன என்பதையும் கீழ்க்கண்ட ஓளவை வாக்கால் அறியலாம்.

“தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்- கோவை
திருவாசகமும் திருமுலர் சொல்லும்
ஒருவாசகம் என்றுணர் - (நல்வழி)

தமிழ்மொழி வேதங்களே முதலில் தோன்றியது என்பதனை சம்பந்தர் வாக்கால் அறியலாம். இதனை “ஒரு நான்மறை ஆறங்கம்முன் மொழியானை” (2:16 - 6) என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

இறை கியல்பு

மறைகளை அருளிய இறைவனின் இயல்பினை எளிமையாகக் காட்டலாம். இரவு நேரத்தில் சந்திரன் வருவதும் பகலில் சூரியன் தெரிவதும் இயற்கையாகும். ஆனால் பிறவிக் குருடருக்கு இரு சுடர்களின் அழகினை உணர்த்துதல் கடினமான ஒன்றாகும் என்றாலும் இரு சுடர் ஒளிர்வது உண்மையே. அதுபோலவே அறியாமை நிறைந்த நெஞ்சினர்க்கு இறைவனை உணர்த்தல் அரிதாகும். இதனை.

“காணாதான் காட்டுவான் தான்காணான் காணாதான் கண்டானாம் தான் கண்ட வாறு” - (குறள் 849) என்ற குறட்பாவால் அறியலாம். “For those who believe in God no explanation is necessary for those who do not believe, no explanation is possible”. சைவ சித்தாந்தம் (ப.25) என்ற நூல் கூறும் கருத்தினை இங்கு எண்ணுவோம். இதனையே,

“கன்னிகை ஒருத்தி சிற்றின்பம் வேம்பெனினும்
கைக் கொள்வள் பக்குவத்தில்;
கணவன் அருள்பெறின் முனே சொன்னவாறு
என்? எனக் கருதி நகையாவள்”

என்ற தாயுமானவரின் பாடலின் மூலம் இறைவனை உணரும் பக்குவ நிலையை நாம் அடைய வேண்டும் என்பது பெறப்படுவது.

இறையியல்

பதியை ‘இறை’ என்றும், பசுவை ‘உயிர்’ என்றும் பாசத்தைத் ‘தளை’ என்றும் தமிழில் வழங்கும் மரபு உண்டு. இம்முப்பொருள்களைப் பற்றிச் சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூல்கள் விளக்கியருள்கின்றன. மெய்கண்ட தேவர் பிரமாண இயல் - இலக்கணவியல் - சாதனவியல் - பயனியல் என நான்கு இயல்களாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு இயலுக்கும் மும்முன்று நூற்பாக்களாக, 12 நூற்பாக்களால் தமது சிவஞானபோதம் என்னும் நூலை

இயற்றியருளினார்: இதனை

- | | | |
|-------------------------|---|-------------|
| 1. பதியுண்மை | } | பிரமாண இயல் |
| 2. பாசவுண்மை | | |
| 3. பசுவுண்மை | | |
| 4. பசு இலக்கணம் | } | இலக்கண இயல் |
| 5. பாச இலக்கணம் | | |
| 6. பதி இலக்கணம் | | |
| 7. ஞானம் பெறுவோர் | } | சாதன இயல் |
| 8. ஞானத்தை உணரும் முறை | | |
| 9. ஞானத்தை அடையும் முறை | | |
| 10. பாச நீக்கம் | } | பயனியல் |
| 11. சிவப்பேறு | | |
| 12. அணைந்தோர் தன்மை | | |

என்ற பாகுபாட்டால் தெளிவாக உணரலாம்

கடவுளுணர்வு

உலகில் உள்ள மக்களில் 75% விகிதத்தினர் இறையுணர்வு கொண்டவர்களாகவே விளங்குகின்றனர். அதற்குக் காரணம் இயற்கையின் சுழற்சி எனலாம். இன்னும் சொல்லப் போனால் இன்றைய காலகட்டத்தில் விளையும் வியத்தகு மாற்றங்கள், நிகழ்வுகள் இவைகளெல்லாம் நம்மினும் மேலான ஒன்று உண்டு என்பதனை உறுதி செய்து கொண்டு வருவதை உணர முடிகிறது.

இந்தக் கணணி யுகத்தில் அறிவியல் முன்னேற்றங்கள் பெருமளவில் வளர்ந்துள்ளன. இணையம், (Internet) மூலம் உலகம் வீட்டுக்குள் வர ஆரம்பித்து விட்டது. ஆனாலும் அதைக் கண்டு பிடிக்க ஒருவன் உண்டு என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை. அதைப் போலவே உலகில் உள்ள ஒவ்வொன்றையும் நாம் நுகர்கின்றோம். பொருளை நுகரும் போது அப்பொருளைக் கண்டுபிடித்தவன் அப்பொருளுக்கு அருகில் இருப்பதில்லை. எனினும் பொருளைக்

கண்டுபிடித்தவன் இருக்கிறான் என்பதில் ஐயமில்லை. அவ்வாறே இவ்வுலகத்தைப் படைத்து இயக்குபவனும் உள்ளான் என நாம் உறுதியாக நம்பலாம்.

கடவுள் பொருளே நமக்குத் தனு (உடல்) கரண (கருவி) புவன (உலகம்) போகங் (நுகர்பொருள்) களைக் கொடுத்து, நம்முடைய நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்ப இன்ப துன்பங்களை நல்கி நம்மைக் காத்து ஆட்கொண்டு வருகின்றது. இவ்வுண்மையை இன்னதென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத மறைவான ஏதோ ஒரு பேராற்றல் எல்லாப் பொருள்களிலும் ஊடுருவி நிற்கிறது என்பதைக் கண்ணால் காணமுடியா விட்டாலும், நாம் உணர்ந்து கொள்ள இயலுகிறது எனலாம்.

நம் அறிவிற்கு அப்பாலும், நம்முணர்விற்கு உணரும் நிலையிலும் ஒன்று உள்ளது. அப்பேராற்றலே கடவுள் எனலாம்.

“கடவுள் என்பது காரண காரியங்களைக் காட்டி வெறும் சொற்போர் செய்வதன் வாயிலாக அறியப்படக் கூடிய பொருளன்று சொற்போர் புரிவதன் மூலம், கடவுளுண்மையை நிறுவும்படி நீங்கள் என்னைக் கேட்பீர்களாயின், நான் தோல்வியடைதல் திண்ணம். ஆனால் நான் உங்களுக்கு இதனை உறுதியாகக் கூற முடியும். இந்த அறையில் நீங்களும் நானும் அமர்ந்திருக்கின்றோம் என்பதை எவ்வளவு தெளிவாக யான் உணர்கின்றேனோ, அதனை விட மிகமிகத் தெளிவாகக் கடவுள் இருத்தலை யான் உணர்கின்றேன் என்ற காந்தியடிகளின் கூற்றினை (சைவசித்தாந்தம் ப.எண் 30) இங்கு எண்ணுவோம்.

“The highest flights of charity, devotion, trust, patience, bravery etc, to which the wings of human nature have spread have been for religious Ideals” என்ற Prof. William James அவர்களின் கருத்தினையும் “சமய உணர்வில்லாத ஒருவன் வேறு பிற துறைகளில் எவ்வளவு தான் சீரும் சிறப்புமுற்று விளங்கினாலும் சமய உணர்வு தெய்வ

நம்பிக்கையும் உடைய ஒருவனின் முன்னிலையில் சிறிது தாமுந்தே நிற்பான். முன்னையவனிடம் இல்லாத ஏதோ ஒரு தனிப் பெருஞ்சிறப்பு, பின்னையவனிடம் அமைந்திருக்கக் காணலாம்” என்ற J.B.PRATT அவர்களின் கருத்தினையும் (சைவ சித்தாந்தம்) (பக்38-39) எண்ணிப் பார்க்க தெய்வ உணர்வின் சீர்மையினை உணரமுடிகிறது. இறை இயல்பினைப் பற்றி திருவள்ளுவர்,

“ அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு” (1)

என்று விளக்குகிறார்.

உலகில் உள்ள எழுத்துகள் எல்லாம் ஒலி வடிவாய் உள்ள ‘அ’ கரம் ஆகிய முதலை உடையனவாகும். அதுபோல் இந்த உலகம் அனைத்தும் ஆதிபகவன் ஆகிய முதலையுடையது.

“ அம்மை அப்பரே, உலகுக்கு அம்மை அப்பர் என்று அறிக” என்ற திருக்களிற்றுப் படியார் (எண்.1) இதே கருத்தை உணர்த்துகிறது.

இறைவன் தன்நிலையில் சிவமாக நிற்கின்றான். இதனையே, திருவள்ளுவர் ‘பகவன்’ என்கிறார். இறைவன் உயிர்களின் பொருட்டு அருளாகவும் நிற்கிறான். இந்த அருளையே திருவள்ளுவர் ‘ஆதி’ என்கிறார். அ.தாவது ‘ஆதி’ என்றது உயிர்க்கு உதவும் அருளாற்றலையும், ‘பகவன்’ என்றது அருளை விட்டு என்றும் பிரியாது தன் கூறாகக் கொண்டுள்ள இறைவனையும் குறிக்குமெனலாம்.

“ போற்றி அருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்
திருவெம்பாவை

“ அகர உயிர் போல் அறிவாகி எங்கும்
நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து”

திருவருட்பயன்

கடந்தும் உள்ளும் இருப்பதால் தான் இறைவனைக் ‘கடவுள்’ என்று குறிப்பர்.

கடவுளின் சிறப்பியல்பினை எண் குணத்தான் என்று விளக்குகிறார் வள்ளுவர்.

ஆதிபகவன் “உலகம் ஒரு முதல்வனை உடையது” பிறருக்குக் கட்டுப்படாது தான் விரும்பிய செயலை விரும்பியவாறு செய்யும் இயல்புடையவனால் உலகம் கட்டுப்பட்டு இயங்கும்.

வாலறிவன் ‘இயற்கை உணர்வு உடைமை’ ‘வால்’ என்னும் சொல் தூய்மையைக் குறிக்கும் மலக்கலப்பு இல்லாத அறிவு, தானே அனைத்தையும் உணரும் அறிவுடையவன்.

மலர்மீசை ஏகினான் தூய உடம்பினன் ஆதல்’ உலக உயிர்களைப் போல (மாயை காரியங்களால் ஆனது) அல்லாது மலக் கலப்பற்று தூய உடம்புபையுடைய திருமேனியாக விளங்குவது.

வேண்டுதல் வேண்டாமை கிலான்

(வரம்பில் இன்பம் உடைமை)

துன்பத்திற்குக் காரணம் ஆசை

ஆசைப்படபட ஆய் வரும் துன்பம்

ஆசை விடவிட ஆனந்தமாமே”

என்ற கூற்றின்படி எந்தப் பொருளையும் விரும்பாமை. துன்ப அனுபவம் இல்லாமையால் இன்ப அனுபவமும் இல்லை.

வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம்”
(குறள் 363) இறைவன் இன்பத்தை உடையவன். ஆனால் இன்பத்தை அனுபவிப்பவன் அல்லன்.

கிறைவன்

முற்றுணர்வு உடைமை

எங்கும், எதிலும், எஞ்சான்றும் தங்கியிருக்கும் இயல்பினன்.

பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தான்

“இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல் உடைமை”
உயிர்- ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக அவாவினை

நாடுகிறது. ஆனால் இறைவன் இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கினவனாக இருக்கிறார்.

தனக்குவமை இல்லாதான்

முடிவில் ஆற்றல் உடைமை- இறைவன் முடிவு இல்லாத ஆற்றல் உடையவனாக இருக்கின்றான். உயிர்வேறு, இறைவேறு என்னும் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையைத் 'தனக்குவமை இல்லாதான்' என்ற தொடர் தெளிவாக்குகிறது.

அற ஆழ் அந்தணன்

பேரருள் உடைமை அறங்கள் எல்லாவற்றையும் தனக்கு வடிவாக உடையான் என்பதைக் குறிக்கும். அறம்- அருள் அந்தணன்- இறைவன் கருணையே பேரருள் எனினும் ஒக்கும். இந்தக் கருணையைக் கொண்டே இறைவன் ஐந்தொழில் ஆற்றுகிறான்.

சிவாகமத்தில் சிவபெருமானின் எண் குணங்கள் இவை, இவை என்று அருளிச் செய்ததற்குப் பொருந்துவனவாக திருக்குறளில் உள்ள முதல் ஒன்பது குறட்பாக்களும் இறைவனைக் குறித்து அமைந்துள்ளது எண்ணுதற்குரியது.

“ Thiruvalluvar bases his ethics on the grand Truths Tripathartha, Pathi, Pasu, Pasam, Infact his creed is not godless creed like that of Jains or Buddhists. In this respect, there is a disparity between 'Naladi' and this work.”

என்று போய்ப்பையர் அவர்கள் 'குறள் நெறி' (Ethics of Kural) என்னும் ஆங்கில நூலில் கூறியுள்ள கருத்து ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியது.

தொன்மைச் சமுதாயத்தில் இந்துப் பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாங்கு

முனைவர் அழகம்மை

இன்றைய சமுதாயத்தின் அறிவியல் வளர்ச்சியும், கண்டுபிடிப்புக்களும் அதன் விளைவாலுருவாகும் அவசரத்தால் எழும் நெருக்கடிச் சூழலும், யாரையும் யாரும் இணங்காணியலாநிலைக்குத் தள்ளிவிட்டிருக்கிறது. இதனிடையே வாழ்வின் இலக்கைக் கூறி வழிப்படுத்தும் கருவூலங்களாகத் திகழும் மதங்களும் விட்டுவைக்கப் பெறவில்லை. காழ்ப்புணர்ச்சிகளும், மாற்றங்களும் வேறு மனித மனத்தில் கசப்புணர்வை விதைத்து வருகின்றன. எங்கு நோக்கினும் கொலையும், குத்துவெட்டும், ரத்தக்களரியுமென சுயநலத்தாக்கத்தால் இயற்றைச் சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியினர் வெறி கொண்டு அலைகின்றனர். இறைவழிபாட்டில் கூட சுயநலம் முன்னிற்கிறது. மறக்கப்பட்ட மனித நேயம்; மீட்டுக் கொணரப்படவேண்டியது இக்காலகட்டத்தில் அவசியமான ஒன்றாகிறது. அதற்கான தேடலில் இணையும் போது தொன்மைச் சமுதாயத்தின் வேர்களை இனங்காண வேண்டியுள்ளது. இந்தியச் சமுதாயத்தில் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை தொன்மைச் சமுதாயத்தை உணர்த்தும் சங்க இலக்கியங்களே இந்துமதக் கருத்துக்களை வாழ்வுக் கொள்கையாய்க் கொண்டிலங்கிய மக்களின் அற்றைநாள் வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவனவாய்த் திகழ்கின்றன.

இந்துமதத்தில் பிடிவாதத்திற்கு இடம் கிடையாது. அதுபோலக் கருத்து அடிமைக்கும் இடம் இல்லை. அடிப்படைச் சித்தாந்தங்களை அறிந்த பெரியார்கள் உண்மைமையாக வாழ்ந்து அதனால் மாறுதல்கள் தேவை என்று கண்டால் அவை இந்து மதத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.....1

என்ற கூற்றுக்கிணங்க தந்தை, வழிச் சமுதாயத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாங்கு இங்கு

ஆய்வுக்குரியதாகின்றது. இந்த ஆய்வு மூன்று நிலைகளில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

- I. இந்துச் சமுதாயம் - ஒரு பார்வை
- II. தொன்மைச் சமுதாயத்தில் பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாங்கு
- III. மதக் கொள்கைகளும் - தொன்மைப் பெண்களின் வாழ்வமைப்பும் - விவாதம்.

இந்துச் சமுதாயம் - ஒரு பார்வை

இந்து - சொல்விளக்கம் : இந்துக்கள் என்ற சொல்லுக்குச் சிந்து நதிக்கரைப் பிரதேசத்தில் வாழும் மக்கள் என்று பொருள். ஈரானியர்கள் சிந்துவை இந்து என்று மொழிப்படுத்த சிந்து மக்கள் இந்து மக்களாயினர். அவர்களது வாழ்க்கை மரபு இந்து என்றாயிற்று.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் சிதறுண்டு கிடந்த நம் நாடு ஒரே ஆட்சியின் கீழ்வந்தது. ஒன்றுபட்ட நம் நாட்டுக்கு இந்தியா எனும் பெயரைச் சூட்டியவர் மேலை நாட்டினர். மக்கள் இந்தியராயினர். நிலவி வந்த சமயங்கள் இந்துசமயம் என்றும், பின்பற்றிய மக்கள் இந்துக்கள் என்றும் பெயர் சூட்டப்பட்டனர்.

இந்து சமயத்தின் தொன்மை

இனக்குழு மக்களின் அறிவார்ந்த அழகியல் உணர்வால் இறைவழிபாடு துவங்கியது. கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றிய மூத்த குடியினரால் உருவாக்கம் பெற்ற இவ்வழிபாட்டில் நிலப்பகுப்பிற்கேற்பவும், சமூகப் பண்பாட்டு மரபுக்கேற்பவும், தெய்வங்கள் கொண்டாடப் பெற்றன. இதனால் இந்து சமயத்தைத் தோற்றுவித்த பெரியார் இன்னார் என்று

குறிப்பிட்டுச் சொல்ல இயலவில்லை. இயலாத அளவுக்கு இந்து மதக் கொள்கைகளும், தமிழரின் வாழ்க்கைப்பாங்கும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்திலங்குகிறது. சைவமும், வைணவமும் பின்னர் செழித்து வளர்வதற்கான கூறுகள் அற்றைத் தமிழரின் வாழ்க்கைப் பாங்கில் காணப்படுகின்றன.

உலகம் எப்பொழுது தோன்றியதோ மனிதன் எப்பொழுது தோன்றினானோ, அப்பொழுதே மதமும் தோன்றிவிட்டது. மதம் என்ற சொல்லுக்குச் சம்மதம் என்று பொருள். தர்மங்களுக்கான தாயகமான பாரதத்தில் தோன்றியது இந்து மதம்.

என்ற கூற்றும், தமிழினத்தின் தோற்றமும் வாழ்வுப்பாங்கும் இந்து மதம் என்பதை உறுதி செய்கின்றது. இங்கு சமயமே வாழ்வாக இல்லாது வாழ்வியல் நெறியில் சமயத்தின் கூறுகள் காணப்பட்டன. சமய நெறியும் சடங்குகளும் ஒற்றுமைக்குப் பயன்பட்டன. வழிவழியாகப் போற்றப்பட்டு வந்த அப்பண்புகளே வாழ்வியல் தர்மமாக ஆக்கம் பெற்றன.

இந்து தர்மங்கள்

இந்து மதத்தில் வாழ்வின் நிகழ்வுகளில் எது நல்லது, எது அல்லது என்பதை உணர்த்தும் விதிகளும் காணப்படுகின்றன. அவை தர்மம் என்றும், அதர்மம் என்றும் பகுத்துணர்த்தப்படுகின்றன. அவற்றுள் தர்மங்கள், தனிமனிதன் தர்மங்கள், குடும்பத்தின் தர்மங்கள், கிராமத்தின் தர்மங்கள், நகரத்தின் தர்மங்கள், தேசத்தின் தர்மங்கள் எனப் பிரிக்கப்பட்டதாக உரைத்து விளக்கம் கூறுகின்றார் ஸ்ரீ ஜெயேந்திர சரஸ்வதி சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகள்

தனிப்பட்ட மனிதனின் தர்மங்கள்

காலையில் எழுந்தது முதல் இரவு தூங்கப் போகும் வரை ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட காலத்தை

வகுத்துக் கொண்டு அந்தந்தக் காரியத்தை அந்தந்தச் சமயத்தில் செய்ய வேண்டும். அதற்குக் கால அட்டவணை மாதிரி வகுத்துக் கொண்டு கடைபிடிக்க வேண்டும். எந்த ஒரு காரியம் செய்யும் போதும் தன் சொந்த புத்தியை மாத்திரம் உபயோகிக்காமல் தமக்கு முன் செய்தவர்களுடைய அனுபவங்களையும் கேட்டறிந்து காலதேச வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்ற வண்ணம் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். பெரியோர், பெற்றோர்களிடம் மரியாதையுடன் நடந்து கொள்வது, புகழுருவாக்கும் காரியங்களைச் செய்வது, உண்மை பேசுவது, அதனால் துன்பம் வருமாயின் மௌனமாக இருப்பது போன்றவை தனிப்பட்ட மனிதனுக்குரிய தர்மமாக உரைக்கப்படுகிறது.

குடும்பத்தின் தர்மங்கள்:

பிறிடம் பிரியத்துடனும், மரியாதையுடனும் விட்டுக் கொடுக்கும் மனோபாவத்துடனும், நடந்து கொள்ள வேண்டும். குழந்தைகளைச் சிறுவயது முதல் நல்ல பழக்கத்தில் ஈடுபடுத்தி வளர்ப்பது, வரவை அனுசரித்துச் செலவு செய்யக் கற்றுக் கொள்வது, அத்தியாவசியத் தேவையைத் தவிர்ப்பிற ஆடம்பர ஆசைகளைத் தவிர்ப்பது போன்றனவும் குடும்ப தர்மங்களாக அறிவுறுத்தப் பெறுகின்றன.

கிராம தர்மங்கள்

எல்லோரும் ஒற்றுமையாய் இருப்பது செய்யும் எக்காரியத்தையும் ஒற்றுமையுடன் செய்வது, வெளியூர்களிலிருந்து வருபவர்களுக்கு அந்தக் கிராமத்தைப் பார்த்ததும் ஈர்ப்புச் சக்தியை உருவாக்கும் விதத்தில் செயலாற்றுவது போன்றன கிராம தர்மங்களாகும்.

நகர தர்மங்கள்

நகரத்து மக்கள் நாகரீக வாழ்வில் முழுகாமல் பழைய பண்பாட்டுக்கேற்ப வாழ்வது நகர தர்மமாகும்.

தேச தர்மங்கள்

பிற நாடுகளால் சொந்த தேசத்திற்குத் துன்பம் நேரிடின் அதைப் போக்க தேசபக்தியுடன்

முன்வரவேண்டும். தேசத்திற்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்யாதிருக்க வேண்டும். வேறுயாரும் செய்தாலும் அவர்களுக்குத் தக்க பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்பன தேசதர்மங்களாக உரைக்கப்படுகின்றன.

தர்மங்கள் ஐந்து வகையாகப் பிரித்து விளக்கப்பட்டாலும் அவை அனைத்தும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டே காணப்படுகின்றது. அனைத்தையும் தொகுக்கும் நிலையில்,

1. குறிப்பிட்ட காரியத்தைக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் செய்தல்.
2. முன்னோர் அனுபவமறிந்து காலத்திற்கேற்பக் காரியம் ஆற்றுவதல்
3. பெரியோரிடம் மரியாதையாக நடப்பது, புகழுக்குரிய காரியம் செய்தல்
4. உண்மை பேசுதல்
5. குழந்தைப் பருவத்திலேயே அவர்களைப் பெற்றோர் நல்ல பழக்கத்தில் ஈடுபடுத்துதல்
6. ஆடம்பரத்தைக் தவிர்த்து வரவுக்கேற்ற செலவு செய்தல்.
7. ஒற்றுமையாய் வாழ்தல்
8. புதியவரை ஈர்க்கும் வண்ணம் செயலாற்றுவதல்
9. நாகரிக வாழ்வில் மூழ்காமல் பழைய பண்பாட்டுக்கேற்ப வாழ்தல்
10. பிற நாடுகளால் துன்பம் நேரிடின் அதைப் போக்க நாட்டுப் பற்றுடன் வாழ்தல்
11. நாட்டுக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்யாதிருப்பதுடன் செய்பவருக்குத் தக்க பாடம் கற்பித்தல்

என்ற பத்துச் செய்திகள் மனிதருக்குரிய பொதுவான தர்மமாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தர்மத்தில் அமுந்தத்

திளைத்த தன் வெளிப்பாடே ஊழ்வினை பற்றிய சிந்தனையும், நிலையாமை பற்றிய கொள்கைகளுமாகும்.

மேற் செய்திகளிலிருந்து தர்மம் என்பது அன்றாட வாழ்வில் மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதற்குரிய பண்பாட்டை எடுத்துரைக்கும் களமாகத் தோற்றம் தருகிறது. இவ்வழி இந்துமதம் மனித வாழ்வின் ஒழுக்க முறைகளைப் பண்படுத்த எழுந்த ஒரு அமைப்பு என்பதும் புலப்படுகின்றது.

II. தொன்மைச் சமுதாயத்தில் பெண்களின் வாழ்க்கைப் பங்கு

தொன்மைச் சமுதாயத்தில் இந்துமதக் கூறுகள் பரவிக் கிடக்கின்றன. தெய்வம் பற்றிய சிந்தனையும் சமூகப் பண்பாட்டிற்கேற்பவே மாற்றம் பெற்றுக் காணப்படுகின்றது. தாய்வழிச் சமுதாயத்தில் இறைவன் தாயின் மகனாக உருவகிக்கப்படுகின்றான். தந்தைவழிச் சமுதாயத்தில் இறைவனும் தந்தையின் மகனாகத் தோற்றம் பெறுகிறான்.

இனக்குழு வாழ்வமைப்பின் முதிர்வையும் குடும்பமெனும் நிறுவன வளர்ச்சியையும் சங்க இலக்கியங்களில் காண இயலுகிறது. தாய்வழிச் சமுதாயத்தின் எச்சமும் தந்தைவழிச் சமுதாயத்தின் நிலைப்படுத்தலும் செய்திகளில் பதிவாகியுள்ளன. இச் சூழலுக்கேற்பவே பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாங்கும் அமைந்துள்ளது.

தாயுரிமைச் சமுதாயம்:

தொன்மைச் சமுதாயத்தை நமக்குக் காட்சிப்படுத்தும் சங்க இலக்கியத்தில் பெண்ணாதிக் கச் சிந்தையின் எச்சம் காணப்படுகிறது. பெண்ணுரிமைச் சமுதாயத்தில் பெண்ணே குடும்பத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்பாள். குழந்தைகள் தாயின் குழந்தைகளாகவே தோற்றம் கொடுக்கப்பெறுவர். பெண்ணுரிமைச் சமுதாயத்தின் இக்கொள்கைக்கேற்பவே இறைவழிபாடும் காணப்பெறுகிறது.

“ வெற்றி வெல் போர்க் கொற்றவை சிறுவ
(திருமுருகு. 258)

மலைமகள் மகனே” (திருமுருகு. 259)
பைம் பூட் சே எய் பயந்த மாமோட்டுத்துணாங்கை
யஞ் செல்வி.....” (பெரும்பாண் 458-459)

என்று பதிவாகியுள்ள முருகன் பற்றிய செய்திகளினின்றும் அக்காலத்தில் பெண்கள் ஆதிக்கம், பெண்ணுரிமைச் சமுதாயம், நிலவியது புலப்படுகிறது பெண்கள் உரிமை பெற்றிருந்தது வெளிச் சத்திரளாகிறது. இக்காலத்தில் சைவம், வைணவம் என்ற பகுப்பின்றி அறிவார்ந்த அழகியல் தோய்வே தெய்வசிந்தைக்கு வித்திட்டதென்பது புலப்படுகின்றது.

தந்தையரிமைச் சமுதாயம்:

சங்க இலக்கிய காலத்தில் ஆணாதிக்கம் உருவாகி வளர்ச்சியடைந்தது. இங்கு பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாங்கு இரண்டாம் நிலைக்கு வந்தது. ஆண் முழு உரிமை பெற்றவன். பெண் தந்தை, கணவன், மகன் என்ற படிநிலைகளில் வாழ்வின் முழு நிலையிலும் அடங்கி நடப்பவளாக்கப்பட்டாள் இறைக்கோட்பாடும் வழிபாடுகளும் கூட அதற்கேற்ப மாற்றுமுற்றது.

கொற்றவை மகனாக, மலைமகள் மகனாக உருவாக்கப்பட்ட முருகன் தந்தை வழிச் சமுதாயக் கொள்கைக்கேற்ப

“மணிமிடற்றண்ணற்கு மதியாற்ற பிறந்தோய்
நீ” (பரி 9.4)

“ ஆலமர் செலவன் அணிசால் மகன் விழா”
(கலி 83)

என்று சிவன் மகனாகத் தோற்றம் கொடுக்கப்பட்டான். சமூக வாழ்வின் மாற்றம் கடவுளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. தொன்மைச் சமுதாய மக்கள் தாம் வாழ்ந்த வாழ்வையே இறைவனுக்கும் ஏற்றிக் காண்பிக்கத் தலைப்பட்டது இவ்வரிகளில் புலப்படுகிறது.

சிவன் முழு முதற்கடவுள்

சிவன் மகன் முருகன் என்ற நிலை விடுபட்டு சிவனே தலைவன் என்ற கருத்து உருவாகியதை புறம், மதுரைக் காஞ்சி ஆகியவற்றின் பாடலடிகள்

ஏற்றுவலன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை
மாற்றரும் கணிச்சி மணிமிடற்றோனும்
(புறம் 56)

என்றும்

நீரும் நிலனும் தீபும் வளியும்
மாசு விசும் போடைந்துடன் இயற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் தலைவனாக-
(மதுரைக்காஞ்சி)

என்று உணர்த்துகின்றன.

திருமாலே தலைவன் என்ற வைணவத்தின், பின்னைய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட நிலையினைப் பரிபாடலின் ஆறு பாடல்களில் காண இயலுகிறது. இந்து சமயக் கருத்துக்களாகிய ஐம்பூதமும், இருசுடரும், ஆன்மாவும் ஆகிய எட்டும் இறைவன் திருவுருவங்களே என்பதை

தீவளி விசம்பு நிலன் நீர் ஐந்தும்
ஞாயிறும் திங்களும் அறனும் -
(பரி - 3:4.5)

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. அடுத்து இறைவன்

அனைத்துப் பொருட்களிலும் இயைந்தே காணப்படுகின்றான் என்பதையும் திருமாலைப் போற்றிப் பரவும் வகையில்

தீயினுள் தெறல் நீ! பூவினுள் நாற்றம் நீ
கல்லினுள் மணியும் நீ! சொல்லினுள் வாய்மை நீ
அறத்தினுள் அன்பு நீ! ழறத்தினுள் மைந்து நீ -
(பரி 3: 63-65)

என்று பதிவாகியுள்ளது.

இச்சிந்தைகளே பின்னர் சைவம், வைணவம் என்ற சமயங்களாக உருவெடுத்தன. சமுதாயப் பண்பாட்டின் மேற்பழக்கங்கள் இந்து

தர்மமாகவும் வளர்ச்சி பெற்றது. பண்பாட்டுச் சூழலில் பெண் இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட நிலை தோற்றமுற்றது. கடவுள் கொள் கையில் பதிவாகிய வழி உறுதிபெறுகின்றது.

1. குறிப்பிட்ட காரியத்தைக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் செய்தல்:

இந்து தர்மத்தின் இக்கூறு பெண்களின் வாழ்வமைப்பில் விரவிக் கிடக்கின்றன. பெண் இல்லப்பணிக்கு மட்டுமே என்ற வேலைப் பகிர்விற்கு உட்பட்ட நிலையில் தனது கடமைகளை அட்டவணையிட்டது போல் ஆற்றிய நிலை

- 1) அதிகாலையில் எழுந்து இல்லப் பணிகளை மேற்கொள்ளல் (மதுரைக் காஞ்சி-664)
- 2) முற்றம் கூட்டல் (மதுரைக் காஞ்சி-684-686)
- 3) கிணற்றில் நீர் எடுத்தல் (பெரும் 97-98)
- 4) கலங்கிய நீரைத் தெளியவைத்தல் (நெய் கலி 142: 64-65)
- 5) உணவு சேகரித்தல், புல்லரிசி எடுத்தல் (அகம் 283, பெரும் 90-94)
- 6) சமைத்தல் (நற்-41)
- 7) குழந்தைகளைப் பராமரித்தல் (நற் 59: 9-10, அகம் 219:5)
- 8) கணவனுக்கு உணவு இடல் (குறுந்.முல்- 167)
- 9) விருந்தினரை உபசரித்தல் (மலைபடு -561-66)
- 10) அந்தியில் விளக்கேற்றுதல் (நெடுநல் 42)

என்ற செய்திகளால் உறுதி பெறுகின்றது.

2. முன்னோர் அனுபவமறிந்து பணியாற்றல்:

இல்லப்பணி பெண்ணிற்குரியது. இல்ல உறுப்பினர் ஆடவர். ஆடவர்க்குப் பணிசெய்தல் பெண்ணின் குடும்ப இலக்கில் ஒன்று.

இப்பணியைத் தாயின் செயல்பாட்டின் வழி செய்முறைக் கல்வியாகப் போலச் செய்தலின் வழி விளையாட்டில் கற்றுக் கொள்கிறாள். மணமானபின் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழல் என்பது மூத்தோர் செயலை அப்படியே செய்வதாகக் காணப்பெறுகிறது. அறத்தொடு நின்றலில் இறுதியில் தந்தையே ஆளுமை உடையவனாகக் காணப்படுகின்றான். தாய் முடிவெடுக்கும் உரிமை காணப்படவில்லை. இந்நிகழ்ச்சி தாய் தந்தைக்கிடையே உள்ள இயக்க முறையைப் பெண் கற்பதற்குரிய வாய்ப்பாகின்றது. இதன் அடிப்படையே பின்னர் தன் கணவன் மாறுபட்ட வழியில் (பரத்தமை) செல்லும் போது கூட நிலைத்த முடிவெடுக்கும் ஆற்றல் அற்றவளாக இயங்காதிருக்கக் காரணமாகிறது. சங்க இலக்கியச் சமுதாயத்தின் கொள்கையாகக் காணப்படும் விருந்தோம்பலும் மூத்தோர் செயலை விளையாட்டு வழி கற்றதென்பது சங்க இலக்கியத்தில் அழுத்தமாகக் காணப்படுகிறது.

ஆணின் பரத்தமையில் ஆற்றியிருத்தல், கைம்மை நிலையில் ஆற்றியிருத்தல், விருந்துக்கு ஆற்றியிருத்தல், விருந்தில் இடப்பாடுகளை ஆற்றியிருத்தல் ஆகியன முடிவெடுக்கும் உரிமை பெண்ணுக்கு இல்லை என்பதை உணர்த்துகின்றன. பெண்களின் உயர்பண்பாகப் போற்றப்படும் பொறுத்திருத்தல் என்ற பொருள் தரும் ஆற்றியிருத்தல் பண்பு சங்க இலக்கியக் காலப் பெண்கள் தம்தாய் வழியாகப் பெற்ற பயிற்சியே ஆகும்.

3. பெரியோரிடம் மரியாதையாக நடப்பது புகழுக்குரிய காரியம் செய்தல் குழந்தைகளை நல்ல பழக்கத்தில் ஈடுபடுத்தல்:

பெரியோரிடம் மரியாதை என்பது தாம் வாழும் சமுதாயத்தில் ஏற்றது எனப் பெரியோர்கள் கடைப்பிடிக்கும் நல்ல பழக்கங்களை அப்படியே கடைப்பிடித்தலாகும். இந்நிலையில் தொன்மைச் சமுதாயத்தில் ஆணை வீரனாகவும், பெண்ணை அடங்கி நடப்பவளாகவும் உருவாக்குதல் பாரம்பரியக்

கொள் கையாகிறது. இச் செய் கையே சமுதாயத்தில் மரியாதை தருவதாகவும், புகழை உருவாக்குவதாகவும் எண்ணப்பட்டது.

ஒரு மனிதன் சமூகத்தில் உறுப்பினனாக இணைந்து கொள்ள அவன் எடுத்துக்கொள்கின்ற முயற்சி அல்லது அவனுக்குத் தரப்படுகின்ற பயிற்சி சமூகமயமாதல் எனப்படும். சமூகமயமாக்குதலுக்கான இப்பயிற்சியைத் தொன்மைச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் பெற்றிருந்தமை குழந்தைகளைப் பழக்கிய விதத்திலும், குழந்தைகளின் செயல்பாடுகளிலும் புலப்படுகின்றது.

ஆண்குழந்தை உருவாக்கம்:

குழவி இறப்பினம், உண்தடி பிறப்பினம் ஆளாக எண்ணி வாளினின்றும் தப்பாத நிலையை உருவாக்குவதே சிறப்பாகவும் புகழாகவும் கருதப்பட்ட காலம் சங்ககாலம். அச்சுழலில் பழக்கப்பட்ட பெண் முதல் நாள் போருக்குத் தந்தையையும், அடுத்த நாள் போருக்குக் கணவனையும் அனுப்புகிறாள். அடுத்தநாள் போர் முரசு கேட்டு வேறு ஒரு மகனில்லாத குழலிலும் அஞ்சாது அவனையும் போருக்குச் செல்க என வேலைக் கையில் கொடுத்து அனுப்புகிறாள் (புறம் -279).

இங்கு பெண் உறவு இழப்புக்கு அஞ்சவில்லை, வேறு குழந்தை இல்லையே எனச் சிந்திக்கவும் இல்லை. நாட்டுப்பற்றும், அதனாலுருவாகும் புகழும், ஆண் வீரமுடையவனாகத் திகழ்தலுமே அவளது நினைவில் முன்னிற்கின்றது. நினைவு செயலாக உருப் பெற்றது.

பெண் குழந்தை உருவாக்கம்

பெண் அக்கக்கோட்டாட்டிற்குட்பட்டவளாக உருவாக்கம் பெறுதல், போலச் செய்தலில் புலப்படுகிறது. இச் செய்முறைக் கல்வி தாயிடமிருந்து பெறப்படுகிறது. இது முன்னோர் அனுபவமறிந்து பணியாற்றலாக விளக்கம் பெறுகிறது.

4. உண்மை பேசுதல்: (மறுமைச் சிந்தை தோற்றம்)

வாழ்வில் உண்மையுடனிருத்தல், பேச்சில் உண்மை விளங்கல் அகியன மனித சமுதாயத்தில் போற்றற்குரிய பண்புகளாகும். சங்க இலக்கியப் பெண்கள் இத்திறத்துடன் திகழ்ந்தமையை அறத்தொடு நிற்பல் துறைப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. தலைவியின் காதலுக்கு இடையூறு உருவாகும் நிலையில் உண்மை வெளிவருகின்றது. அந்நேரம் உண்மை பேசவில்லையெனில் புதிய மணவாழ்வில் உண்மை இருக்காது என்பது உணரப்படுகிறது. மனது ஏற்காத சூழலில் தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

உண்மையை சூசகமாக

முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை நேர்வரும் குரைய கலம் கெடின், புணரும் சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின் மாசு அறக்கழி இ வயங்கு பகழ்நிறுத்தல்

.....
இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் இது வென நாம் அறிவுறாலின் பழியும் உண்டோ

.....
ஏனை உலகத்தும் இயைவதால் நமக்கு என (குறிச் 13-24)

என்று உணர்த்துகின்றாள்.

“ கலம் கெடின் புணரும்”

என்ற தொடரில் எத்தனை உண்மைகள் புதைந்துள்ளன. உயிருக்கு அணிகலமாகிய ஒழுக்கத்தில் பழியின்றி வாழ்வதே சிறப்பு. அதுவே உண்மையான காதல் வாழ்வு. பெற்றோர் பெண்ணின் காதலைப் புறக்கணித்தனர் எனில் உயிர்போம் வரை துன்பம் சுமந்து பின் மறுமையிலாவது காதலனை மணப்பது உறுதி என்பதைத் தொடரின் வழியாகப் புலப்படுத்த முயல்கின்றாள். கலம் கெட்டால் முத்துமணி வைத்து நேர்ப்படுத்தலாம். மணம் கெட்டால் எதுவும் செய்ய இயலாது என்ற உண்மையைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இங்கு மறுமை பற்றிய

கருத்தும் உருவாகிறது.

6. ஆடம்பரத்தைத் தனித்து வரவுக்கேற்ப செலவு செய்தல் :

தொன்மைச் சமுதாயக் குடும்பப் பெண்கள் அத்யாவசியத் தேவை தவிர பிற ஆடம்பரப் பழக்கங்களை மேற்கொண்ட செய்திகள் காணப்பெறவில்லை. வறுமை நிலையிலும் கூடக் கணவனைக் கடிந்த செய்தி இல்லை. நாணிக் கதவடைத்து உண்டநிலையே (சிறுபாண் - 136-139) காணப்படுகிறது. பெருஞ்சித்திரனார் வறுமை நிலையிலும், பொருள் கிடைத்தபோது அதைச் சேர்த்து வைத்தால் வறுமைச் சூழலுக்கு ஆகும் என்றோ, ஆடம்பரமாக வாழலாம் என்றோ எண்ணாது “நின்னயந்துரைநர்க்கும் நீநயந்துரைநர்க்கும்

“.....
வல்லாங்கு வாழ்துமென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே”
(புறம் 63:5-6)

என்று கூறும் போது சூழல் எண்ணி எதிர்நிகழ்வு காட்டாத அக்காலக் குடும்பப் பெண்களின் ஆடம்பரச் சிந்தையற்ற நிலையையும், வரவுக்கேற்பச் செலவு செய்யும் பாங்கிற்குப் பழக்கப்பட்ட நிலையையும் புலப்படுத்துகிறது.

7. ஒற்றுமையாய் வாழ்தல்:

தொன்மைச் சமுதாயம் இனக்குழுச் சமுதாயம். அங்கு கூட்டுறவு வாழ்வும் காணப்படுகின்றது. கானவன் வேட்டையாடிய முள்ளம் பன்றியின் தசையைக் கொடிச்சி பகுத்துக் கொடுத்ததை நற்றிணையின் 85ஆம் பாடல் காட்டுகிறது. மறவர் வேட்டையாடி வந்த உடும்பின் தசை முன்றலில் கூறு செய்யப்பட்டதை புறம் 325 சுட்டிக்காட்டுகிறது. பரதவர் கரையில் குவித்த மீனைப் பாக்கத்தினர் பகுத்துக் கொண்டதை அகம் 284 காட்சிப்படுத்துகின்றது. இச்செய்திகள் அற்றை நாள் இனக்குழுமக் களின் கூட்டு வாழ்க்கையை,

ஒற்றுமையை, வாழ்வியல் தர்மத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. இச்செயலுக்குப் பெண்களின் ஒத்துழைப்பும் முக்கிய காரணம். எதிர்நிலை நிகழ்வுற்றிருந்தால் கிராம தர்மம் பின்னோக்கிச் சென்றிருக்கும்.

8. புதியவரை ஈக்கும் வண்ணம் செயலாற்றல்:

இக் கருத்து குடும்பத்தின் கொள்கையாகவும், கிராம தர்மமாகவும் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளது. இக்கொள்கையில் பெண்களே பெரும்பான்மை சிறப்புற்றிருப்பது ஐவகை நில விருந்தோம்பலில் காணப்பெறுகிறது. விருந்து என்பது முன்பின் அறியாத புதியவரைக் குறிக்கும். அப்புதியவர்க்கும் உடனே உணவு வழங்கத் தமக்கு வாய்ப்பில்லையென்றாலும் எப்படியும் ஏற்பாடு செய்து அவரை மகிழ்விப்பது அக்காலக் குடும்ப தர்மமாகக் காணப்படுகிறது.

மனையோள் சுட்ட இறைச்சியையும் ஆரல் மீனையும் நின்சுற்றம் இனிது உண்ட செல்லலாம் எனப் பாணனிடம் கூறல். இல்லத் தலைவி உடும்பின் இறைச்சியைச் சமைத்துத் தயிரோடு கூழையும் பிற நல்ல உணவுப் பொருட்களையும் தந்து பாணரோடு விருந்தயரும் விருப்பினள் என்ற செய்தி, விருந்தினர் ஓயாது வரினும் உணவு குறைவாக இருப்பினும் கவலையுறாது வந்த விருந்தினரைப் பந்தரிலே அமரச் செய்து முறையாக அனைவர்க்கும் பகிர்ந்து தருபவள் தலைவி என்ற கூற்று, வந்த விருந்தினர்க்கு உள்ளவற்றையெல்லாம் உண்ணக் கொடுத்ததனால் அவை தீர்ந்தபின் விதைக்கு வைத்திருந்த திணையை உரலிற் பெய்து குற்றி உணவு தருவாளேயன்றி இல்லையென்று கூறமாட்டாள் என்ற கூற்று, இல்லாளர் பாணர்க்கும் பரிசிலர்க்கும் இடையறாது உணவு அளிக்க அவர் உண்ணும் ஒலியோடு தானும் கைஓயாதவளாயினாள் என்ற செய்தி ஆகியவற்றால், இல்லத் தலைவியின் விருந்தோம்பும் பண்பு புலப்படுகிறது. கலித்தொகை, பெண்கள் வந்த விருந்தினரை எதிர்சென்று வரவேற்றதைப் பதிவாக்கியுள்ளது.

இது புதியவரை ஈர்க்கும் செயலாகவும், மரியாதை தரும் பண்பாகவும் தோற்றம் தருகின்றது.

9.நாகரீக வாழ்வில் முழுகாமல் பறைய பண்பாட்டுக்கேற்ப வாழ்தல்:

மருதநில வாழ்வு நகரச் செழிப்பை, செழிப்பால் உருவாகும் சீர்குலைவைப் பறை சாற்றுகின்றன. அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த குடும்பப்பெண்கள் செயலாலும் பேச்சாலும் அடக்கமுடையவராகவே தோற்றம் தருகின்றனர். ஆனால் பரத்தையரோ இதற்கு மாறுபட்ட கொள்கை உடையவராய்த் திகழ்ந்தனர். தலைவியினும் பரத்தையின் உடலழகம், ஒப்பனையும், அதிகமாக வர்ணனை செய்யப்பட்ட நிலை மட்டும் காணப்படுகின்றது. இதனை "அழகையும், ஒப்பனையையும் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு மூலதனமாகக் கொண்டுள்ளார்கள் பரத்தையர்கள் அவர்களைப் பற்றிய பாடல்களில் அவர்தம் அழகு, ஒப்பனை ஆகியவை அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளன. தலைவியின் உடலழகையும், ஒப்பனையையும் வருணிப்பதைக் காட்டிலும் பரத்தையரது ஒப்பனையையும் அழகையும் ஒப்பனைகளையும் வர்ணிப்பது அதிகம் எனலாம் என்ற சிதம்பரம் பிள்ளையின் கூற்று உறுதி செய்கின்றது. பரத்தையரின் இக்கோல்புனைவாலும், பண்பாட்டாலும் தலைவன் பரத்தை நாட்டம் உடையவனாகின்றான். இதனை அறிந்தும் தலைவி அவனிடம் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. மாறுபாடான நடத்தைக் கோலங்களை ஒப்பனைகோலங்களைச் செயலுறுத்தவும் இல்லை. ஊடலென்னும் போர்வையில் தன் உள்ளக்குமுறலைக் ஒளித்துக் கொள்ளுகிறாள். தலைவன் உடன் இருந்த நிலையில் தோற்றப் புனைவு குடும்ப பண்பாட்டுக் கேற்ப அமைய அவனது பிரிவிலோ மிக எளிமையாகவே காணப்படுவதை முல்லைப்பாட்டும் நெடுநல் வாயையும் உணர்த்துகின்றன மங்கல அணியன்றிப் பிற அணியோ, ஒப்பனை நாட்டமோ காணப்பெறவில்லை. ஈது போன்று தலைவன் பிரிவு நீட்டித்தலால் கலக்கமுற்ற தலைவி, தனது நல்ல நெற்றியிலே, அணியப்படாது ஒழிந்த

திலகத்தாளாய் தோற்றம் தந்ததை கலித்தொகை (143:3) பதிவாக்கியுள்ளது.

10.பிறநாடுகளால் சூன்பம் நோய் அதைப்போக்க நாட்டுப்பற்றுடன் வாழ்தல்:

போர் நிகழும் போது அப்போரினின்றும் தன் நாட்டைக் காக்கச் சங்க இலக்கியப்பெண் நாட்டுப் பற்றுடன் செயல்படுகின்றாள். அச்சூழலில் தன் நலம் தவிர்க்கப்படுகிறது. நாட்டுநலனே முன்னிற்கிறது. இறப்பும் கூட மகிழ்வாக ஏற்கப்பட்டதை புறம் 277,278 காட்சிப்படுத்துகிறது. மகன் போரில் வீரத்துடன் செயல்பட்டதை எண்ணி முலைசுறத்தலை புறம் 295 பதிவாக்கியுள்ளது. புறமுதுகிட்டால் முலையை அறுப்பேன் என்று புறம் 278இன் கூற்று அற்றை நாள் பெண்டிரின் நாட்டுப் பற்றை உணர்த்துவதாகவே காணப்படுகின்றது. இங்கு இழப்பால் உருவாகும் தன்துன்பம் மறக்கப்படுகிறது. நாட்டின் துன்பம் மட்டுமே நினைவில் முன்நிற்கிறது. அதைப்போக்க மறப்பண்பு உருவாகிறது. ஒவ்வொருவராக இழக்கவும் துணிகிறது.

11. நாட்டுக்கு வீரோதமான காரியங்களைச் செய்யாதிருப்பவாடல் செய்பவருக்குத் தக்கபாடம் கற்பித்தல்:

தவற்றுக்குத் தண்டனை தருதல் நீதி. ஆயின் பகுத்துணரும் தன்மையற்ற பசு மேய்ந்ததற்காக அன்னிமிஞ்லியின் தந்தையின் கண் களையப்பட்டது. இச்செயல் மனிதனுக்கு இழைத்த அநீதி. எதிர்க்காதிருந்தால் சமுதாயத்தில் இந்நிகழ்வு தொடர்வுறும். வீரோதமான இச்செயல் தடுக்கப் பெறுதலுடன், தவற்றுக்குத் தண்டனையும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது அன்னிமிஞ்லியின் சபதமாயிற்று சினத்தால் நோன்பு கொண்டாள் அறிந்த திதியன்கோசரின் உயிரைப்போக்கிப் பாடம் கற்பித்ததை

வாய்மொழித் தந்தையைக் கண் களைந்தருளா தூர்முது கோசர் கவைத்த சிறுமையிற்

செருவியல் நன்மான் நிதியற் குரைத்தவர்
 இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டு சினமாறிய
 அன்னிமிஞிலி போல.....அகம் 262:5-12
 என்ற வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இதுபோன்றே பெண்கொலைபுரிதல் தவறு என்பதும்” பெண்கொலைபுரிந்த நன் னன்”(குறுந் தொகை 73,94) என்று சுட்டியுரைப்பதன் வழி புலப்படுகின்றது. இப்பதிவுகளே, அநீதி இழைத்தவருக்குப் புகட்டிய பாடமாகவும், இனி இதுபோன்ற விளைவுகள் தொடராதிருப்பதற்கான முன்னேற்ற பாடாகவும் தோற்றம் தருகிறது.

12. கிந்து மதக் கொள்கைகளும் தொன்மைப் பெண்களின் வாழ்வமைப்பும் - வீவாதம்:

பெண்களின் வாழ்வமைப்பு

உருவாக்கம்	(organisation)
மேலாண்மை	(management)
நிர்வாகம்	(administration)

என முந்நிலைகளில் புகுத்துப்பார்க்கப்படுகின்றது. பெண்களின் வாழ்க்கைநிலை என்பது சமுதாயத்தில் அவர்களது உருவாக்கம், மேலாண்மையில் அவர்களின் பாங்கு, நிர்வாகத்திறன் என்ற முந்நிலைகளில் இனங்காணப்படுகின்றது. அதுவே இந்து தர்மமாக வளர்ச்சியுற்றதும் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

உருவாக்கம்:

ஒரு செயலை உருவாக்குவதில் எத்தனை இடையூறுகள் நேரினும் அதற்குக் கலங்காது எதிர் நின்று முனைப்புடன் செயல்பட வேண்டும். தொன்மைச் சமுதாயப் பெண்களிடம் காணப்படுகின்றது. ஆணுரிமைச் சமுதாயமெனினும் இல்லப்பொறுப்பிலும், இல்லப்பணியிலும் பெண்களே உரிமையுடன்

செயல்பட்டிருக்கின்றனர். ஈன்று புறம் தருதலுடன் அக்குழந்தை புகழுக்குரிய தோற்றம் பெறுதற்கு வழிகாட்டியாய்க் காணப்படுகின்றனர்.

ஆண் - உருவாக்கம்:

ஒரு தாய் ஆண் குழந்தையைச் சிறந்த வீரனாக்குகிறாள். அதற்கான உணர்வினை ஊட்டுகின்றாள். மூதின் முல்லைத்துறைப் பாடல்களும் குடும்பப்பின்னணியில் பெண்ணின் இப்பாங்கைக் காட்டுவனவாகவே உள்ளன. கணவன் போருக்குப்பறப்படும் நிலையில் அவன் பிரிவுக்குக் கலங்குபவளாக இல்லை. அந்நாளைய வீரப்பண்பாட்டை மனதில் கொண்டு மகிழ்வுடனேயே அனுப்பிவைக்கிறாள். அவனுக்கு மாலை அணிவித்து வெற்றியுடன் திரும்புமாறு வாழ்த்தி அனுப்புவதை

கொடுங்குழை மகளிர் கோதை சூட்டி
 நடுங்குவனிக் களைஇயர் நாரரிபருகி
வரைதி நீ - (புறம் 304)
 என்ற பாடல்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இப்பழக்கமே பின்னாளில் எந்த ஒரு செயலைச் செய்யத் துவங்கிய போதும் மகிழ்வுடன் செயல்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையை இந்து மதத்தில் உருவாக்கியது. மனஒருமைப்பாட்டுடன் வாழ்த்தும்போது எடுத்த செயல் வெற்றிபெறும் என்ற இந்துதர்மத்தை அந்நாளையப் பெண்களின் செயல்களே உருவாக்கின என்பது உறுதியாகிறது. இதுவே பின்னர் பெரியோரிடம் மரியாதையாக நடக்க வேண்டும் மரியாதைபெற புகழுக்குரிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்ற சிந்தையாகவும் வளர்ச்சிபெற்றது எனலாம்.

பெண் உருவாக்கம்:

கற்பும் காமமும் நற்பாலொழுக்கமும்
 மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
 விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
 பிறவுமன்ன கிழவோள் மாண்புகள்-
 தொல்காப்பியம் கற்...11

என்ற தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் கற்பு, காதல், இல்லற ஒழுக்கம், பொறுமை,

மனவடக்கம், விருந்துபசரிப்பு, சுற்றம் ஒம்பல் என்ற இல்லத்தலைவிக்குரிய கொள்கைகளைத் தன் செயல்பாடுகளின் வழியே தன் மகளுக்குத் தாய் செய்முறைக் கல்வியாய்த்தருவது தொன்மைச் சமுதாயப் பெண்டிரிடம் காணப்படுகிறது.

குடும்ப உருவாக்கத்தில் உடன்போக்கு நிலையில் பெண்முனைப்புடன் செயல்படும் நிலையில் தாய் எதிர்ப்பாளராய் இல்லாதிருத்தலும் ஒருவகையில் பெண்ணின் கற்புக் கோட்பாடுக்கான உருவாக்கமாகவே காணப்படுகிறது. எதிர்ப்பு இல்லை என்பதால்தான், உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவி தான் உடன் போன செயலைத் தன்களவிற்கு இடையூறாகி நின்ற அன்னைக்கு இடைச்சுரத்துக்கண்டாரிடம் கூறியனுப்புகின்றாள் (ஐங் 384,385) இச்செயல் தொன்மைச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் தன் குழந்தைகளை, தன் வாழ்க்கையை உருவாக்கும் செயல் திறன் உடையவர்களாய் வளர்த்தனர் என்பதை உறுதி செய்கின்றது. பெண்களின் இச்செயல்பாடு, முன்னோர் அனுபவமறிந்து, காலத்திற்கேற்ற காரியமாற்றும் தர்மமாக வளர்ச்சியுற்றது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

மேலாண்மை

திட்டமிடலும் முடிவெடுத்தலுமே மேலாண்மையின் முக்கிய பணியாகும் தொன்மைச் சமுதாயப் பெண்கள் இவ்விரு பண்புகளுமே உடையவராய்ச் செயல்பட்டனர். பெண்களின் குடும்ப உருவாக்கச் சூழலிலும் விருந்தோம்பும் பாங்கிலும் மேலாண்மைத்திறன் தெற்றெனப்புலப்படுகின்றது. களவில் ஈடுபட்ட பெண் நொதாமல் வரைவு, இற்செறிப்புப் போன்ற இன்னாச் சூழலில் உடன் போக்குக் குத்துணிகிறாள்.

இங்கு ஆணுரிமையின் அடக்குமுறைக்குப் பயப்பட்டுப் பின்வாங்கவில்லை. இந்நிலையில் பெண்ணுக்கே விதிக்கப்பட்ட நாணம் முன்னிற்கவில்லை. குடும்பநிறுவனத்துக்குத் தான் உட்பட வேண்டும் என்ற திட்டமே

முடிவெடுத்தலுக்குக் காரணமாகிறது. விருந்தினர் வந்த போது, உணவு குறைவாக இருந்த சூழலில் பகுத்துக் கொடுத்தலிலும், உணவில்லாத போது விதை நெல்லை விதைக்கு வேண்டுமே என்று தடுமாற்றமடையாது அந்த நேரத்தீர்வுக்கு அதை உணவாகக் கத்திற்குப் பயன்படுத்தியதும் மேலாண்மைத் திறத்தைப்புலப்படுத்துவதாகவே உள்ளது.

பெண்கள் மேற்கொண்ட வணிகத்திலும் இத்திட்டம் அழுத்தமாகப் பதிவாகியுள்ளது. முல்லை நிலைமகளிர் மோருக்கு வெண்ணெல் பெற்றனர். நெய்க்கு மாற்றாகப், பொன்னைப் பெறவில்லை. எருமை, கன்று இவற்றையே பெற்றனர். (பெரும்பாண் 163-168) என்ற செய்திகள் காணப்பெறுகின்றன. இவற்றினின்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியில் இவர்களின் மேலாண்மை புலப்படுகின்றது. எதிர்காலத்தில் தொழிலை விரிவுபடுத்த மூலதனம் தேவைப்படும். இலாபத்தைப் பெற்றால் அதை மறுமுதலீடு செய்வதற்கும், தொழிலின் வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்த உதவும் என்ற பொருளியல் கருத்து அக்கால முல்லை நிலைமகளிரது சிந்தனையில் உருவாகியிருப்பது வரவுக்கேற்ப செலவு செய்தல், ஆடம்பரம் தவிர்த்தல் என்ற குடும்ப தர்மக் கொள்கைக்கு வித்திட்டதாகத் தோற்றம் தருகிறது.

நிர்வாகம்

குடும்பத்தை உருவாக்கி அதனைத் திறம் படச் செயல்படுத்தத் தேவையான முடிவெடுத்த பெண்கள் தொடர்ந்து குடும்பத்தை நிர்வகிப்பதிலும் செயல்திறம் உடையராய்த் திகழ்ந்தனர். குடும்ப உருவாக்கத்தில் உடன்போக்கு நிலையில் பெற்றோர்க்கு எதிர்ப்பாளராய்ச் செயல்பட்ட அதே பெண், கணவன் பொருளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, நீயும் கொடு நானும் கொடுக்கிறேன் என்று கூறியவிடத்தும் வேட்டம் போகியதைப் பகுத்துக் கொடுத்த நிலையிலும் கணவன் பரத்தை நாட்டமுடையவனாக இருந்தபோதிலும் எதிர்த்துப் பேசவில்லை. அந்த நேரத்தில் அவனுக்கு அடங்கி நடப்பவளாகவே தோற்றம் தருகிறாள். காரணம்

எதிர்ப்பு உருவானால் குடும்பத்தில் சிதைவு நேரும் என்ற தொலைநோக்குப் பார்வையின் அடிப்படையேயாகும். பெண்ணின் இப்போக்கு, குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை உணர்த்துவதாகவே காணப்படுகின்றது. இன்னாச்சூழலைப் பிற மனிதரிடம் கூறுவதிலும் இறைவனிடம் கூறுவதே சிறப்பு என்ற சிந்தனை எழுகிறது. குடும்பம் என்றும் நல்வழியில் செயலுறவேண்டும், அதற்கு இறைவனின் துணை அவசியம் என்பதை உணருகிறாள். அதற்குத் தான் மட்டும் வழிபடுதலினும் கணவனும் குழந்தைகளும் சேர்ந்து வழிபாடு செய்தலே சாலச்சிறந்தது என எண்ணுகிறாள். இங்கு குடும்பமாக சேர்ந்து வழிபடும் நிலை துவக்க முறுகிறது. வழிபாட்டை நிர்வாகிக்கும் பொறுப்பையும் பெண் ஏற்றதை

*திண்கதிர்மதாணி ஒன் குறுமாக்களை
ஓம்பினாத்த தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கித்
தாதணித் தாமரைப் போது பிடித்தாங்குத்
தமரும் அவரும் ஓராங்கு விளங்கக்
காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்
பூவினர் புகையினர் தொழுவனர் பழிச்சிச்
சிறந்து புறங்காக்கும் கடவுள் பள்ளியும்
-மதுரைக் 461-467*

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

தம் கணவருடன் குழந்தைகளையும், பூசைக்குரித்தான பூ, புகை போன்ற இறைவனுக்குகந்த பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பேரிளம் பெண்டிர் கோவிலுக்குச் சென்றனர் என்ற செய்தி மகிழ்ச்சியான குடும்பச் சூழலைக் காட்டுகிறது. தாமும் அவரும் ஓராங்கு விளங்க என்பதில் இருவரும் ஒத்த உணர்வு பெற்று வாழ்ந்த நிலைபுலப்படுகிறது. இக்காட்சி குடும்பப்பெண்ணுக்கே உரிய பண்பாட்டை உணர்த்துகிறது. பேரிளம் பெண்டிர் என்பது அனுவப்பயிற்சியின் குறியீடாய் நிற்கிறது. இக்காட்சியில் சைவநெறிகள் நான்கிற்கான கூறுதென்படுகிறது.

சைவநெறிகள் நான்கு

- 1) சரியை
- 2) கிரியை
- 3) யோகம்
- 4) ஞானம்

சரியை இறைவனுக்குத் திருஉருவம் அமைத்து நம் உடம்பின் தொழிலால் வழிபடுவது. இது கோவிலை சுத்தப்படுத்தல், இறைவன் திருமேனிக்கு அபிடேகம் செய்தல், அலங்கரித்தல் பூமாலையும், பாமாலையும் கொண்டு வழிபடுதல்.

கிரியை இறைவனை உருவமாகவும், அருவாகவும் உணர்ந்து வழிபடுவது உருவநிலையை உடலால் வழிபடுதல் அருவநிலையை மனதால் வழிபடுதல்.

யோகம் மன ஒருமைப்பாட்டுடன் இறைவன் திருவடியைச் சிந்தித்தல்

ஞானம் மனம், வாக்கு காயங்கட்கு எட்டாத இறைபொருளை சச்சிதானந்தப் பொருளாகக் கருதித் தன்னையே அவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்தல்.

இவற்றில் கோவிலுக்குச் செல்லுதல், பூ புகை கொண்டு வழிபடல், உடலால் மனத்தால் வழிபடல், மன ஒருமைப்பாட்டுடன் வழிபடல், சச்சிதானந்தப் பொருளாகக் கருதுதல் போன்ற கருத்துக்களுக்கான கூறுகள் மேற் பாடல் வரிகளில் தென்படுகிறது. தன்னையே இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்த நிலை இல்லை. இச்செய்திகளினின்றும் தொன்மைச்சமுதாயத்தில் சமயநெறி இருந்த தென்பது உறுதிப்படுகின்றது.

முடிவுரை:

சமுதாய உருவாக்கம்-நல்வழிப்படுத்தல், சமுதாயச் சூழலுக்கு ஏற்ப நல்ல குடிமக்களை உருவாக்கல் என்ற நிலையில் பெண்ணின் இடம் பெருமைக்குரியதாகத் தோற்றம் தருகிறது. அதுவே இந்து சமய நெறிகட்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது சிறப்பே.

இச்சிறப்புக் கூறுடைய பெண் மடன் பண்பு உடையவளாகப் படைக்கப்பட்டிருப்பது

வினாவிற்குரியதாகிறது. மடன் பண்பு பெண்ணுக்கு மட்டுமான சமூக உருவாக்கமாகவே காணப்படுகின்றது. மடன் அடைமொழியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சொற்குழல்கள், பெண், அறிவுமெல்லியள் என்ற கருத்தையே குறிப்பிடுகிறது. இச்சொல் பெண்ணுக்கு மட்டுமே உருவாக்கப்பட்டதாகப் பெண்ணோடு மட்டுமே தொடர்பு பெற்று அமைந்துள்ளது. ஆண் “மடன்” பண்பு உடையவனாகப் படைக்கப்படவில்லை “மடவன்” என்ற சொல்லமைப்பும் உயர்பொருளில் கொடைமடம் பற்றியே பேசுகிறது. (புறம் 140)

அறிவில் மெல்லியளாக இருக்கும் பெண் எப்படி ஒரு நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும்? அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் நடத்தைக்கோலம் எப்படி வளப்பட்டிருக்கும்? தன்னை எப்படிக்களவு நிலையினின்றும் குடும்ப உருவாக்கத்திற்கு உட்படுத்தியிருப்பாள்? வணிக மேம்பாடு உடையவளாகச் செயல்பட்டிருப்பாள் என்பதெல்லாம் வினாவிற்குரியதாகிறது.

இன்னும் நுணுகிப்பார்க்கும் நிலையில் இவையெல்லாம் தந்தை வழிச்சமுதாய உருவாக்கத்தின் ஏற்பாடுகளையன்றி உண்மையாகப் பெண் அறிவில் பின் தங்கியவள் அல்லள் என்பதும், அறிவு முதிர்ச்சி உடையவள் என்பதும் இருகாட்சிகளில் புலப்படுகின்றது.

இவ்வுலக வாழ்வே நிலையென எண்ணிச் செல்வம் சேர்த்து அதை நிலைப்படுத்தக் கற்புக் கொள்கையை உருவாக்கியகாலம் சங்ககாலம். அக்காலத்தும் மனித மதிப்பீட்டிற்கேற்பப் பெண்கள் அடக்குமுறையில் அடக்கத்துக்குட்பட்டு வாழ்ந்தாலும் மனித நேயம் அவளிடம் செழிப்புற்றிருந்தது விருந்து தருதலில்

புலப்படுகிறது. அதே நேரம் ஆடவரின் ஆதிக்க மனப்பான்மையும் உணரப்படுகிறது. மொத்தச் சமுதாயத்தையும் இறைவனே திருத்தவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுகிறது மேம்பட்ட சக்தி அவனே என்ற உணர்வால். அதனால் தான் ஈன்று புறந்தரும் கடமைக்கும், ஆடவரின் செல்வம் சேர்க்கும் விருப்பு நிறைவேறலுக்கும், அமர்வெற்றிக்கும் கடவுளை நாடியதை,

கருவயிறறு கெனக் கடம்படுவோரும்
செய்பொருள் வாய்கெனச் செவி சார்த்துவோரும்
ஐயமரடுகென அருச்சிப்போரும்-

(பரிபாடல் 106-108)

என்ற பரிபாடல் வகைப்படுத்தி உரைக்கிறது இங்கு எல்லாம் தெய்வத்தாலாகக் கூடியது என்ற இந்து சமயக்கருத்து உருவாகிறது.

குடும்பத்தோடு சென்று வழிபாடு நடத்துதலும் அறிவின் தோய்வையே உறுதிப்படுத்துகிறது. இறைச்சிந்தை என்பது அனுபவ முதிர்வில் ஆன்ற அறிவில் உருவாகக் கூடியது. தொன்மைச் சமுதாயப்பெண், தான் மட்டும் வண்ங்குவதை விடுத்து குடும்பத்தையே அரவணைத்துச் சென்று வழிபட்டதில் இறைவனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் கொள்கை உருவானதுடன், இறைவனை அவன் அருளை, பெருமையை உணரவைக்கும் கொள்கைப் பரப்பலாகவும் தோற்றம் தருகிறது.

இதனால் தொன்மைச் சமுதாயப் பெண்களின் வாழ்வமைப்பு இரண்டாம் நிலையுற்றாலும், அதனுள்ளும் இறைச்சிந்தையை உருவாக்கவும், உணரவைக்கவும் செயலுற்றது அவர்கள் நுண்மாண் நுழைபுலம் உடையோர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

செம்மொழித் தமிழில் ஒரு பெருந்தத்துவம்

பேராசிரியர். அருணாசலம் சண்முகதால்

முன்னுரை

சைவ சித்தாந்தம் தமிழின் தனித்துவமான ஒரு தத்துவக் கோட்பாடாகும். இப்பெருந் தத்துவம் பற்றி எண்ணும்பொழுது இதற்கு அடிப்படையாக அமையும் செம்மொழி பற்றியும் நாம் நோக்கவேண்டும்.

தொன்மை, தனித்தன்மை, அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொதுப் பண்புகள், நடுவுநிலைமை, பல மொழிகளுக்கும் தாயாக அமைந்த தன்மை; நாகரிகமேம்பாடு பெற்ற ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டு, கலை அனுபவ உணர்வுகளில் முழு வெளிப்பாடாக அமைந்த இலக்கியங்களைப் பெற்றிருத்தல், பிற மொழிகளின் அல்லது இலக்கியங்களின் தாக்குதல் அதிகமின்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றல், இலக்கிய வளம், பண்பட்ட உயர்ந்த சிந்தனைகள், தனித்தன்மை வாய்ந்த உயரிய கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகள், மொழிக் கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு திகழ்தல் போன்ற பல நிலைகளில் நோக்கும்போது தமிழ்மொழி ஒரு செம்மொழியின் தன்மைகளைத் தொன்றுதொட்டே பெற்றுச் செயற்படுவதைக் காண்கிறோம்.

செம்மொழித் தமிழ் இலக்கணமும் தத்துவமும்

செம்மொழி இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்களும், குறிப்பாக அகத்திணை இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் கூறுவனவாக தொல்காப்பியமும் இறையனார் களவியலுரையும் அமைகின்றன. இவை தமிழ் மக்களின் உலகியல் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணங் கூறுகின்றன. இவ்வாறு இலக்கணம் வரைறைப்படுத்தும் உலகியல் வாழ்வின் இறையியல் நிலையினைத் தமிழ்ச் சித்தாந்தம் கூறுகின்றது. கைக்கிளைப் பெருந்திணை ஈறான ஏழு திணையால் உணர்த்தப்படும் உலகியல் நிலைக்கு மனிதர்களே பாத்திரங்களாகின்றனர். இவை உணர்த்தும் ஆத்ம சம்பந்தமான துவைத, அத்வைத, ஏக நிலைகளுக்குத் தெய்வங்களே பாத்திரங்களாகின்றனர். இவ்விரு நிலைகளின் தொடர்பு பற்றிப் **பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை**,

தமிழின் உயிர்நாடி பொருளிலக்கணம்,

அன்பினைந்திணைக்களவியலின், தோற்றரவு அகம் புறம் இரண்டின் தொடர்பு, கைக்கிளைப்புறம் பாடாண்டிணை, பெருந்திணைப் புறம் காஞ்சி, கைக்கிளை ஒருமையின் சிறுமை, ஐந்திணை இருமையின் ஒருமை. பெருந்திணை ஒருமையின் பெறுமை. ஏழு திணையும் ஆத்ம பரமாத்ம சம்பந்தம். அச்சம்பந்தமே துவைத, அத்வைத, ஏகம். துவைத, அத்வைத, ஏகம் ஒரு நெறியின் தொடக்கமும், நடுவும், முடிவுவாம். இந்நெறியே வைதிக, சைவ, சமஸ்த சாஸ்திரங்களும் பேசும் நெறி வேதாகம நெறி

என்று கூறுகின்றார். அகத்திணை இலக்கணமும் நம்முடைய சித்தாந்த அமைப்பும் நமது செம்மொழித் தமிழின் வெளிப்பாடுகளே.

பெருந்தத்துவத்தின் வேர்கள்

பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருட் கோட்பாடுடைய தமிழ்நாட்டுப் பெருந்தத்துவத்தின் வேர்கள் பல. இவ்வேர்களின் தொடக்கத்தினைச் சிந்துவெளியிலே நாம் காணமுடிகின்றது. சிந்துவெளி அகழ்வாய்விலே கிடைக்கப்பெற்ற முத்திரைகளிலே விலங்குகள் புடைகுழவுள்ள உருவம் பசுபதியாகிய சிவன் என அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சங்க இலக்கியங்களில் சிவனுடைய கோயில் குறிப்பிடப்படுவதுடன், அப்பெருமானின் கோலப்பொலியும் அருட் செயல்கள் சிலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. பல்லவர்கால நாயன்மார்களுடைய பாசரங்களிலே சிவன் முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளப்படுவதைக் காண்கிறோம். பெயர் தெரியாச் சிந்து வெளிக் கடவுள் பெயரும் குணமும் பெற்றுச் சிதம்பரநாதனாகிவிடுகிறான். என்பர் க. கைலாசபதி.⁴ நாயன்மார்களுடைய பாசரங்களில் இதனைக் காண்கிறோம். இப்பாசரங்களிலேதான் சைவசித்தாந்தம் என்னும் பெருந்தத்துவத்தின் உண்மையான வேர்களைக் காண்கிறோம்.

நாயன்மார்களுடைய பாசரங்கள், திருமுலருடைய திருமந்திரம், சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் ஆகியன இப்பெருந்தத்துவத்தின் கூறுகளை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளன. இவை மெய்கண்டார் சிவஞானபோதத்தினூடாக முன்வைத்த பெருந்தத்துவத்தின் உருவாக்கத்திற்கு துணை செய்துள்ளன. மேற்குறிப்பிட்ட

நூல்களிலே ஆங்காங்கே உதிரிகளாகக் கிடந்த கருத்துக்களைத் தொகுத்துச் சைவசித்தாந்தமாக மெய்கண்ட தேவர் முன்வைத்துள்ளார். செம்மொழித் தமிழின் சொந்தக்காரராகிய செந்தமிழர் கண்ட பெருந்தத்துவ நெறியே சைவசித்தாந்தமாகும். இது பற்றி ஆவேலுப்பிள்ளை,

சைவசித்தாந்தத்திற்கு மூலம் என்று கூறக்கூடிய வகையில் தமிழில் சைவச் சமயசாரியர் வரலாறும் பக்திப் பாடல்களும் காணப்படுவது போல் வட மொழியில் எதுவுமில்லை. சிவஞானபோதத்தைத் தொடர்ந்து தமிழில் வேறு பல சைவசித்தாந்த நூல்கள் எழுந்தன. வடமொழியில் அப்படியும் ஏற்படவில்லை. சைவசித்தாந்தம் வட இந்தியாவில் செல்வாக்குப் பெறவுமில்லை. எனவே, சைவசித்தாந்தம் தமிழர் கண்ட நெறியெனலாம்

என்று கூறுவது நமது கவனத்துக்குரியதாகும். தமிழ்ச் சைவம் எனப்படும் சைவசித்தாந்தம் பற்றிக் கூறுமிடத்து கே. ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி, டாக்டர் வ.சே. குழந்தைசுவாமி கூறுகின்றார். சீனர்களுடைய தத்துவஞானியாக கன்பியூசியஸ் விளங்கினார். இவர் இகவாழ்விற்கு உறுதியான ஒரு தத்துவ தரிசனத்தை நிலைநாட்டினார். கி.மு. 478இல் தமது 73 ஆவது வயதில் மண்ணுலகினின்றும் மறைந்தார். இவரது மரணம் இவர் தொகுத்தும் இயற்றியும் வந்த நியதிகளை தத்துவதரிசனமாக வெற்றி கொள்ளச் செய்துவிட்டது. பார்மனிடஸ், கன்பியூசியஸ் போன்று தமிழ்ச் செம்மொழியிலும் மெய்கண்டார், அருணந்தி சிவாசாரியார் போன்றோர் சைவப் பெருந்தத்துவத்தினை உலகுக்குத் தந்துள்ளனர்.

தமிழ்ச் சைவசித்தாந்தத்தின் வேர் பற்றி நோக்குமிடத்து க.கைலாசபதியின் பின்வரும் கூற்று கவனத்துக்குரியது: அனவரத விநாயகம்பிள்ளையவர்கள் இது குறித்து எழுதுகையில்

சைவ சித்தாந்தம் தமிழ் மரத்தில் காய்த்துக் கனிந்த கனியென்றுரைத்தலே சாலும். என்றார். தொன்றுதொட்டுத் தமிழர்தம் மரபில் வந்த உணர்ச்சிகள், நம்பிக்கைகள், அனுபவங்கள் முதலிய யாவற்றையும் ஒட்டியும் வெட்டியுமே சித்தாந்தம் உருப்பெற்றது

மேற்படி கூற்று சைவசித்தாந்தத்தின் வேர்களைத் தமிழ் மரபில் வந்த சைவ

இலக்கியங்களில் காணமுடியும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

பேரரசும் பெருந்தத்துவமும்

தமிழர் முன்னெப்பொழுதும் காணாதபடி ஒரு பெரிய பேரரசு கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் உருவாகியது. ஆட்சிப்பரப்பு அகண்டதாகிவிட்டது. பொருளாதார மேம்பாடு மேலோங்கியது. எல்லாவற்றிலுமே ஓர் அகண்ட தன்மை செறிவுறத் தொடங்கியது. ஆட்சிப்பரப்பைப் பெருக்கிய முதலாம் இராஜராஜன் தஞ்சையில் பெரிய கோயிலைக் கட்டி பெரிய உடையாரையும் பெரிய உடைச்சியையும் தலநிலைப்படுத்தினான். அகண்ட இலக்கியங்கள் தோன்றின. இப்பேரரசின் பிற்பகுதியில் சைவசித்தாந்தம் என்னும் பெருந்தத்துவம் நூல்வடிவு பெறுகின்றது. இத்தகைய சிறப்புமிக்க காலப்பகுதியிலே தான் தமிழகத்திலே சைவசித்தாந்தம் என்னும் பெருந்தத்துவம் சாத்திர வடிவம் பெற்றது. என்று கூறும் க. கைலாசபதி சைவசித்தாந்த பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள் தொடர்பு பற்றிய கோட்பாடு, நிலப்பிரபுத்துவம் வளர்த்த ஆண்டான் அடிமை. மன்னர்களின் கல்யாண குணங்கள் போன்றனவற்றின் சமயசாத்திர வடிவம் என அவருடைய பேரரசும் பெருந்தத்துவமும் என்னும் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். இது எவ்வாறு பொருந்தும் என்பது விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியது. விரிவஞ்சி ஒரு விடயத்தை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

சைவசித்தாந்தம் கூறும் முப்பொருளுண்மை சோழப்பேரரசு ஏற்படுவதற்கு முன்னரேயே நிலவிய உலகு-மக்கள்-இறை என்னும் தொடர்பினை உணர்த்தும் சமயசாத்திர உண்மையாக விளங்கியது. சங்கப் புலவர்கள் இதனை நன்குணர்ந்து பாடியுள்ளனர்.

சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ்
செலவநீ நயந்தனை யாயிற் பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத் தின்னிசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே

என்னும் திருமுருகாற்றுப்படை (62-66) செய்யுளடிகளை நோக்குக. நீண்ட காலமாகத் தமிழரிடையே நிலவி வந்த இறை-உலகு-மக்கள் தொடர்பு பற்றிய எண்ணங்களும் நம்பிக்கைகளுமே பிற்காலத்தில் சாத்திர வடிவு பெற்றன என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும்.



தமிழ் மொழியின் வளம் பெருக...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

இந்த நூல்கள் தமிழ் மொழியின்...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

தமிழ் மொழியின் வளம் பெருக...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

இந்த நூல்கள் தமிழ் மொழியின்...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

தமிழ் மொழியின் வளம் பெருக...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

இந்த நூல்கள் தமிழ் மொழியின்...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

தமிழ் மொழியின் வளம் பெருக...

புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

இந்த நூல்கள் தமிழ் மொழியின்...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

தமிழ் மொழியின் வளம் பெருக...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

இந்த நூல்கள் தமிழ் மொழியின்...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

தமிழ் மொழியின் வளம் பெருக...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

இந்த நூல்கள் தமிழ் மொழியின்...
புத்தகங்கள் வெளியிடும் நோக்கம்...

தமிழ் மொழியின் வளம் பெருக...

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்
நூலகம்

தினக்குரல் பப்ளிக்கேஷன் (பிரைவேட்) லிமிட்டெட். தொ.பே : 2522555